JAMES M. CAIN

autorul *Poștașului sună întotdeauna de două ori*

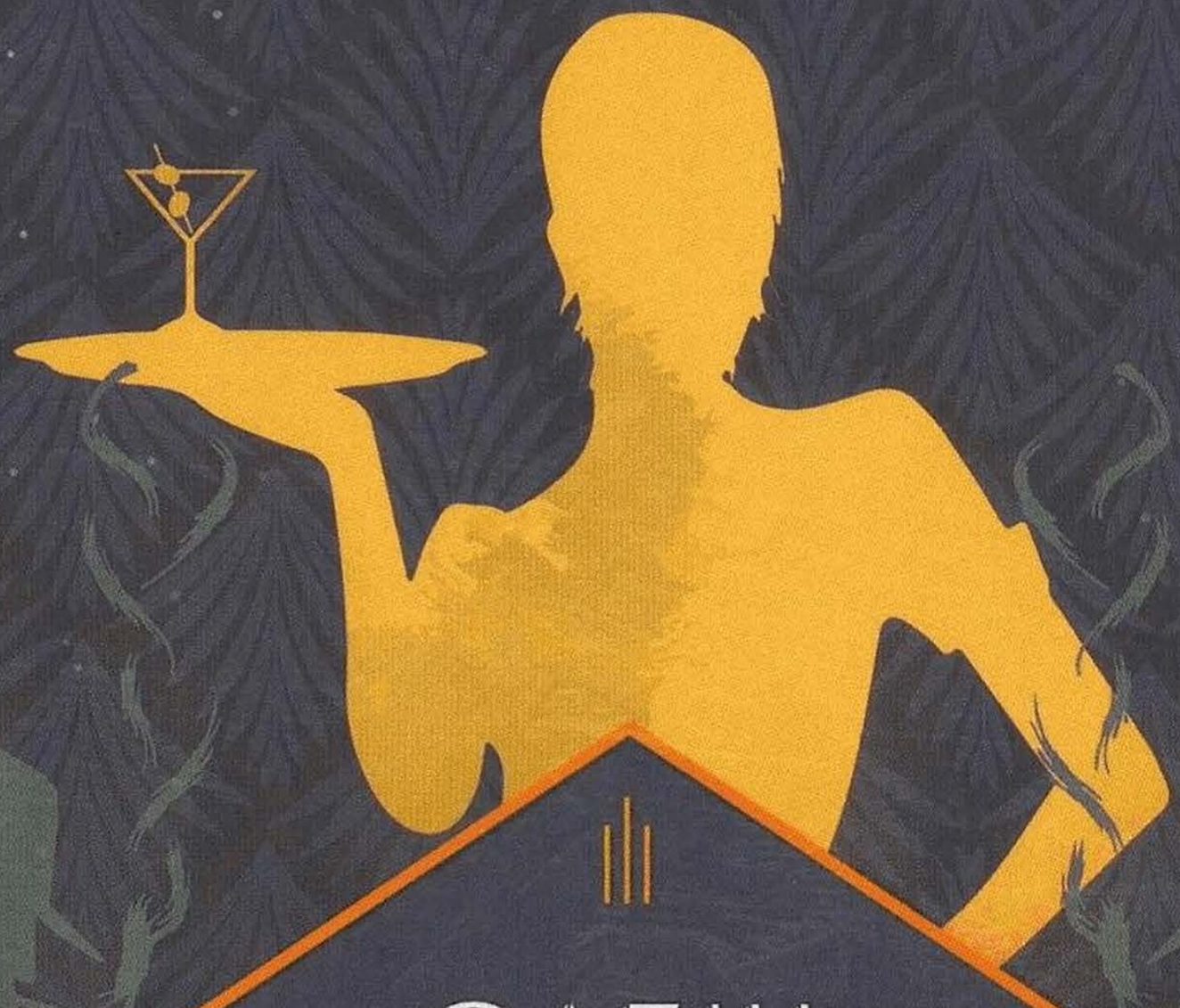

CAZUL JOAN M.

PALADIN

NOIR MASTERS

JAMES M.
CAIN

NOIR MASTERS

„Una dintre cele mai bune cărți scrise de Cain, care a păstrat cireașa de pe tort pentru ultima pagină."

New York Times

„Alert și captivant... degajă o energie primordială mai autentică decât scrierile multor imitatori ai lui Cain din anii 1930 și până în prezent."

Wall Street Journal

„Un thriller pe care fanii lui Cain nu trebuie să-l rateze... Un suflu hard-boiled sosit din trecut."

Shelf Awareness

„Cain creează un coșmar sufocant nesfârșit care va da fiori mult timp după ce-l veți fi lăsat deoparte... o adevărată capodoperă noir..."

Book Reporter

„Un roman picant și seducător care vă va prinde numai-decât."

DNM Magazine

„*Cazul Joan M.* este o nouă piatră prețioasă pe care Cain le-o dăruiește fanilor și tuturor împătimiților romanului noir clasic."

Noir Journal

„Toate caracteristicile stilului Cain: senzualitate, aviditate, trădare și minciună."

CNN

„Un Cain clasic... Puneți mâna pe cartea asta. Citiți-o. Savurați-o."

The Washington Post

JAMES M.
CAIN

CAZUL JOAN M.

Traducere din limba engleză
de Iulia Dromereschi

PALADIN

Colecție coordonată de: Mihai-Dan Pavelescu
Redactori: Diana Gheorghe, Mădălina Rașoga
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CAIN, JAMES M.
Cazul Joan M. / James M. Cain; trad. din lb. engleză de Iulia Dromereschi. – București: Editura Paladin, 2018

ISBN 978-606-8673-95-0

I. Dromereschi, Iulia (trad.)

821.111

James M. Cain
The Cocktail Waitress
Copyright © 2012 by the Estate of James M. Cain

© Editura Paladin, 2018, pentru prezenta ediție
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art.

Capitolul 1

L-am întâlnit prima dată pe Tom Barclay la înmormântarea soțului meu, așa cum avea să-mi amintească mai târziu. La vremea aceea nu m-a impresionat mai deloc, așa că nu credeam să-l fi văzut înainte. Domnul Garrick, dricarul, avea obiceiul să apeleze la Asociația Studenților, de la universitate, să-i trimită câțiva băieți care să-l ajute. Unul dintre cei aleși pentru ziua aceea, un boboc pe nume Dan Lacey, nu a putut veni, dintr-un motiv oarecare, prin urmare tatăl său l-a rugat pe Tom să-i facă o favoare și să-l înlocuiască. Tom, deși absolvise cu un an înainte, s-a ocupat de mine, apoi m-a luat și m-a adus acasă cu o limuzină. Dar a stat în față, lângă șofer, așadar, abia dacă am schimbat cinci cuvinte, iar eu n-am văzut nici măcar cum arăta. Mai târziu avea să declare că el văzuse cum arătam eu. Nu fața, fiindcă purtasem voal, ci „frumoasele mele picioare", cum se exprimase. Dacă nu i-am dat atenție înseamnă că aveam altele pe cap: șocul întâmplării cu Ron, tensiunea confruntării cu poliția și neașteptata revelație a planului cumnatei mele de a-mi răpi băiețelul.

Ethel este sora lui Ron, și știu prea bine că, din păcate, din cauza unei operații, nu va putea avea niciodată copii. Sper că permit asta. Totuși, a fost surprinzător să-mi dau seama că intenționa să-l păstreze pe Tad al meu. Știam că-l iubește, evident, când i-am acceptat propunerea – dacă-i pot spune așa – de a-l lua la ea până când aveam să-mi „revin" și să mă repun pe picioare. Dar nu-mi imaginasem

vreodată că l-ar putea iubi prea mult și că ar putea dori să-l țină permanent.

M-am prins destul de repede, însă, când a venit la mine, lângă mormânt. I-a lăsat pe Jack Lucas, soțul ei, și pe domnul și doamna Medford, părinții ei, care sunt, firește, și părinții lui Ron, și i-a strâns mai întâi mâna doctorului Weeks, mulțumindu-i, bănuiesc, pentru slujba minunată pe care o ținuse, apoi a venit la mine.

— Ei bine, Joan, a început, în sfârșit ai primit ce-ți doreai. Sper că ești mulțumită.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o.

— Cred că știi.

— Dacă ar fi așa, n-aș întreba. Spune.

— Păi, la fel ca toată lumea, poliția consideră bizar că l-ai dat afară în ploaie, doar în pijama, fiind nevoit să conducă undeva la adăpost. Iar când s-a izbit de parapetul unui podeț, bănuiesc că n-ai fost prea surprinsă sau prea supărată.

— L-am dat afară, i-am răspuns, după ce a venit acasă beat, la ora două, duminică noaptea, m-a trezit, urlând după încă o bere, și i-a venit măreața idee de a-l pedepsi pe Tad pentru ceva ce făcuse în urmă cu două săptămâni – iar Tad nu se vindecase încă de ultima dată. N-am știut nimic despre mașina pe care o împrumutase pentru weekend, care era probabil după colț, cu cheile încă în contact, dacă a putut s-o taie așa cum a făcut-o. Nici n-am dat prea multă atenție când m-am uitat și am văzut că plecase. Deja nimic din ce-a făcut sau ce era capabil să facă nu mă mai surprindea, și imediat ce l-am calmat pe Tad m-am pus în pat. Numai după-amiază, când a fost identificat, am aflat ce i se întâmplase. Așa că, dacă tu crezi că am plănuit totul, te înșeli.

— Așa zici tu.

— Așa vei spune și tu.

— Pardon, Joan?

— Ethel, fă bine și spune exact ce ți-am spus eu acum, că te înșeli, altfel te plesnesc chiar aici, de față cu doctorul Weeks, cu părinții tăi, cu prietenii lui Ron – te plesnesc de nu te vezi. Ethel...?

— M-am înșelat.

— Așa credeam și eu.

— Am spus-o, dar nu cred asta.

— Puțin îmi pasă ce crezi. Contează doar ce spui, și-ar fi bine să fie ce trebuie.

Ne-am uitat urât una la cealaltă, și deodată am simțit un fior rece pe șira spinării. Și dacă se poartă ca o scorpie și-mi spune să-l iau pe Tad, m-am întrebat. M-am gândit că nu am cum să-l iau încă, pentru că nu pot să lucrez dacă trebuie să stau cu el, și trebuie să-mi găsesc de lucru ca să am ce pune pe masă, și firește că e necesar să plătesc pentru el, că doar n-o să stea pe spinarea lui Ethel. M-am trezit înghițind în sec, apoi din nou, și a treia oară, mai tare.

— Ethel, am zis, scuză-mi tonul. Am trecut prin multe, și să fiu acuzată de crimă, sau de ceva foarte asemănător, e mai mult decât pot suporta. Deci...

— E-n regulă. Treacă de la mine.

— Ne putem înțelege?

— Dacă te referi la Tad, am avut grijă de toate, și nu trebuie să ne înțelegem nicicum.

— Atunci, mersi.

Am părut înțepată însă, iar ea mi-a tăiat-o scurt:

— Joan, nu-mi mulțumi. Tad mi-e rudă de sânge. E mai mult decât bine-venit, pentru câtă vreme se dorește. Și cu cât stă mai mult, cu atât voi fi mai bucuroasă.

Atunci a fost prea mult, și nu prin cuvintele ei, ci prin privirea din ochii ei când le-a spus. Și atunci m-am trezit și mi-am dat seama că nu-i stă în fire să accepte lucrurile așa ușor, în special o insultă din partea mea, și că, dacă le-a acceptat, exista un motiv. M-a pus în gardă, dar nu puteam

face nimic, mai ales acolo, la mormântul lui Ron, cu părinții și prietenii lui încă șușotind de bine despre el. Nu-mi venea nimic în minte, iar o palmă n-ar fi fost de ajuns și nici n-ar fi avut sens. De fapt, palmele n-au sens niciodată, așa cum am aflat deseori pe propria piele, și aveam să aflu din nou, în curând. Tot ce-am putut face a fost să clipesc, și apoi m-am auzit întrebând, foarte blajin:

— Chiar, unde e Tad?

— Joan, m-am gândit c-ar fi mai bine să nu aduc un copil de trei ani la înmormântare, dar e pe mâini bune și n-ai de ce să te îngrijorezi.

Nu știu ce m-a făcut să mă întorc – poate că s-a uitat peste umărul meu – însă am făcut-o oricum, și nu departe se afla fiul meu, jucându-se lângă mașina lui Ethel, protejându-și încă brațul stâng când ridica mingea, în timp ce era supravegheat de Eliza, menajera lui Ethel. Am pornit spre el și mi-am amintit să-mi ridic voalul peste pălărie. Între timp, m-a văzut și a fugit spre mine, așa cum fuge un puști de trei ani, aplecat înainte, picioarelor lui fiindu-le greu să țină pasul cu capul. Nu prea le-a reușit, dar l-am prins când se împiedica. S-a văitat când i-am atins umărul. Mi-am retras mâna și l-am strâns în brațe, l-am sărutat și l-am iubit. După ce ne-am trăit clipa de fericire, Eliza m-a asigurat:

— A fost ca un mielușel, doamnă Joan, n-a făcut defel probleme. Îmi pare atât de rău pentru domnul Ron.

— Mersi, Eliza, chiar ajută.

— Vreți să-l iau?

— Te rog.

Când m-am întors, Ethel se afla din nou în compania părinților săi și a lui Jack. I-am mulțumit doctorului Weeks, le-am strâns mâna prietenilor lui Ron, bărbați pe care-i cunoșteam din baruri, în principiu, o gașcă nu prea cizelată, purtând pantaloni de lucru și hanorace, însă foarte

manierați cu toții. Apoi le-am făcut un semn din cap socrilor mei, care mi-au răspuns cu răceală, în același fel, și mi-am dat seama că ei credeau prostiile fiicei lor. După care am revenit lângă Tom, care se dăduse cu câțiva pași înapoi când se apropiase Ethel.

— Putem pleca? l-am întrebat.

— Oricând doriți, doamnă Medford.

Și așa, într-o după-amiază de primăvară, am părăsit cimitirul din College Park, Maryland, și m-am îndreptat spre casa mea din Hyattsville, la vreo opt kilometri mai departe pe șosea, o suburbie a Washingtonului, D.C., ca să iau în piept viața, în care trebuia să-mi câștig existența pentru mine și pentru fiul meu, fără să am idee cum să procedez.

Cine sunt și de ce vă povestesc toate astea? Numele meu de fată este Joan Woods. M-am născut în Washington, Pennsylvania, o suburbie a Pittsburgh-ului. Tatăl meu, Charles Woods, este avocat și stâlp al comunității, și are un singur defect de care știu: face întotdeauna ce-i spune mama. Când aveam șaptesprezece ani, am fost admisă la Universitatea din Pittsburgh, însă șansa mi-a surâs: un băiat dintr-o familie înstărită s-a îndrăgostit de mine și m-a cerut în căsătorie. Mama a fost încântată, iar tatăl meu a fost întru totul de acord cu ea. Dar Fred mă plictisea cumplit, așa că a apărut o problemă. Ca să permit lucrurilor să se așeze, am plecat la Washington, unde o fată pe care o cunoșteam avea o slujbă pe „deal", cum i se zice. Se gândea că m-ar putea aranja și pe mine, iar după ce m-a primit în apartamentul ei, mi-a spus să aștept. De fapt, stăteam degeaba toată ziua, iar asta poate fi o ocupație obositoare – după cum am descoperit – dar și îngrozitor de singuratică. Când băiatul din capătul coridorului a bătut la ușă, l-am lăsat să intre, și dintr-una-ntr-alta, am rămas însărcinată. Dar nici nu m-am gândit prea mult la ce era de făcut. În ceea ce mă privea, o fată însărcinată se căsătorește, ceea ce am și făcut.

Ar fi mult prea puțin să zic că Ron a fost un mire ezitant. A detestat căsătoria și pe micul Tad, și cred că și pe mine.

Mama m-a urât din cauza asta, iar tata n-a vrut să mai audă de mine. Am fost lăsată la mila familiei Medford, și, ca totul să fie unanim, cred că mă urau și ei. Domnul Medford i-a dat lui Ron o slujbă de agent comercial la firma lui de imobiliare, iar el s-a descurcat binișor – doar că era mai mereu beat. Atunci tatăl lui îl concedia doar ca să-l primească înapoi săptămâna următoare. L-a dat afară și l-a adus înapoi de atâtea ori, încât Ron a început să-și bată joc, numindu-se Finnegan Medford. Totuși, situația a luat sfârșit definitiv când a distrus afacerea cu familia Castle, prezentându-se beat în stilu-i caracteristic și atingând-o în mod necorespunzător pe doamna Castle. El a susținut că a fost în mod accidental. După aceea nu a mai fost angajat, iar Ron și-a petrecut lunile următoare blestemând numele tatălui său, numele meu și numele fiului nostru, fără să câștige niciun sfanț, așa că economiile noastre s-au terminat, iar furnizorii de utilități n-au vrut să audă nicio scuză și au întrerupt orice serviciu la noi acasă.

Casa ne-o dăduse tot domnul Medford, sau ne-o dăduse doar pe jumătate, lăsând suspendată o ipotecă de șapte mii cinci sute de dolari, ca „stimulent" pentru Ron, spunea el, ca să-și revină și să-și asume răspunderea. Efectul nu a fost cel scontat, însă m-a făcut să încărunțesc în plină tinerețe, încercând să găsesc o sută zece dolari pe lună pentru rata de amortizare, pe vremea când încă mai aveam ce să găsesc. Acum nu mai era nimic, iar avertismentele de prescriere începeau să sosească prin poștă.

În fața acestei case, un bungalow din anii 1920, ne-am oprit în ziua înmormântării. Tom a coborât din mașină și m-a ajutat să ies, apoi a așteptat pe trotuar cât timp am fugit pe verandă, mi-am găsit cheia și am descuiat ușa din față. Pe urmă m-am întors, i-am făcut cu mâna și (avea să insiste

el mai târziu) i-am trimis o bezea (ceea ce nu cred), fără să am nici cea mai mică idee că în clipa aceea mă uitam drept la viitoarea mea slujbă, într-un restaurant mai jos de „deal", și la bărbatul pe care aveam să-l doresc ca pe viața însăși.

Deci unde-i necazul și de ce înregistrez toate astea? Pentru că sper să le văd tipărite, ca să-mi absolv numele de calomniile aduse, legate de slujbă și de căsătoria la care a dus și de tot ce-a fost după aceea – mereu aceeași acuzație pe care Ethel mi-o adusese, că aș fi o *femme fatale* care cunoștea metode atât de inventive de a-și ucide soțul, încât nu puteau fi dovedite. Din păcate, nici false nu puteau fi considerate, cel puțin la tribunal, pentru că, atâta vreme cât ziarele spun „se presupune", nu poți da în judecată pe nimeni. Tot ce m-am priceput să fac e să spun totul, inclusiv lucruri pe care nicio femeie nu le-ar spune de bunăvoie. Nu-s încântată, însă dacă așa trebuie să fie, așa va fi.

Indiferent ce-oi fi făcut *eu*, Tom mi-a trimis o bezea și a plecat.

Capitolul 2

Îmi pusesem voal nu fiindcă aș fi avut idei demodate despre vestimentația unei văduve, ci ca să-mi ascund partea de bărbie în nuanțe de albastru și negru de la vânătăile pe care mi le făcuse Ron, lovindu-mă în acea seară când ne luptasem pentru Tad. Le-aș fi putut acoperi cu fond de ten, dar știam că soții Medford n-ar fi fost de acord, prin urmare voalul a fost o soluție simplă.

Așa că mi-am deschis cutia de Max Factor și m-am pus pe treabă. Dar mai întâi m-am dezbrăcat, scoțându-mi taiorul închis la culoare, ciorapii, sutienul negru și pantofii de ocazie pe care-i purtasem. Apoi mi-am făcut de lucru în fața oglinzii și la masa de toaletă. Cât despre cum arătam dezbrăcată: asta se întâmpla cu treisprezece luni în urmă, iar eu aveam doar douăzeci și unu de ani. Am o înălțime puțin sub medie, o constituție normală spre subțire, și un bust generos, cum se zice. Dar mi se spune foarte des că picioarele sunt punctul meu forte. Sunt drepte, rotunjite, fine și grațioase. Trăsăturile feței mele sunt grosolane, însă cearcănele de sub ochi mă ajută, așadar, nu arăt tocmai rău. Am părul blond-închis, „ca pănușele de porumb" îi zic unii, cu șuvițele sure despre care am pomenit deja. Am ochii verzi și puțin cam mari, deci, punând la socoteală cearcănele, aduc cu o pisică, trebuie să recunosc.

M-am machiat, pe urmă m-am pudrat folosindu-mi pensula pentru pudră, obținând, în sfârșit, o față suficient de prezentabilă. Pe urmă m-am îmbrăcat cu un sutien alb,

chiloți albi și tălpici roșii, pantofi fără toc, blugi Levi's și o bluză de lucru, care se potriveau cu munca la care mă gândeam, despre care voi spune mai multe imediat. Tocmai mă îmbrăcasem când am auzit soneria. Nu a sunat, pentru că nu aveam curent pe motiv de neplată a facturilor, dar am auzit-o țăcănind. A urmat o bătaie în ușă. Am traversat holul repetând niște replici și am deschis, așteptându-mă la vreun agent de colectare. Însă în fața ușii se aflau aceiași doi bărbați cu care discutasem înainte, lângă Prefectură – polițiști.

— Domnule sergent Young, domnule polițist Church, am spus.

— Vă amintiți de noi? a spus cel mai în vârstă dintre cei doi, sergentul, luându-și chipiul în mâini în timp ce intra.

— Nu v-aș putea uita *atât* de repede.

— Vreau să spun, de numele noastre.

— Le-am reținut corect, nu?

— Da, însă nu e ceva obișnuit.

Îi condusesem deja în living, de care nu eram prea mândră: canapeaua avea un picior rupt în urma unei nopți euforice de-a lui Ron, iar colțul cu pricina era susținut de un teanc de cărți. Totuși, i-am rugat să ia loc cu spatele la el, m-am așezat și eu și am întrebat:

— Deci? Ce pot face pentru dumneavoastră, domnilor?

— Spune-i, l-a îndemnat sergentul pe Church.

Polițistul mai tânăr l-a privit cu o mică ezitare, cred, dar s-a întors să mă înfrunte.

— Nu suntem în timpul serviciului, doamnă Medford, a spus Church, dar ați fost atât de cooperantă înainte, când v-am întrebat ce s-a întâmplat, încât ne-am gândit să ne oprim aici și să vă *spunem*, în loc să vă *întrebăm*, ceva ce ar trebui să știți – despre care credem că ar trebui să știți. Iar motivul pentru care suntem liberi să vă spunem este că femeia care a sunat aseară nu și-a dat numele, așa că nu

poate pretinde confidențialitate – așa cum i se spune acum. Ha, ăsta da cuvânt!

Am râs cu toții, iar eu m-am simțit vinovată că vedeam ceva amuzant tocmai în acea zi, însă am spus:

— OK, domnule polițist Church, ascult. Ce vreți să-mi spuneți?

— În legătură cu apelul pe care l-am primit. A fost vorba despre un individ pe care se întâmplă să-l cunoașteți: Joe Pennington.

— Atunci știu și cine v-a sunat!

— Și noi credem că știm.

— Și ce-a spus despre Joe?

— Că se afla aici sâmbătă seara, cu dumneavoastră, când a ajuns soțul acasă. Că nu băiețelul dumneavoastră, ci el a fost motivul conflictului, și că v-a ajutat să vă împingeți soțul afară, pe verandă, și că…

— Nu l-am mai văzut de peste un an!

— Așa am aflat și noi, doamnă Medford.

— Păi e o minciună prostească!

— Știm și asta, doamnă Medford. L-am verificat pe Joe Pennington. Umbla prin Block în seara aceea, cel din Baltimore, și are și un martor care să depună mărturie, un martor foarte chipeș, care a dat tot felul de amănunte…

— Scopul pentru care am venit…, l-a întrerupt sergentul, apoi a spus: De ce ar inventa o femeie o așa poveste cusută cu ață albă? Ei bine, după ce l-am verificat pe Joe, credem c-am găsit un răspuns, și pentru că vă cam privește, ne-am gândit să vă facem o vizită și să vă spunem. Femeia asta care a sunat a tot vorbit despre cumnata dumneavoastră, care v-a luat băiețelul la ea, dintr-un motiv pe care l-a repetat întruna…

— „Din bunătate sufletească."

— Întocmai așa, ne și așteptam să știți asta, fiindcă suna ca un tic, ceva ce spune foarte des. De aceea ne-a trecut prin

cap că femeia care a sunat și cumnata dumneavoastră ar fi una și aceeași persoană. Și atunci ce rol aveți și care-i treaba cu Joe? Păi n-aveți ce căuta în poveste, și nici Joe n-are niciun rost, decât, decât, *decât* dacă ar încerca să ne atâțe să întreprindem vreo acțiune prin care să vă declarăm nepotrivită, nepotrivită ca mamă, vreau să zic, ca mamă a copilului pe care-l are acum în grijă. Altfel spus, dacă poate dovedi că ați dat dovadă de imoralitate, ar putea păstra copilul pentru ea – ceva de genul ăsta ne-am gândit noi c-ar avea în minte, și asta am venit să vă spunem. Are vreun sens?

— De fapt, mi-a zis treaba asta, acum mai puțin de-o oră. A stat acolo, lângă mormântul soțului meu, și numai ce n-a recunoscut că-mi vrea băiatul pentru ea. Nu pot să-i caut pricină dacă-l iubește – și eu îl iubesc, la fel și toată lumea, iar ea a suferit o lovitură, una teribil de tragică. Ea nu poate avea copii, și cu siguranță asta i-a afectat gândirea. Dar...

N-am putut continua, și am stat acolo, încercând să-mi recapăt controlul.

— Asta am venit să vă spunem, a spus sergentul Young, foarte blând. Ne-am gândit c-ar trebui să știți.

N-am reacționat, însă l-am surprins aruncându-și ochii la hainele mele.

— M-am îmbrăcat pentru lucru, am spus. Trebuie să încep azi.

— Unde lucrați?

Detestam răspunsul, dar trebuia să spun ceva.

— Păi, începând de azi, am spus, sper s-o fac. Sub veranda din spate este o mașină de tuns iarba și o canistră de benzină, iar în susul străzii, casele unde nu mă cunoaște nimeni au peluze care n-au fost încă tunse, și m-am gândit că m-aș putea ocupa de câteva, asta dacă oamenii îmi permit. Mi-ar aduce niscaiva dolari, cu care mi-aș putea lua ceva de mâncare și o zi de gândire. Dacă aș câștiga ceva timp, s-ar putea să primesc o slujbă la Woodies, la Hecht's

sau la Murphy's – ca vânzătoare, adică. Nu am pregătire pentru vreo slujbă anume: în liceu am urmat Literatura, iar facultatea nici nu o începusem bine că m-am retras și, cum probabil ați ghicit, m-am căsătorit. Pe urmă a venit băiețelul meu și... iată-mă!

Nu știu de ce am vorbit atât, dar păreau așa de preocupați, că am vrut să vorbesc. Și eram și emoționată, presupun. Oricine ar fi când vorbește cu poliția. După o clipă, sergentul a întrebat:

— V-ați gândit la muncă de restaurant?

— Cum adică, muncă de restaurant?

— Să fiți chelneriță.

Probabil că am făcut o grimasă, pentru că a continuat foarte grăbit și ușor jenat:

— OK, OK, OK, ziceam doar, n-am vrut să vă jignesc. Totuși, trebuie să vă gândiți că recompensa constă mai ales în bacșișuri, pe care le aduceți acasă în fiecare seară. Nu trebuie să așteptați până sâmbătă, sau până la întâi ale lunii, așa cum e cu majoritatea slujbelor.

— Continuați, vă rog, am zis.

— O altă chestie e că Garden of Roses e chiar în capătul străzii. Pentru Woodies v-ar trebui o mașină, la fel și pentru Hecht Company sau Murphy's, sau orice alt loc din Plaza. În plus, doamna Rossi s-ar putea să aibă nevoie de cineva. De obicei are – și puteți spune că v-am recomandat eu.

— Cine-i doamna Rossi?

— Bianca Rossi, proprietara. Răposatul ei soț era italian, însă ea nu este. Și e în regulă. Cam posomorâtă, dar de treabă și deloc răutăcioasă.

— Pare persoana potrivită.

— V-ar putea ajuta că vă amintiți numele, mai ales la bacșișuri.

— Mama mea, i-am explicat, a mers la o școală particulară, unde se specializau în bune maniere, în special în

importanța numelor, așa că m-a bătut la cap cu asta. Nu s-au gândit să-i spună că esența bunelor maniere e de fapt bunătatea.

— V-am putea duce cu mașina.

— Dacă așteptați să mă schimb...

— Hainele sunt în regulă. Arătați pusă pe treabă, iar asta-i exact ce se caută – dacă se caută. Dacă Bianca vă primește, o să vă dea o uniformă.

— Atunci ce mai așteptăm?

Cea mai importantă decizie a vieții mele a fost rapidă și neașteptată. Până atunci nu mă gândisem niciodată să servesc la mese, și nici nu avusesem timp să mă întreb dacă eram prea mândră să accept bacșișuri sau să mă gândesc pur și simplu la asta. Principalul era că banii aveau să vină repede. Așadar, în zece secunde, coboram dealul spre restaurant, în mașina sergentului Young.

Capitolul 3

Restaurantul Garden of Roses se află pe strada Upshur din Hyattsville, peste drum de Prefectură, care e pe autostrada nr. 1, în partea sudică a orașului – i se spune „Bulevardul". Are un singur etaj din cărămidă vopsită cu alb, și împreună cu parcarea se întinde pe jumătate de stradă. Are două aripi, cu o secțiune centrală care le unește: într-o aripă se află restaurantul, în cealaltă, barul de cocteiluri. Secțiunea centrală este pe jumătate sală de recepție, de fapt un vestibul în care intri, vizavi de o garderobă pentru pălării, cu o jumătate de ușă în mijloc. Sergentul Young m-a ajutat să cobor și m-a însoțit până la ușa din față, în timp ce polițistul Church aștepta în mașină.

— Sunteți foarte amabil să mă ajutați, chiar dacă nu aveți nicio obligație și niciun motiv...

— Nu sunt obligat, dar am un motiv.

L-am surprins aruncându-și din nou privirea la hainele mele, și m-am gândit că evalua și ce se afla dedesubt, așa că m-am îmbățoșat. Probabil și-a dat seama, fiindcă ce mi-a spus mai departe a fost foarte formal:

— Doamnă Medford, pot să-mi imaginez prin ce-ați trecut. Am văzut fișele de la spital, de când v-ați dus băiețelul ca să i se îngrijească brațul. Văd semnele pe chipul dumneavoastră și în casă. Dacă mă scuzați că v-o spun chiar în ziua în care l-ați îngropat, soțul dumneavoastră era o brută, și vă este mai bine fără el – doar să nu vă pierdeți și copilul.

Am încuviințat în semn de mulțumire. Am mai rămas acolo un moment și mi s-a părut că sergentului Young nu i-ar fi displăcut să mai rămână, dar nu sub ochii partenerului său. Mi-a făcut și el un semn din cap și s-a întors la mașină.

După ce el și polițistul Church au plecat, am intrat în vestibul. Nu era nicio lumină aprinsă și, pe moment, după ce stătusem în soare, n-am văzut nimic. Însă apoi o fată, o chelneriță, a apărut din sala de mese și mi-a spus:

— Nu deschidem decât la ora cinci – încercați la Abbey, în College Park.

— O caut pe doamna Rossi.

— Pentru?

— Asta îi voi spune doar ei, dacă nu te superi.

— Trebuie să știu ce vreți de la ea.

Temperamentul meu, după cum poate ați ghicit, este una dintre problemele vieții mele, drept urmare am rămas acolo câteva clipe, încercând să mă controlez, când, deodată, a apărut o femeie, cam de vârstă mijlocie, nu mai înaltă decât mine, însă mare, lată și solidă. Fata a spus:

— Doamnă Rossi, fata asta vrea să vă vorbească, dar n-a zis de ce. Am încercat să scot de la ea ce vrea, dar…

— Sue!

Vocea doamnei Rossi era ascuțită, iar Sue s-a oprit imediat.

— Sue, curiozitatea a omorât pisica, și, în fond, ce-ți pasă ție ce vrea ea de la mine?

Chelnerița s-a făcut nevăzută, iar doamna Rossi s-a întors spre mine.

— Ce dorești de la mine? a întrebat.

— O slujbă, i-am spus.

— Ce fel de slujbă?

— Să servesc la mese.

M-a studiat, apoi a spus:

— Am nevoie de o fată, însă mă tem că n-o să meargă: nu accept ajutoare fără experiență.

— Păi... De vreme ce abia dacă am spus patru cuvinte, nu văd cum ați ști dacă am sau nu experiență.

— Cele patru cuvinte pe care le-ai spus: „Să servesc la mese" – au fost suficiente. Dacă ai fi avut experiență, ai fi spus „în sală" Deci... ai sau nu experiență?

— Nu, dar...

— Atunci înțelege că nu accept ajutoare fără experiență. Ai mâncat de prânz?

— Nu mi-era foame.

— Micul dejun?

— Doamnă Rossi, mă faceți să plâng! Îi voi spune sergentului Young, care mi-a sugerat să vin la dumneavoastră, că măcar sunteți sufletistă.

— Îl cunoști pe sergentul Young?

— Da. Cred că pot spune că mi-e prieten.

— Și el te-a trimis la mine?

— A spus că s-ar putea să aveți nevoie de cineva.

— Ce l-a făcut să creadă că ai fi potrivită?

Păi ce-l făcuse să creadă asta? Am încercat să mă gândesc la ceva și mi-am amintit brusc.

— A fost uimit de siguranța mea în privința reținerii numelor, i-am spus. S-a gândit că mi-ar fi de folos aici.

— Care e numele meu?

— Doamna Rossi, doamna Bianca Rossi.

— Și al fetei care a fost aici mai devreme?

— Sue.

A vârât o mână în sala de mese, a pocnit din degete, iar când Sue a reapărut, m-a întrebat:

— Care e numele *tău*?

Am vrut să spun „doamna Medford", însă m-am oprit la timp și am spus:

— Joan. Joan Medford.

— Doamnă sau domnișoară?

— Sunt văduvă, doamnă Rossi. Deci, doamnă.

I-a spus lui Sue:

— Asta-i Joan și a venit să lucreze în sală. Ia-o cu tine, dă-i un vestiar, găsește-i o uniformă – ia una din teancul care a venit de la spălat, de pe raftul din debara.

Pe urmă către mine:

— După ce te-ai îmbrăcat, vino la mine și-ți voi spune ce să faci mai departe.

— Da, doamnă Rossi. Mulțumesc.

— Ceva la tine nu prea se potrivește.

— O să vină cu timpul.

Sue m-a condus prin sala de mese într-o bucătărie cu un bucătar-șef și alți doi bucătari care tăiau, feliau și amestecau, pe un coridor care dădea într-o încăpere cu dulăpioare într-o parte și bănci în mijloc. A deschis un dulap cu o cheie pe care o luase de pe un cuier, apoi a dispărut, și tocmai când terminasem să mă dezbrac s-a întors cu uniforma: fusta scurtă și șorțul într-o mână, jerseul în cealaltă. M-a privit cum mi-am agățat hainele în dulap și cum m-am îmbrăcat cu ce-mi adusese. Cheia avea o buclă pentru încheietură, și după ce am încuiat și mi-am pus-o la mână, probabil că m-am strâmbat când mi-am văzut picioarele, care erau, firește, goale.

— E OK, a spus Sue. Unele fete nu poartă ciorapi. Bianca e foarte strictă când vine vorba de chestii cum ar fi unghiile, dar în rest puțin îi pasă.

M-a condus înapoi la doamna Rossi, care se afla încă în sala de mese. Cu ea era o femeie căruntă, arătoasă, de vreo patruzeci de ani, îmbrăcată într-o bluză rustică, pantaloni scurți stacojii și ciorapi bej, care puneau în valoare o pereche de picioare superbe.

— Mă ocup de tine imediat, a spus Bianca. Despre vinul acela spumos importat…

— Stai așa, stai așa! De ce-i îmbrăcată pentru sala de mese?

— Fiindcă acolo va lucra.

— Nicidecum. Mi-ai promis o fată, iar acum c-a venit, o pui să lucreze în partea *asta*.

— E nouă, n-are experiență, nu poate lucra la bar fiindcă nu-i calificată.

— Ba poate! Apoi, către mine: Ia arată-mi că ești calificată să lucrezi la bar! Cracii, vreau să zic.

M-am întors să-i arăt picioarele, iar ea a continuat:

— Și, după cum arată, *are* experiență! Iar către mine: Nu-i așa?

— Dacă vă referiți la ce cred eu, am recunoscut, atunci răspunsul este da. Se întâmplă să fiu văduvă. De curând. Am un copil.

— Vezi, Bianca?

N-a fost prima dată și n-avea să fie ultima când o vedeam luând o poziție și apoi răzgândindu-se sub presiune.

— Fie, poți s-o preiei.

— Haide, mi-a spus femeia, conducându-mă înapoi la vestiar. Cum te cheamă?

— Joan. Joan Medford.

— Liz. Liz Baumgarten.

Nu mă puteam abține să nu-mi placă Liz, și nu cred c-ar fi putut cineva, dar am întrebat dintr-odată:

— Când se închide barul de cocteiluri?

— La ora unu. De ce?

— Mă întreb cum o să ajung acasă. Restaurantul se închide la nouă, și aș putea merge pe jos acasă la ora aia. Dar la unu noaptea...

— Nicio problemă. O să te duc eu, Joan. Am mașină.

Am ajuns la vestiar, iar Liz a închis ușa după ea. Mi-am dat jos fusta, șorțul și bluza, iar ea mi-a adus același model de pantaloni scurți pe care-i purta și o bluză rustică. Apoi a deschis un dulap și a scos un pachet de ciorapi.

— Sunt bej, e OK?

— Desigur. Mersi, Liz.

— La bar îți îngheață picioarele la ora unu noaptea dacă-s goale. Dar, dacă vrei să accepți o sugestie, ținând cont de ce ai pe sub bluză, aș lăsa sutienul deoparte.

— Ești sigură?

— Da. Ajută la bacșiș.

— Pentru mine, bacșișul e cel mai important.

— Așa e pentru toată lumea, Joan. Să nu-ți fie rușine. După care mi-a explicat: În caz că te întrebai de ce-aș vrea concurență, când aveam totul numai pentru mine, ei bine, într-un bar să fii singură are și un dezavantaj. Copleșită de muncă, am devenit mai înceată, iar într-un bar nu-ți permiți asta. Au să aștepte mâncarea, dar nu și băuturile. Și când încetinesc ritmul, fiindcă-s prea multe comenzi, își pierd răbdarea. Iar când se întâmplă, nu lasă bacșiș. Ce vreau să zic e că, de la un punct, o mulțime de oameni nu ajută în niciun caz la bacșiș. E chiar pe dos, aș zice.

După ce mi-am pus ciorapii, șortul și bluza, care mă strângea în două locuri în față, a adăugat:

— O să meargă. Ești calificată.

— Nici tu n-o duci rău.

— Sunt OK pentru o babă – merge în mulțime.

Era mult mai mult decât atât. Cum arăta, de fapt? N-am ghicit niciodată ce vârstă avea, dar oricare ar fi fost, era suficientă să-i încărunțească complet tot părul, care era însă frumos, aproape argintiu și pe care-l purta până la umeri, ondulat. Era de statură medie, cu trăsături ușor dure, trebuie să spun, însă teribil de atrăgătoare. Avea ochii albastru-deschis, înțelepți fără a fi severi. Iar picioarele ei erau diferite de ale mele: unde ale mele erau rotunjite și moi, ale ei aveau mușchii bine dezvoltați, dar cu linii fine și un fel delicat de a păși.

M-a condus din nou prin sala de mese, în vestibul și apoi la bar, unde un bărbat solid, purtând o haină albă, lustruia pahare cu o cârpă și le aranja în rânduri ordonate.

— Joan, Jake. Jake, Joan. Asta-i fata cea nouă, Jake. Ia-o ușor, n-a mai lucrat într-un bar.

Pe urmă s-a îndreptat spre bucătărie.

— Servus, Joan.

— Bună, Jake.

Am aflat că, în săptămâni alternative, trebuia să ajung la ora 16 în loc de 17, ca să-l ajut pe Jake și să pregătesc localul, să pun Fritos în boluri și să așez scaunele, după ce fuseseră ridicate pentru curățenie. Curățenia era în curs, făcută de un băiat cu un mop, așa că am început cu cocteilurile.

— Mai întâi, pentru Old Fashioned. Știi ce-i ăla?

— Te referi la felii de portocale și cireșe?

— Da, exact. S-a uitat lung la mine, apoi a continuat: Și pentru Martini?

— Învârt măslinele într-un bol și înfig scobitori în ele.

— Pentru Gibson?

— Rondele de ceapă, fără scobitori.

— OK. Pentru Manhattan...

— Cireșe.

— Fără scobitori, dacă au codițe. Dar uneori ne livrează soiul greșit, iar cele fără codițe au nevoie de scobitori. Pentru Margarita...

— Sare? Pe o farfuriuță? Și o lămâie tăiată la capăt, ca să răsucești paharele în ea?

— Că tot vorbeam de lămâie...

— Spirale? Câte?

— Câte ies din trei lămâi. Le tai groase, le pui într-un bol, iar deasupra așezi multe cuburi de gheață, ca să nu se lase. Urăsc spiralele lăsate. M-a privit de parcă eram un cal dansator, sau altă minune. Ești sigură că n-ai mai...?

— Mama dădea petreceri, i-am explicat, iar tata pregătea băuturile. Eram ajutorul lui.

— Cristoase, ai un tată! Ar fi trebuit să știu. Păi, ce să zic, vezi de tot felul, nu?

Era genul de remarcă pe care aș fi putut-o interpreta greșit, dar el zâmbea, așa că i-am zâmbit și eu.

— Ce altceva?

— Fritos sunt gratis. Bolurile trebuie să fie mereu pline – îi fac pe clienți să-și dorească ceva de băut.

— Fiindcă-s sărate.

— Nu asta vreau să zic, și nici tu. Sunt cu complimente de la Bianca, iar dacă știi ce-i bine pentru tine, așa gândești și tu.

— Sunt speciale de la doamna Rossi.

— Să nu uiți. Are un fix cu ele. A aruncat cârpa pe bar, și-a dezlegat șorțul și a venit lângă mine. Hai să-ți arăt restul.

Mi-a arătat totalizatorul meu de buzunar, registrul de încasări și carnețelul cu bilețele, și mi-a explicat cum să țin bilețelele în teancuri separate, iar când se cere o notă, să fac totalul, să-l prezint clientului, să-i trec banii în registru, să-i pun în casă și să anunț totalul notei, apoi să iau restul și să i-l duc.

— Și, pentru numele lui Dumnezeu, să nu greșești, a mormăit el privindu-mă în ochi. Bianca permite unele lucruri, cum ar fi că-ți bate vântul pe sub bluză, dar la altele, cum sunt unghiile curate sau banii, e o scorpie. Dacă faci o greșeală, tu o plătești.

— N-o să fac nicio greșeală.

Tocmai terminasem de așezat scaunele și puneam Fritos în boluri, când a apărut din nou Liz, din bucătărie.

— Hai să ne împărțim sectoarele acum, a spus ea. Ce-ai zice să le împărțim fix la mijloc și să le alternăm: într-o săptămână iau partea dincoace, dinspre ușă, iar tu pe cea dinspre toaleta bărbaților, și săptămâna următoare schimbăm. E bine?

— E OK. Dar săptămâna asta iei tu partea dinspre ușă, ca să-i poți întâmpina când sosesc – pentru mine toți clienții sunt străini.

— Sigur, a spus ea. Apoi a continuat: Trebuie să fug. Iată-l pe domnul Four-Bits, întotdeauna primul client. Ai crede, după cum sucește două monezi de douăzeci și cinci de cenți, că-s din argint solid, de la tiparnița din Philadelphia.

M-am uitat cum doamna Rossi conducea un client înăuntru, un bărbat de vârstă mijlocie, care arăta important, cu pantaloni de gabardină și un tricou sport. Liz a făcut un semn, iar doamna Rossi l-a rugat să se așeze în partea ei. Dar, văzându-mă, el s-a oprit, s-a uitat lung și a spus ceva. Bianca a părut surprinsă și l-a adus în partea mea.

A fost prima mea întâlnire cu Earl K. White și am fost la fel de surprinsă ca Liz.

Capitolul 4

Era un bărbat înalt, cam palid și cu siguranță părea important. M-am îndreptat spre el, i-am înmânat o listă de băuturi – evident, cu partea de cocteiluri în sus, și am întrebat:

— Pot să vă ofer ceva, domnule?

A cerut un gin tonic cu gheață, fără să se uite măcar în meniu, iar când m-am întors la bar, Jake deschidea deja sticla și o așeza lângă un pahar înalt cu un cub de gheață înăuntru.

— Ține bine tava, tot timpul, a spus el, și ai grijă la centrul de plută. E făcut ca să împiedice lucrurile să alunece, dar poate face figuri, dacă nu ești obișnuită cu el.

M-am întors la masă, am așezat sticla și am turnat, apoi am dus-o înapoi și am aruncat-o într-o ladă de sub bar. Pe urmă am trecut pe lângă domnul Four-Bits și mi-am luat locul de lângă toaleta bărbaților, însă s-a întors și mi-a făcut semn să mă duc la el.

— Ești nouă aici? m-a întrebat.

— Da, domnule... E prima mea seară. Dacă vreți să știți, sunteți primul meu client.

— Cum te cheamă?

— Doamna Medford.

În sfârșit, după ce mă abținusem toată ziua, mi-a scăpat, dar m-am corectat imediat:

— Joan.

— Te-ai dat de gol.

— V-am spus doar că e prima mea seară.

— N-aș putea spune că știu multe chelnerițe pe care să le numesc „doamnă". Sună a prezentare pentru o *lady*.

— Sper că sunt o lady.

— Poate. Nu orice chelneriță este.

A spus asta uitându-se în direcția lui Liz. Nu-mi imaginam ce i s-ar putea părea necaracteristic unei lady la ea, și nu la mine, doar dacă n-o fi fost faptul că-i spusesem „domnule". În fond, purtam aceeași uniformă, cu același număr de nasturi descheiați la bluză și cu aceeași lipsă de material pe dedesubt.

— Cele pe care le cunosc eu sunt, am spus. Și cred că majoritatea sunt. Să fii chelneriță și să fii o lady, nu este o incompatibilitate.

— Ăsta-i un cuvânt mare pentru o chelneriță.

— Mă scuzați, domnule, dacă preferați cuvintele mai mici, atunci o persoană poate fi și una, și alta.

— Atunci, cum vrei să-ți spun?

— Cum doriți, domnule.

— Doamna Medford?

— Recunosc că sună cam prostesc, într-un bar.

— De acord. Aș prefera să-ți spun Joan.

— Vă rog.

Amândoi eram ușor jenați, iar privirile ni s-au întâlnit. A lui a rătăcit în jos, spre picioarele mele, apoi s-a reunit cu a mea. Am știut că, în ciuda micii noastre altercații, sau poate datorită ei, era atras de mine. Am așteptat, și apoi, într-un mod ușor personal, l-am întrebat:

— Cum doriți să vă *spun*?

A așteptat, iar buzele i-au zvâcnit într-un surâs. Apoi a spus:

— Sunt Earl K. White al Treilea.

A rostit cuvintele de parcă trebuia să știu cine era Earl K. White al Treilea, sau poate să fiu extrem de surprinsă, însă nu auzisem în viața mea de el. Oricum, fiindcă mi-ar

fi displăcut să dezamăgesc un om destul de înstărit încât să existe trei ca el, mi-am acordat vocea să pară foarte impresionată:

— Da? Serios?

— Da. Acum știi.

— Domnule White, mă simt onorată.

— Doamnă Medford – Joan, la fel și eu.

Apoi, după ce m-a mai măsurat o dată, insistând asupra picioarelor, a adăugat:

— Dacă îmi permiți, Joan, pot spune că bărbatul tău e un om norocos.

Am știut că era de fapt o întrebare, și am așteptat o clipă, înainte să răspund.

— Domnule White, i-am spus, nu am bărbat. Am rămas văduvă de curând, din păcate. Dar am un copil pe care trebuie să-l întrețin, un băiețel de trei ani, și de aceea am acceptat această slujbă și mi-am făcut apariția în costumul ăsta exotic. Trebuie să spun că am solicitat o slujbă la restaurant, însă mi s-a spus că se dorește prezența mea aici, fiindcă sunt mai calificată, din câte se pare. Nu prea cunosc motivul acestui transfer – decât dacă s-a crezut că arăt bine în uniformă. Sau costum. Sau în lipsa lui – oricare dintre variante.

— Oricare ar fi, ți se potrivește. Joan, îmi dau seama c-ai trecut prin multe. Pot să-mi exprim condoleanțele? Cu întârziere, dar sincer. Am trecut prin ceva asemănător. Și eu sunt văduv: soția mea a murit cu câțiva ani în urmă.

— Da? Atunci, condoleanțele mele.

— Mulțumesc, Joan. Mulțumesc frumos.

Într-un fel rigid și stângaci, reușiserăm s-o spunem: amândoi eram fără obligații. Apoi, vrând parcă să treacă la subiecte banale, a spus:

— Ce vreme frumoasă!

Cândva, mama mi-a spus: „Ți se va spune să nu vorbești despre vreme, Joan. Dar tu să vorbești întotdeauna despre vreme. E singurul lucru pe care-l are toată lumea în comun, și adesea singurul despre care se poate discuta. Conversația nu e mereu ușoară – așa că vorbește despre ce *poți* vorbi."

— Chiar este, am răspuns. Am auzit undeva că se vorbește mai frecvent despre vremea pe care o avem în iunie decât despre oricare altă lună. Într-o zi ca asta, se vede motivul.

— Fascinant, Joan. O să caut în Bartlett.

Habar n-aveam cine sau ce era Bartlett, deși am aflat ziua următoare. Am tot vorbit despre cum o zi frumoasă face diferența. Brusc, a cerut nota, iar eu am mers la bar și i-am scris-o. Când i-am adus-o, a scos o bancnotă de cinci dolari și a pus-o jos, iar când m-am întins după ea mi-a acoperit mâna și a dat-o deoparte. Apoi a luat bancnota de cinci, a pus-o înapoi în portofel și a scos una de douăzeci în loc. Am luat-o la bar, am trecut optzeci și cinci de cenți în registru și i-am dus restul, trei bancnotede cinci, patru de unu și cincisprezece cenți în monede. Apoi, amintindu-mi de cei patru dolari, am pus o bancnotă de unu înapoi și am luat patru monede de douăzeci și cinci. Am pus bancnotele de cinci și de unu și mărunțișul pe o tăviță din cositor și m-am întors cu ele la masă. Mărturisesc că mă gândeam să devin intimă în mod intenționat, și să refuz cele două monede pe care mi le-ar fi dat. „Vă rog, domnule White, nu de la *dumneavoastră*." Pentru că, trebuie s-o spun, un văduv bogat care mă plăcea nu putea fi tratat ca un client. „Vă consider prieten", urma să-mi permit să mă bâlbâi – însă mi-a tăiat-o scurt. Când am pus jos restul, l-a refuzat, el fiind deja în picioare.

— Suntem chit, Joan. Mersi pentru compania foarte plăcută. Cred că mă voi întoarce mâine și abia aștept să te revăd.

Nu m-am putut convinge să dau înapoi 19,15 dolari, fiindcă aveam nevoie disperată de ei.

A plecat, și am remarcat pentru prima dată un bărbat în uniformă de șofer care-l aștepta în vestibul. Am știut că dădusem o lovitură care putea fi importantă, dar ce mi-a rămas în minte a fost că mi-aș fi dorit să-l plac mai mult.

Capitolul 5

Dacă Jake m-a văzut îndesând bancnotele în buzunarul pe care-l găsisem la pantalonii scurți, n-a arătat-o, însă Liz m-a observat și s-a uitat la mine cu ochii mijiți, iar eu m-am întrebat vag ce semnificație o fi având privirea ei. Oricum, vremea întrebărilor trecuse, fiindcă locul s-a umplut dintr-odată și n-a mai fost timp pentru nimic decât pentru băuturi. Firește, unii dintre clienți, în loc să se îndrepte spre sala de mese, au hotărât să mănânce pe loc, iar eu a trebuit să-i servesc. Pentru asta a fost nevoie să-l cunosc pe bucătarul-șef, un lituanian cu pieptul cât un butoi, pe nume Bergovizi, pe care toți îl strigau domnul Bergie, ca să-mi explice cum mergeau lucrurile cu bucătăria, și mai ales cum „să-l strig", după cum s-a exprimat. Trebuia să fie într-un anumit fel, mai ales pentru lucruri precum sosurile – dacă dorea sosul separat – ca în cazul sosului *meunière* la pește – trebuia să spun „îmbarcă-l", nu „servește sosul separat", sau ceva la fel de complicat. Sau, dacă nu se dorea sos, trebuia să spun: „Lasă sosul." Știam că există un motiv pentru aceste proceduri și m-am străduit să țin totul minte, dar era o corvoadă și, în curând, după toate prin câte trecusem în acea zi, am început să greșesc. Jake a observat și mi-a șoptit:

— Ia-o ușurel, Joan. Nu-i nicio grabă – lasă-i să roadă Fritos.

Asta m-a făcut să râd, și m-a ajutat, și m-a ajutat și mai mult când Liz m-a bătut pe umăr și mi-a spus:

— O să ai o pauză pe la opt și o să mergi să iei și tu cina – domnul Bergie îți va pregăti ceva. Totuși, continuau să vină, iar

doamna Rossi îi tot conducea înăuntru, servindu-și singură de șef de sală. Pe la opt și jumătate s-a mai calmat atmosfera, iar Liz mi-a spus să merg să mănânc, ceea ce am și făcut, așezându-mă la o masă pliabilă, între aragazul cu șase ochiuri și ușa cămării, proptită să stea deschisă. A fost prima masă adevărată pe care am luat-o de multe luni. Domnul Bergie mi-a tăiat o felie groasă de friptură de vită, alături de un cartof copt, urmate de o porție de înghețată de vanilie, pe care mi-am luat-o din congelator, și de cafea. M-au făcut să mă simt mai bine, mai ales cafeaua, și să fiu în stare să rezist restul serii.

M-am descurcat binișor până chiar înainte de ora închiderii, când un bărbat însoțit de șase inși a început să trăncănească despre petrol, ilustrând totul cu gesturi și reușind să șteargă masa de toate paharele de pe ea, care au ajuns pe podea. Mi-a venit să urlu și nu știam cum să fac să strâng toată mizeria. Dar Jake a adus prosoape și Liz s-a așezat în genunchi și a început să șteargă înainte să mă apuc eu. M-am așezat și eu în genunchi, fără să mai fiu necăjită. Când omul și-a achitat nota, care, cu băuturi și mâncare pentru șase persoane, s-a ridicat la vreo cincizeci de dolari, a lăsat cincisprezece dolari bacșiș, pe care i-am împărțit cu Liz și cu Jake, simțindu-mă prietenoasă și îndatoritoare. După ce am curățat totul, doamna Rossi a încuiat ușa din față, a adunat registrele și a numărat banii. Pentru mine a fost totul în regulă, și fără să-mi dau seama eram în mașina lui Liz, iar ea intrase deja în marșarier și ieșea afară din parcare. Purtam încă uniforma, fiindcă-mi sugerase s-o iau acasă, „ca să te îmbraci acolo și să sari peste partea cu vestiarul".

Eram la jumătatea drumului spre casă, iar Liz nu spusese prea multe. Dar a început să vorbească dintr-odată.

— Joanie, a început, s-a întâmplat ceva în seara asta, ceva ce m-a făcut să mă întreb. Știi, aș vrea să înțeleg cum vezi tu lucrurile.

— Liz, mai pe șleau. Ce s-a întâmplat astă-seară? Despre ce vorbești?

— Despre domnul Four-Bits. Nu-i treaba unei fete ce bacșișuri primește alta, iar fetele nu spun cât primesc, nici măcar celorlalte. Dar s-a întâmplat să văd cât ți-a dat: o sumă mult mai mare decât am primit eu vreodată. OK, ai mai puțin de jumătate din vârsta lui și ești frumușică foc, iar el are dreptul să-i placă ce vede. Însă am observat că i-ai luat.

— Și? Tu nu i-ai fi luat?

— Glumești?

— Păi i-ai fi luat, nu?

— Treaba e că tu i-ai luat. Și, firește, m-am întrebat de ce. Adică, eu așa gândesc. Ca să ajung unde vreau: Joan, ești deschisă la minte? Când plusează și-ți propune ceva, n-o să-l pocnești?

— N-am ajuns atât de departe.

S-a oprit și a continuat să conducă, însă a reînceput.

— La ce mă refer, Joanie: mi se fac și mie propuneri, din când în când. Și pe unele nu le refuz. Fac cincizeci de dolari. Așa că uite, deseori, tipul căruia îi place cum arăt are un amic, și vrea să știe dacă am și eu o amică, o fată cu care să facem patru. Ce zici, Joanie? După comentariul pe care l-am prins astă-seară, ai stârnit ceva interes, așadar, subiectul va apărea. Deci, spune direct – ce le spun ălora care întreabă? Am sau nu o amică? Sau, altfel spus, ar fi o treabă drăguță dacă o primești și te atrage?

— M-ai luat prin surprindere. Nu m-am mai gândit la... Chiar faci asta? Lași omul să te scoată în oraș și...

— Când apare ocazia, Joanie, și dacă nu mă supără înfățișarea lui.

— Dar nu intri niciodată în încurcătură?

— Dacă te referi la ce cred eu, a spus ea, întorcându-mi vorbele, orice fată poate, fie că-s bani la mijloc sau nu. Trebuie doar să știi unde să ai grijă de asta, dacă se întâmplă.

M-am gândit la mine, cu trei ani în urmă, și la ignoranța mea în asemenea privințe. Trecusem prin multe de atunci, și nu toate bune, dar eram încă naivă pe alocuri.

— Se poate rezolva aici?

— Aici? Nu, evident. Dar în New York, dacă știi ce doctor să suni, iar eu știu. Dar dacă ai grijă, nu se va întâmpla. Eu am pățit-o o singură dată.

— Eu... Nu știu ce să-ți spun.

— Nicio grijă, ai timp. Doar gândește-te, Joan.

Și apoi, după vreo trei secunde:

— OK, te-ai gândit, ce zici, deci? Da sau nu? Ai vrea să mergi la așa o întâlnire sau nu?

Oprise deja în fața casei mele și se uita la mine. Iar eu o priveam, cu un sentiment de drag amestecat cu o milă grozavă, că se putuse gândi la una ca asta, și întrebându-mă de ce. La bar trebuie s-o fi dus binișor, așa cum o duceam și eu, deocamdată, și era cu siguranță suficient de atrăgătoare ca să aibă un bărbat al ei, fără să se vadă cu străini după apropouri făcute într-un bar de bărbați pe care abia dacă-i cunoștea. Și dintr-odată m-am gândit să-i spun cum stăteau lucrurile cu mine și de ce nu puteam spune da, „cel puțin nu acum". Așa că am început:

— Liz, n-aș putea. Abia ce mi-am îngropat bărbatul azi. Sunt Joan Medford, fata care a apărut în ziare toată săptămâna, care și-a dat afară soțul și...

N-am apucat să continui.

— Ah! Ah! Ah! Cel care a murit în accidentul de mașină? Și s-a spus că soția lui a... ah!

A fost caldă, tandră, minunată, luându-mi mâna în ale ei și sărutând-o, bătându-mă pe genunchi, făcând întocmai lucrurile pe care mi le doream.

— Am citit despre asta, a spus. Nu trebuie să continui – *tu ești femeia aceea*? Și ai venit azi și *ai lucrat*?

— Liz, trebuia. Aveam nevoie de bani, și repede.

— Ai primit ceva bani, Joanie. Sunt mândră de tine.

— Am încercat să fac ce mi-ai zis.

— Te-ai descurcat de minune. Joanie, te-ar ajuta dacă aș veni cu tine? Dacă te-aș duce la culcare? Să-ți fac un ceai, poate? Sau... ai ceva scotch în casă?

— Eu nu beau, Liz.

— Nici eu. Am slăbiciuni, dar nu și băutura.

— Lasă-mă doar să stau aici un minut.

— Stai și toată noaptea, dacă vrei.

M-a sărutat înainte să ies din mașină și a așteptat până am descuiat ușa din față, înainte să plece. Am intrat și am aprins o lumânare, fiindcă, firește, nu aveam curent, și am început să-mi număr banii. Dar apoi am izbucnit în lacrimi, lovită de un acces de plâns, însă nu de supărare, ci de fericire. Poate nu avea sens, însă într-un fel avea, fiindcă de la sentimentul de înec, de lipsă de idei – decât, poate, să primesc de lucru la tuns peluzele – dintr-odată aveam o slujbă, prieteni și bani, bani gheață, care-mi înfundau buzunarul raiat al tâmpeniilor ălora de pantaloni scurți pe care trebuia să-i port. Am îngenuncheat la lumina lumânărilor, complet singură lângă pat, și am numărat banii pe care-i adusesem acasă. Cu bacșișul de 19,15 dolari de la domnul White, cu partea mea de cinci dolari din ultimul bacșiș, de la bărbatul care spărsese paharele, și cu celelalte bacșișuri, aveam șaizeci și unu de dolari – o sumă incredibilă. În plus, aveam perspectiva să fac alții mâine, și poimâine, și în oricâte alte zile doream. Părea prea frumos să fie adevărat.

Am încercat să mă gândesc la Ron, la ce simțisem pentru el cândva, când îl întâlnisem prima dată, iar el era atât de fermecător, și bănuiesc că am reușit să-mi amintesc unele lucruri demne de înmormântarea cuiva, doar că lacrimile de bucurie continuau să curgă. În cele din urmă, am pus banii sub pernă, mi-am scos pantalonii și bluza, m-am strecurat în pat dezbrăcată și am adormit.

Capitolul 6

În dimineața următoare m-am trezit, mi-am pregătit cafeaua pe spirtieră, cum mă învățasem de când tăiaseră gazul, și m-am îmbrăcat cu pantaloni și o bluză. Apoi m-am așezat la măsuța de toaletă și am scris trei cecuri, unul pentru compania de gaz, unul pentru electricitate și unul pentru telefon. Am pus două dintre ele într-un sertar, pentru că nu-mi ajungeau banii. Dar pe cel pentru compania telefonică l-am pus în geantă și am ieșit. Am mers la bancă, mi-am păstrat zece dolari și i-am depus pe ceilalți, mai bine de cincizeci. Apoi am urcat dealul la compania de telefonie, care avea birouri lângă bancă. M-au trimis la domnul Wilson, la etajul al doilea. I-am înmânat cecul, vârât în ultima înștiințare pe care o primisem – a treia – și l-am întrebat:

— Domnule Wilson, cât de repede poate fi repus în funcțiune telefonul?

— O secundă, să verific.

A părăsit încăperea, dar s-a întors repede. S-a așezat și a împins telefonul în direcția mea.

— Vă rog să vă formați numărul, a spus.

— Domnule Wilson, nu am telefon. Poate ar fi trebuit să precizez că s-a întâmplat acum ceva vreme, când nu mi-am plătit facturile și...

— Încercați oricum.

Mi-am format numărul.

— Ah! am exclamat. Sună!

— Mă gândeam eu.

A râs, iar eu am închis, ca să pot bate din palme, deși mi-a plăcut să aud cum sună. El m-a bătut pe braț și m-am simțit din nou fericită. Apoi am coborât dealul, am traversat strada și, jumătate de stradă mai sus, am intrat într-un restaurant micuț aflat în mijlocul unei parcări mari și am comandat micul dejun – unul adevărat, cu suc de portocale, ouă prăjite pe o parte și o felie de șuncă, pâine prăjită cu unt și cafea. Nu era recomandat pentru siluetă, însă pentru suflet, când n-ai mai mâncat așa – cel puțin la micul dejun – de atât de multă vreme, încât nu-ți mai amintești ultima dată, e minunat. Nu m-am grăbit și am mestecat pe îndelete fiecare îmbucătură. Când mi-a adus nota, fata m-a întrebat:

— Nu te-am văzut cumva aseară la Garden? Nu ne-ai adus băuturile? Mie și prietenului meu?

— Așa e, îmi amintesc. Aveai o rochie albastră.

— A fost prima seară în care am ieșit, după o vreme.

— Ai fost mulțumită de servire?

— Cam prea bună, aș zice, mai ales din perspectiva amicului. Nu-i tocmai iubitul meu, înțelegi, dar fiindcă m-a invitat în oraș, mi-ar fi prins bine să se holbeze mai puțin. Nu că ar fi fost vina *ta*.

— Îmi pare rău. N-am observat.

— Ei bine, el sigur a făcut-o. I-ai plăcut.

— Să știi că ne obligă să purtăm chestiile alea.

— Îmi închipui că ajută la bacșiș, cel puțin de la bărbați.

— Așa se pare.

A privit în jos spre propriul bust și a clătinat din cap.

— Iar eu lucrez aici. Dacă aș avea ce ai tu…

I-am lăsat un dolar bacșiș. Nu era vina ei că nu putea umple o bluză așa cum puteam eu și Liz.

Când m-am întors acasă, am căutat-o pe Elizabeth Baumgarten în cartea de telefon și i-am format numărul. Când a răspuns, am zis:

— Liz, sunt Joan. Mi-au repus în funcțiune telefonul și, ca să sărbătoresc, te-am sunat pe tine prima oară.

A luat-o în serios și a făcut câteva poante, apoi mi-a spus că urma să treacă pe la trei și jumătate ca să mă ducă la lucru. I-am zis:

— Hai pe la trei, ca să ne putem învârti un pic.

Mi-a spus că așa va face. Apoi am setat alarma și m-am întins să-mi fac siesta, ca să diger micul dejun. M-am trezit un pic după două, m-am îmbrăcat cu ciorapi bronz-deschis, pantalonii scurți, niște balerini confortabili și o bluză rustică de-a mea, fiindcă cealaltă nu mai era curată și avea nevoie de-o călătire. Tocmai o atârnam pe bara dușului când s-a auzit soneria, urmată de o bătaie în ușă, iar eu am țopăit pe hol să răspund. Dar nu era Liz, ci Ethel. A făcut ochii mari la costumul meu.

— Ah, am zis. Bună, Ethel.

— Am venit să iau lucrurile lui Tad, mi-a spus.

— Păi hai înăuntru, de ce nu vii? Fii sociabilă.

— Asta dacă *are* lucruri.

Nu mi-a plăcut ironia, dar m-am purtat în continuare prietenos și m-am făcut că nu observ.

— Firește că are lucruri, am asigurat-o, chemând-o înăuntru.

— Spun asta doar fiindcă nu pari să ai prea multe, așa cum am observat când am ajuns aici duminică. A fost un șoc.

— Așa ai spus și atunci.

A continuat să vorbească, fără să se obosească să mă privească în ochi, în timp ce trecea pe lângă mine și intra în living.

— Nici măcar electricitate, Joan! Nu știu cum ai putut trăi în felul ăsta, cum ai putut crește un copil așa!

Înainte s-o urmez am aruncat o privire spre mașina ei, pe care o parcase pe alee, ca să mă asigur că Tad nu era înăuntru, lăsat să se prăjească la soare. Nu era, așa că am intrat

în living. Se așezase deja, dar s-a holbat din nou la hainele mele, în special la pantalonii scurți.

— Văd că mi-ai remarcat uniforma, am spus. Mi-am luat o slujbă. Lucrez într-un bar de cocteiluri, la Garden of Roses, în capătul străzii.

— Joan! Nu ți-e rușine?

— Că lucrez ca să mă întrețin?

— Te poți întreține și fără să te îmbraci ca o... stricată!

— Găsește-mi slujba și mă prezint. Între timp, câștig bani frumoși și tot ce fac pentru asta e să aduc oamenilor băuturi și ceva de mâncare, asezonate cu un zâmbet.

— E ca și cum n-ai purta decât zâmbetul ăla.

— Cu cât le place mai mult ce văd, Ethel, cu atât mai mare e bacșișul, și acesta e scopul final. Așa și trebuie, când ai un băiețel și trebuie să-i plătești întreținerea.

— Nu trebuie să plătești nimic, ți-am mai spus.

— Ba da, Ethel, trebuie. Nu-ți pot rămâne îndatorată.

S-a mai holbat un pic, apoi a izbucnit:

— Joan, n-ai nici un pic de orgoliu? Dacă nu de dragul tău, te-ai putea gândi la Tad!

— Adică să-i fiu o mamă potrivită?

— Da! Exact la asta mă refer!

— Și nu ești singura, Ethel. Dacă-ți vine să crezi, o femeie a sunat la poliție, a discutat cu cei care s-au ocupat de cazul lui Ron și a încercat să-i facă să ia atitudine, să mă declare o mamă incapabilă. Îți poți închipui? Femeia asta a pomenit chiar și de Joe Pennington – știi tu, băiatul ăla despre care ai răspândit tu zvonuri, cum că mi-ar fi fost mai mult decât o cunoștință. Cine crezi c-ar fi în stare să facă așa ceva?

N-a răspuns, iar eu am stat acolo, bătând din picior. Apoi soneria s-a auzit iar, și când am deschis ușa, Liz se afla în fața ei. A intrat și am făcut prezentările:

— Ethel, domnișoara Baumgarten, buna mea prietenă. Liz, cumnata mea, doamna Lucas.

Liz a dat din mână, iar când Ethel i-a făcut semn din cap, și-a aruncat haina de primăvară și a rămas în uniforma de la bar, care era la fel cu a mea, mai puțin bluza. Văzând expresia lui Ethel, a spus:

— Dacă te sperie un pic hainele, doamnă Lucas, să știi că-s în regulă. Lucrăm la o rafinărie de gin, Joanie și cu mine. Servim băuturi într-un bar de cocteiluri, iar găștii noastre îi cam plac picioarele. N-ar trebui, dar asta este. Ale mele nu-s grozave ca ale lui Joanie, dar merg pentru o babă. Cel puțin așa mi s-a zis.

— Sunt... excepționale, a spus Ethel.

— Merg după lucrurile lui Tad, am spus eu, apoi putem bea o cafea.

M-am întors în bucătărie, am pornit spirtiera și am mers în cămăruța pe care o foloseam pentru copil, de unde am luat lucrurile lui Tad din sertarul șifonierului. Majoritatea erau curate, dar într-un colț se aflau hainele pe care le purtase când murise Ron, iar pe acelea le aveam în mână când le-am luat pe cele curate și le-am pus într-o plasă de cumpărături, ducându-le înapoi în living. I-am dat plasa lui Ethel, le-am fluturat pe celelalte și am spus:

— Astea nu sunt curate. O să le spăl și ți le aduc duminică, dacă-s invitată să-mi vizitez băiatul.

— Le spăl eu, a spus Ethel, întinzându-se după ele.

— Nu, firește c-o s-o fac eu.

— Le spăl eu! a scrâșnit ea și mi le-a luat. Și medicamentele pentru durere?

— S-au terminat, am zis. După două săptămâni.

— Dar Ron a spus că doctorul v-a dat pentru o lună!

— Poate c-or fi fost pentru o lună, am răspuns, dacă Ron n-ar fi complicat lucrurile tot trăgându-l pe Tad de braț, sau plesnindu-l când se enerva.

— Și n-ai mai cumpărat?

— Cu ce bani?

Liz se instalase deja pe canapea și se uita la piciorul rupt.

— Nu pricep, a zis ea. Nu-i de la greutate, Joan, e ca și cum a fost tras, taman așa, fiindcă toate cepurile sunt aici și nimic nu-i tocmai rupt. Singura dată când am mai văzut așa ceva a fost la bar, când un tip beat s-a rostogolit într-o seară și s-a prins de un picior de masă.

— Păi lucruri din astea se întâmplă, am comentat.

Firește că Ethel nu a spus nimic, și firește că Liz se afla-se atât de aproape de explicația corectă, care-l implica pe fratele lui Ethel, pe soțul meu, că nu era deloc amuzant.

— Mă duc să văd ce face cafeaua, am spus, și m-am întors în bucătărie.

Am pregătit cafeaua, am pus-o în cafetieră, am pus cuburi de zahăr într-un bol și am deschis ultima cutie de lapte condensat. Dar, când m-am întors în living cu ea, Ethel se pregătea deja să plece, și așa a și făcut, strângându-mi mâna și înclinându-se cu răceală spre Liz, care se afla încă în fața canapelei, stând ca o croitoreasă pe podea. După ce Ethel a plecat, a spus:

— O să-mi aduc trusa de scule și o să repar canapeaua – n-o să fie deloc greu, doar treabă de lipit și de ținut strâns douăzeci și patru de ore. Am clei, menghină și manual de instrucțiuni. Trusa a fost cadou de la iubitul meu, cel stabil, adică, cel care vine duminica și plătește chiria, într-un fel. De obicei, cel puțin. Și dacă te gândești că-i curios cum de mi-a dat așa o trusă, chiar e – însă partea cu adevărat amuzantă e că mi-ar dărui orice, așa că-s recunoscătoare pentru lucrurile mărunte.

A văzut că mă pregăteam să spun ceva și m-a întrerupt înainte să reușesc:

— Iar dacă ți se pare bizar că am un iubit permanent, cu toate că ți-am zis că mai ies cu alți bărbați, pe care i-am agățat la bar, ei bine – și mie mi se pare. Nu pretind c-aș înțelege, dar o fac în continuare, și n-o să susțin că-i doar pentru banii în plus.

— Dar ce-ar mai fi?

— Faptul că întreabă, presupun, a răspuns ea. Uneori sunt atât de dornici. Alungă blestemul firelor cărunte. Știi ce vreau să zic, Joanie? Ajungem la o vârstă când avem nevoie de asigurări.

Am așezat serviciul de cafea pe masă.

— La orice vârstă, Liz.

— Posibil.

Și-a turnat o ceașcă, lucru care m-a bucurat, pentru că nu-mi plăcea să risipesc laptele.

— Joanie, îmi explici ceva, te rog?

— Dacă pot, da. Ce?

— E despre cumnata ta.

— Nu-i foarte prietenoasă, Liz. Dă vina pe mine pentru ce i s-a întâmplat fratelui ei – soțului meu, Ron. Și mai e și fiul meu. Are grijă de el în perioada asta, aparent pentru a mă ajuta, dar ce i-ar plăcea de fapt ar fi să-l țină pentru ea.

Liz a încuviințat, de parcă tocmai îi confirmasem o bănuială.

— Nu s-a gândit că o văd, dar am văzut-o cu coada ochiului. Grămada aia de haine murdare, cele pe care voiai să le speli și ți le-a smuls din mână – și-a îngropat fața și nasul în ele și le-a mirosit. Joan, jur că asta a făcut! Nu mi s-a părut! Mirosea hainele băiețelului tău, și nu erau curate, ci murdare!

— Nu mă surprinde.

— Păi ce-ar face-o să se poarte așa?

— E obsedată de el, Liz. A fost dintotdeauna, însă lucrurile s-au intensificat după moartea lui Ron. Ascultă la mine, încearcă să mi-l fure.

I-am explicat despre operația lui Ethel, despre histerectomie – asta presupuneam că fusese, și s-a gândit o vreme la asta. Apoi a spus:

— Și tu vrei, Joan? Vrei să-l dai? Așa vrei să fie?

— Bineînțeles că nu!

— Atunci ai o problemă.

— Știu asta, dar acum nu prea am ce mișcare să fac ca să împiedic ceva.

— De ce ai lăsat-o să-l îngrijească de la bun început?

— Mi-a impus-o, am spus. A specificat destul de clar că fie acceptam de bunăvoie, fie chema autoritățile și-i lăsa să mi-l ia definitiv, arătându-le cât de prost o duceam. Nu avea importanță că Ron era cel vinovat de starea lucrurilor. Le-ar fi arătat că nu aveam gaz, electricitate, bani în bancă, că nu aveam venit și nicio șansă să am cândva...

— Ei bine, s-a înșelat.

— Asta așa e, am spus, dar acum, că muncesc, nu l-aș putea lua înapoi pe Tad nici dacă Ethel mi l-ar da. Nu câtă vreme muncesc opt-nouă ore pe zi, șase zile din șapte, iar el e încă atât de mic. Are nevoie de îngrijire și de atenție, iar eu nu pot fi prezentă – *trebuie* să-l las la ea, fie că-mi place sau nu.

— A luat-o aiurea, Joanie.

— De parcă nu știu!

Liz a mai băut o ceașcă în timp ce eu o terminam pe prima, iar după ce am spălat vasele mi-a spus c-ar trebui să pornim, „ca să ajungi acolo până la patru, fiindcă Jake e foarte tipicar cu aranjamentele".

— OK, dar mai întâi am ceva de făcut.

Ce aveam de făcut era să-l caut pe Earl K. White al Treilea în cartea de telefoane. Asta am și făcut, iar el era trecut acolo, sau cel puțin domiciliul său era, pe una dintre străzile College High Estates, partea dichisită din University Park – însă nu avea număr de telefon. Am căutat în Pagini Aurii, unde l-am și găsit, tipărit cu caractere aldine, cu „Asig. Investiții" în coadă. Nu prea știam ce înseamnă

asta, dar m-am uitat sub antetul respectiv și, ce să vezi, am găsit un anunț mare care arăta cam așa:

Earl K. White al Treilea
Asigurări de investiții
Succesor al lui Earl K. White Jr.
și Earl K. White –
Trei generații de administrație financiară
Din 1913
MEMBRU, BURSA NEW YORK

Era suficient de explicit. Cel puțin acum știam cine era Earl K. White al Treilea. Am regăsit-o pe Liz și i-am spus:

— Bun, să nu-l facem pe Jake să aștepte.

Capitolul 7

Domnul White a sosit la 17 fix, iar doamna Rossi – sau Bianca, așa cum îmi spusese să-i zic – l-a adus direct în partea mea, oferindu-i aceeași masă pe care o primise cu o zi în urmă. A comandat un gin tonic, la fel ca înainte, și firește că Jake deschisese deja sticla și turna din ea când m-am întors la bar. Am dus-o la masă, am servit băutura și m-am postat lângă toaleta bărbaților, totul în doar câteva secunde. Însă m-a chemat lângă el, spunând:

— Dacă ți-ai da silința, ai putea fi mai sociabilă, Joan.

— Vin când sunt chemată, am răspuns.

Dar am râs amândoi, fiindcă știam că era un joc.

— M-am gândit la tine, m-a anunțat. Toată noaptea.

— E posibil să mă fi gândit și eu la dumneata.

— De cât timp ești văduvă, Joan?

— De patru zile.

— De patru... Cum ai spus?

— Zile. De sâmbătă seara târziu. De fapt, de duminică dimineața.

M-a privit lung, iar eu m-am gândit c-ar fi mai bine să-i mai spun câte ceva, cel puțin suficient cât să evit să transform totul într-un mister, fiindcă nu simțeam nevoia. Am continuat:

— Sunt acea Joan Medford despre care probabil ai citit în ziare, care și-a dat soțul afară din casă, iar în ziua următoare i s-a spus că el a plecat într-o mașină împrumutată și

s-a izbit cu ea de un podeț – sau de un parapet de podeț, cred că asta a fost.

— Păi... Da, am citit despre asta. Îmi pare rău. Și apoi, de parcă își amintise mai multe: În articolul pe care l-am citit apărea și poliția – cred că n-a fost prea plăcut.

— Cam așa ceva, domnule White.

Și pentru că ajunsesem până acolo, am adăugat:

— Ne certaserăm înainte să-l dau afară, dar nu știam nimic despre mașina cu care a avut accidentul. Un prieten i-o împrumutase înainte să plece peste weekend. Era în pijama, așa că nu avea la el permisul de conducere sau actul de identitate. De aceea, poliția, după ce a verificat numerele de înmatriculare, a presupus că era Leland Brooks, proprietarul. Dar când Leland a fost găsit în Annapolis, unde-și petrecea weekendul, și a ajuns la firma de pompe funebre unde se afla Ron și l-a identificat, era deja duminică după-masă. M-au chemat acolo și a trebuit să fac față la tot felul de întrebări timp de vreo două ore. Știusem despre mașină? De ce-l lăsasem să plece? Nu știam că băuse? Am clătinat din cap. Dacă știam? Mă anunțase din toți rărunchii de când intrase pe ușă și mă tot anunțase până când i-am mai adus o bere, chiar și după ce ne-a trezit fiul și l-a făcut să plângă. Apoi a fost cât pe-aci să-l bată cu cureaua, nu doar pentru că plângea, ci și fiindcă spărsese un borcan cu o săptămână înainte, din greșeală – oricum nu era vreun borcan special, ci doar păstram mărunțul în el – pe vremea când aveam suficient ca să-l păstrăm.

— Ai povestit toate astea la poliție?

— Da, de vreo trei-patru ori. Erau un polițist tânăr și un sergent, și am văzut că nu erau oameni răi, însă trebuiau să facă o treabă neplăcută, așa că au făcut-o.

— Te înțeleg, Joan. Nu-mi pot imagina ceva mai rău.

— Ah, eu pot... Și ai putea și dumneata, dacă ai fi flămânzit vreodată, dacă ar fi trebuit să tragi de fiecare bănuț

ca să hrănești trei persoane. Cel mai rău a fost că nu mi-am permis să-l îngrop, așa că am cerut ajutorul familiei lui. În plus, mai e și problema cu băiețelul meu și ce să fac cu el. Cumnata mea l-a luat, iar ca să am vreo șansă să-l recapăt trebuia să-mi găsesc de lucru, și încă repede. Am ajuns aici din întâmplare – poliția mi-a sugerat să încerc, și le mulțumesc din tot sufletul! Oricât de ciudat ar părea, pentru mine e mană cerească. Nici măcar hainele nu mă deranjează.

— Nici nu trebuie. Îți vin foarte bine.

— Măcar se potrivesc.

— Chiar excelent.

Am râs din nou amândoi, dar apoi el a clătinat din cap, iar expresia i-a devenit gravă.

— Doliul e un lucru cumplit, a spus, pe un ton scăzut și cumva pierdut, parcă pentru a da cuvintelor și un alt înțeles. Nu e atât de rău în sine – e doar o umbră întunecată care te însoțește mereu, dar se ridică și, în timp, devine amintire. Însă are întotdeauna efecte secundare, care pot fi foarte neplăcute. Soția mea a murit în urmă cu cinci, aproape șase ani, iar eu încă nu mi-am revenit complet. Dar cel mai rău n-a fost s-o pierd, ci să văd efectul pe care l-a avut asupra copiilor ei, copiii mei vitregi – cum s-au transformat dintr-un fiu și niște fiice în aparență iubitori în trei vulturi, care nu se gândesc decât la bani, bani și iar bani. Dimineața, la prânz și seara, ei și avocații nu fac altceva decât să mă pisezе până la refuz pentru partea lor din averea mamei. Joan, soția mea a lăsat un testament, lăsându-mi o pătrime mie și o pătrime fiecăruia dintre ei, însă tot ce aveam agonisisem împreună și să-l împart ar însemna să-mi lichidez afacerea, proprietatea, bunurile de toate soiurile – mi-ar lua un an să fac asta și m-ar lăsa complet dezorganizat. Ar trebui s-o iau de la capăt în domeniu și pur și simplu nu vreau să fac asta. Ei n-au decât să aștepte până mor. Pe urmă a continuat

într-un chip întunecat și misterios: Joan, sunt lucruri despre mine pe care nu le știi, și poate nu le vei afla niciodată. Dar trebuie să presupun că pisălogeala ăstora trei ar putea fi motivul pentru care sunt în starea cu care mă voi confrunta tot restul vieții.

Mă făcea să mă simt cumva incomod, vorbind așa despre copiii săi vitregi, și ca să schimb subiectul m-am auzit spunând:

— Ah, dar nu e nevoie de explicații. Asta pentru că doliul, orele petrecute cu poliția, chiar și faptul că a trebuit să cer ajutor pentru înmormântare nu înseamnă nimic față de ce a urmat. I-am povestit despre Ethel și despre planurile ei de a mi-l răpi pe Tad, încheind cu felul în care se purtase în acea după-amiază. Presupun c-aș putea înțelege, am spus. Copilul meu e o bucurie, și-i este rudă de sânge, tot ce i-a mai rămas de la fratele ei. Chiar și așa, cu toate astea, mi-e rău când mă gândesc că-l vrea, că vrea să mi-l ia – și tot nu știu ce să fac. Deocamdată trebuie să-l las la ea, fiindcă nu-l pot lua înapoi fără bani și nu-l pot întreține singură. Nu cât timp n-am nimic pus deoparte și-mi atârnă o ipotecă de gât, așa cum m-a lăsat soțul meu. *Dar* sunt recunoscătoare pentru lucrurile mărunte. Pentru moment, am o slujbă, și rentează, să știi. Nu mulți mă tratează cum ai făcut-o dumneata ieri, însă n-o duc chiar rău. Față de alte slujbe, chiar și în ciuda costumului pe care trebuie să-l port, mi-e mai bine decât credeam că-mi va fi.

Aș fi putut spune mai multe, mai ales despre Ethel, deși îmi doream tot timpul să n-o fi făcut, la fel cum îmi doream ca el să nu fi vorbit în felul acela despre copiii lui vitregi și despre cât de josnic se purtau. Unul dintre primele lucruri pe care le învățasem acasă fusese: nu-ți spăla rufele în public, sau cu oricine în afară de membrii familiei. Mi-aș dori să fi putut spune că vorbisem așa pentru că mă simțeam oribil, pentru că Ethel mă chinuia, însă n-ar fi fost adevărat.

Am făcut-o fiindcă mi-am dat seama, fără să mi se spună, după felul cum vorbea, că prefera astfel de discuții. Așa că, de la bun început, am știut că era ceva la el care nu-mi convenea. Dar am mai știut – aș fi fost fraieră să nu-mi dau seama – că-i cădeam cu tronc, că era interesat de mai mult decât o conversație, și că jucam pe o miză foarte mare. Și pentru așa o miză, închizi ochii, sau cel puțin așa procedează o femeie. Jucam cum îmi cânta el, indiferent ce gen de discuție era necesar. De aceea, atunci când și-a plătit nota cu altă bancnotă de douăzeci de dolari și a împins restul în direcția mea, am spus:

— Nu este necesar. Să știi c-o duc destul de bine, domnule White. Mi-ar plăcea să cred că ești prietenul meu...

— Dar sunt, Joan. Așa sper.

— Atunci, prietenii nu-și lasă bacșișuri...

— Dacă sunt prieteni cu adevărat, iar unul are mai mult decât celălalt, încearcă să compenseze – măcar un pic. Dar nu-ți face griji, dacă-i vorba de atât de puțin, se poate aranja.

Am râs amândoi, iar eu am luat banii.

Asta s-a întâmplat miercuri, iar el a revenit joi, vineri și sâmbătă. De fiecare dată mi-a lăsat 19,15 dolari. Așa că joi am mai pus ceva bani la bancă și am trimis celelalte două cecuri, cel pentru furnizorul de gaz și cel pentru electricitate. Tot joi, Liz și-a adus trusa de scule și a lipit piciorul canapelei, fixându-l într-o clemă, ca să se prindă zdravăn și să țină. Vineri a revenit și a scos clema. Sâmbătă au venit oamenii de la gaz și electricitate, ca să-mi deblocheze contoarele. Așa că sâmbătă, dintr-odată, de unde marți fusesem o amărâtă fără serviciu și fără vreo idee de unde să obțină unul, aveam slujbă, bani în bancă, un living care arăta din nou decent, gaz, lumină și telefon – prin urmare, trebuia să fac ceva. Nu era puțin lucru, era o viață decentă. Am luat un taxi până la Woodies, cel mai mare magazin din Prince

George's Plaza, și i-am cumpărat lui Tad o tricicletă albastră. Era mai scumpă decât îmi puteam permite, dar am vrut să fie cea mai bună din întregul magazin. Iar duminică am luat taxiul spre Ethel și am intrat la ea toată un zâmbet.

Nu că s-ar fi purtat prietenos. A protestat la vederea triciclетei, părând să-i fie ciudă că oricine în afară de ea i-ar putea cumpăra lui Tad jucării cât timp se afla sub acoperișul ei, și obiectând serios când mi-am scos carnetul de cecuri ca să-i plătesc întreținerea lui Tad pe o săptămână și pentru încă una în avans, plus ceva pe lângă pentru o rețetă nouă de medicamente. La început a refuzat să-l primească, dar Jack Lucas, soțul ei, a intervenit și a vrut să afle:

— Când ne-am îmbogățit în așa hal încât să refuzăm cincizeci de biștari? Ia-i și zi mersi, Ethel, și nu te mai purta prostește.

Așa că a luat banii.

Locuiau în Silver Spring, la vreo zece kilometri de mine, într-o casă pe un deal, iar când am ajuns Tad era în spate împreună cu alți doi copii bălăcindu-se într-o piscină de cauciuc cu dungi roșii, pe care o umpluseră cu un furtun de grădină. Evident, tricicleta era ceva nou, prin urmare s-au înghesuit cu toții în față și au făcut ture cu rândul. Apoi Ethel, Jack și cu mine ne-am așezat în curtea din spate, pe șezlonguri, iar Ethel a încercat – fără succes – să fie plăcută, în timp ce mie mi-a reușit. M-am simțit de-a dreptul angelică față de ea. La un moment dat am auzit țipete din stradă, și am ocolit casa în goană ca să văd ce se întâmplase. Fetița, care era ceva mai mare decât cei doi băieți, plecase pe tricicletă și tocmai făcea colțul, în timp ce ei urlau de mama focului la ea. Ethel, care mă urmase, mi-a explicat că fetița era o pacoste, fiindcă lua mereu cu forța lucrurile celorlalți copii. Dar eu am îngenuncheat, am luat-o în brațe și am întrebat-o dacă i-ar plăcea o pereche de patine. Când i s-a luminat chipul, i-am promis c-o să-i trimit una. Băiețelului

i-am promis o minge și o mănușă, iar lui Tad, o șapcă nouă. Apoi toată lumea a fost fericită, iar eu am devenit zâna cea bună.

Ne-am reluat locurile, iar eu m-am simțit încântată de mine însămi. Dar n-a durat mult.

— De unde ai făcut rost de banii pe care-i arunci cu atâta generozitate fiecărui copil care-ți iese în cale? m-a întrebat Ethel, cu vocea glacială. Din munca la bar?

— Exact.

— N-am știut că o chelneriță poate câștiga atât doar din bacșișuri. Sau mai faci și altceva pe deasupra?

— Nu cred că înțeleg la ce te referi.

— Eu cred că înțelegi.

— Clienții mei au fost generoși, iar eu aleg să împart ce am primit. N-o să-mi cer scuze.

— Nu pentru generozitate ar trebui să te scuzi, ci pentru ce trebuie să faci ca să fie posibilă.

Soțul ei avea o expresie de animal prins în capcană, de parcă își dorea să se afle oriunde altundeva, și nu privindu-și soția cum mă hăituia.

Deodată a apărut Tad, care s-a strecurat până la Ethel.

— Ce s-a întâmplat, dragule? l-a întrebat ea.

El i-a tras capul în jos și a șoptit ceva.

Ea l-a bătut pe umăr, l-a ridicat și l-a dus în casă.

— Când te cheamă natura..., a spus Jack.

Pe urmă m-a dus cu mașina acasă și a fost foarte sociabil, iar eu i-am fost recunoscătoare. Dar, cumva, ziua mea nu a mai fost bună. Nu din cauza lucrurilor pe care mi le spusese Ethel – le mai spusese și înainte și le puteam trece cu vederea. Ci pentru că fiul meu se adresase mătușii lui când avusese nevoie la baie, și nu venise la mine, mama lui.

Capitolul 8

Era greu de spus dacă dorința de a face ceva în acea privință îmi stăruia în minte când domnul White a venit în seara următoare la bar. Dar cu siguranță n-am pierdut nicio secundă de a mă face plăcută, oferindu-i, ca întotdeauna, lista de cocteiluri, însă adăugând:

— Dar poate că nu ai nevoie de ea, dacă dorești să comanzi ca de obicei.

— Te rog. E foarte drăguț, Joan, că-ți amintești ce comand de obicei.

— Păi, domnule White, n-aș putea uita atât de repede.

Jake deschisese deja sticla de gin și umplea paharul cu gheață. Am trecut suma, apoi am turnat și am dus sticla înapoi la bar. Mi-am legănat mai tare pasul, ca să-mi evidențiez șoldurile și fundul? Tot ce-i posibil. Știu doar că mi-am mai descheiat un nasture la bluză înainte să mă întorc cu tava în mână.

— Joan, aș vrea să te întreb ceva.

Am revenit lângă masa lui și am înlocuit bolul de Fritos pe jumătate plin cu unul nou. Aș fi procedat întocmai la orice altă masă din local. Dar poate că m-am aplecat o idee mai mult decât era absolut necesar.

— Ce anume, domnule White?

— Earl, te rog.

— Ar fi prea familiar.

— Te rog.

— Atunci, Earl.

— Eu...

— Ce s-a întâmplat? Care era întrebarea?

— De obicei nu amuțesc, Joan, doar că acum sunt un pic distras.

Am zâmbit și mi-am coborât privirea, apoi am spus încet:

— În mod plăcut, sper.

— Foarte plăcut.

— Și totuși, nu vreau să ne îngreunez conversația, domnule... Earl. Mi-am încheiat ultimul nasture deschis de la bluză. Așa e mai bine?

— Dintr-un anumit punct de vedere.

M-am postat în spatele lui.

— Așa e și mai bine?

— Din același punct de vedere, da.

Barul nu avea încă alți clienți, iar Jake dispăruse în magazie după ceva. Pentru moment, eram singuri. M-am gândit la lucrurile de care mă acuzase Ethel și la ce-mi propusese Liz, și la cât de neatrăgător din punct de vedere fizic mi se părea bărbatul acela – înalt și deșirat, palid, de vârstă mijlocie. Dar m-am gândit și la Tad, care dormea în casa lui Ethel, alintat cu săruturile ei în locul alor mele, dacă plângea peste noapte, trezindu-se în fiecare dimineață și întâlnindu-i chipul – și am știut că aș fi făcut orice să-l recapăt.

M-am aplecat peste umărul domnului White ca să lustruiesc un punct de pe masă cu un șervet, ștergând parcă o picătură vărsată. Prin materialul subțire al cămășii lui și cel și mai subțire al bluzei mele, sânii mei s-au apăsat, calzi și grei, pe omoplatul lui.

I-am simțit respirația accelerându-se, devenind chiar șuierătoare.

— Doreai să-mi spui ceva, Earl?

A înghițit în sec.

— Mă exciți atât de tare, că nu pot vorbi.

M-am îndreptat de spate și m-am postat din nou în fața lui. Chipul îi era roșu, nu atât îmbujorat, cât al unui om care făcuse un efort colosal. A luat o gură de gin tonic. A durat un minut până și-a recăpătat culoarea normală – adică paloarea lui obișnuită – și până când a început să respire din nou normal.

— Îmi placi, Joan. Sper că știi asta. Poate că-mi placi prea mult. Nu-mi face bine să mă agit prea tare.

— De ce?

— Aș putea să spun doar că asta e recomandarea medicului și s-o lăsăm așa?

— Nu știu dacă pot lăsa lucrurile așa, dacă asta înseamnă să stau la un metru distanță.

— Joan, așa trebuie.

— Mai vedem noi, am spus. Ce doreai să mă întrebi?

A mai luat o gură de gin.

— Despre soțul tău, care a murit săptămâna trecută. Cât timp ați fost căsătoriți?

— Patru ani, am spus eu. Aproape.

— Iar fiul tău are trei ani?

— Exact. Aproape.

— Iar tu câți ani ai?

— Douăzeci și unu.

— Înțeleg.

— Ce înțelegi?

— Voiam să-ți înțeleg mai bine situația, Joan.

— Iar acum o înțelegi?

— Aveai șaptesprezece ani?

— Un pic peste, am spus.

— Și te pot întreba de ce te-ai măritat cu el?

— Cred că-ți poți imagina.

După o vreme a spus:

— Nu e tocmai un motiv bun, Joan.

— Am aflat între timp.

— Nu-ți place să vorbești despre asta?

— Ție ți-ar plăcea?

— Mi-ar plăcea să știu ce s-a întâmplat. Poate pot fi de ajutor.

— Eram în Washington pe atunci. Așteptam să încep lucrul. Ron locuia în același bloc. Avea un pick-up în apartament și ne strecuram acolo când nu găseam ceva mai bun de făcut. Firește că am aflat foarte repede că puteam face ceva și mai bun, și uite așa m-am căsătorit. Atât. Trebuie să înțelegi, pe atunci am fost încântată. Dar, din păcate, și Ron s-a căsătorit, iar el n-a fost deloc mulțumit. A detestat asta. Ura căsătoria, pe mine, pe băiețelul nostru. Și familia lui mă ura, dar nu și pe micul Tad – mai ales nu sora lui Ron. Așadar, ea îl are acum pe Tad, iar eu, slujba asta.

— Ei bine, să nu-ți urăști slujba.

— S-o urăsc? Seara trecută eram în genunchi, mulțumindu-i lui Dumnezeu că o am.

— În fond, așa am făcut cunoștință. Mi-ai oferit o motivație pentru fiecare seară, ceva de care n-am mai avut parte de multă vreme, de când mi-a murit soția.

A urmat o pauză, iar eu am rămas în fața lui, ținând tava în echilibru cu o mână, cu bolul pe jumătate plin pe ea. Niciunul dintre noi n-a spus nimic.

— Situația e chiar atât de groaznică? a întrebat el. Mă refer la fiul tău și la cumnata ta.

— Da, am spus. Dar fiindcă nu doream să plec de lângă masă într-un fel tragic, am zâmbit și am adăugat: Însă lucrurile încep să arate mai bine. Mai ales datorită ție. Fiecare seară mă apropie cu încă un pas de scopul meu.

— E doar un pas mic, Joan. Mi-ar plăcea să fac mai mult.

— Atunci suntem chit, fiindcă și mie mi-ar plăcea să fac mai multe pentru tine.

M-a surprins să văd o expresie îndurerată pe chipul său. Dar nu l-am putut întreba de ce, pentru că a apărut Bianca,

urmată de un alt bărbat, și l-am recunoscut imediat, chiar și fără uniformă. L-a așezat la o masă din partea mea, la cea mică, din capătul îndepărtat al încăperii.

— Doamnă Medford.

— Domnule sergent Young – vă pot mulțumi încă o dată pentru că mi-ați sugerat să vin aici, pentru că m-ați recomandat Biancăi, sau invers, oricum ar fi mai potrivit să spun?

I-am înmânat meniul de vinuri și cocteiluri, deși era evident că știa Garden mai bine decât mine și probabil și ce dorea să comande.

— Mă bucur c-a avut ceva pentru dumneavoastră și că ați acceptat. Mi-a înapoiat meniul. Puteți să-l rugați pe Jake să-mi prepare un smash.

Jake a amestecat un whisky amărui și l-a turnat într-un pahar înalt, cu niște frunze de mentă pe fund. Sergentul Young a luat o gură și l-a pus jos, apoi m-a analizat din cap până în picioare. De data asta, nu m-am îmbățoșat. O săptămână poate schimba lucrurile.

— Doamnă Medford, în parte am venit să văd cum o mai duceți, și în parte – să gust ceva ieșit din mâinile lui Jake. Dar am venit și ca să vă spun ceva. E vorba despre cazul dumneavoastră și despre moartea soțului.

— Am crezut că am lămurit toate astea, am spus.

— Așa ar fi trebuit, și așa mi-aș dori să fie. Dacă ar fi depins de mine, așa ar fi. Dar Church – vi-l amintiți pe polițistul Church – e tânăr și dornic să se afirme, și încăpățânat pe deasupra, și dintr-un motiv sau altul nu e mulțumit de verdictul de moarte accidentală.

— De ce?

— La academie te învață să descoperi crime, doamnă Medford. Când ești nou în meserie, nu vrei ca răspunsul să fie că n-a avut loc o crimă. După ce trec câțiva ani, ajungi să știi mai bine și ești recunoscător când poți închide un

caz fără agitație. Dar el n-a trecut încă prin asta și arde de nerăbdare să rezolve cazuri de crimă.

— Și crede că Ron a fost...

— Crede că trebuie să continuăm investigațiile. Nici măcar nu a vrut să vină cu mine să vă spunem despre telefonul cumnatei dumneavoastră, marțea trecută, însă l-am convins că așa era corect să procedăm, având în vedere că acuzațiile erau vădit false.

— Vă mulțumesc. Dar... ce să fac în legătură cu restul?

— Nu prea puteți face nimic, doar să fiți conștientă că poliția nu a închis cazul.

Deși știam că nu făcusem nimic rău, m-a tulburat să aflu că investigațiile n-o puteau dovedi. Auzisem povești despre oameni închiși cu forța, bărbați și femei nevinovați trimiși la scaunul electric. Am întrebat:

— De ce n-ar fi mulțumit?

— N-are de ce să nu fie, dacă mă întrebați pe mine. Dar nu-i place cum arată unele fapte. Soțul dumneavoastră a fost alcoolic – am înțeles asta din toate interogatoriile – și băuse foarte mult în acea noapte. Totuși, a fost capabil să conducă până acasă timp de peste patruzeci de minute, în plină noapte, pe niște străzi destul de înșelătoare, fără nicio greșeală. De ce atunci, după ce l-ați dat afară, a făcut un accident la doar zece minute de casă – presupunând că nu era mai obosit, mai beat și că nu se făcuse mai întuneric?

— Începuse să plouă, am spus. Și ne certaserăm – cred că a fost distras.

— Vedeți dumneavoastră, exact asta i-am spus și eu. Sergentul Young și-a ridicat brațele, neputincios. Dar degeaba. Church a insistat ca mașina să fie verificată dacă s-a umblat la ea, a întrebat medicul legist care a făcut autopsia dacă trupul prezenta urme de violență care nu fuseseră provocate de accident...

— Și?

— Și nimic. Niciunul dintre aceste aspecte n-a avut un răspuns pozitiv. Și totuși, insistă să nu clasăm dosarul.

— Nu sunteți superiorul lui?

— Sunt partenerul său, doamnă Medford. Nu e același lucru.

— Deci asta ce înseamnă, pentru mine?

— S-ar putea să trebuiască să mai răspundeți la niște întrebări, la un moment dat. S-ar putea să fiți nevoită să semnați niște documente care să le permită să vă exhumeze soțul.

— Să-l exhumeze?!

— Îmi pare rău, doamnă Medford. Și chiar părea să regrete.

— E o sugestie oribilă, i-am spus. Dar dacă așa trebuie... Bine. N-am nimic de ascuns. Poate cere tot ce dorește.

Tremurul din vocea mea a făcut încrederea pe care încercam s-o transmit să pară o minciună.

Sergentul Young s-a aplecat peste masă în direcția mea, coborându-și vocea:

— Mi-aș dori să fiți scutită de toată afacerea, doamnă Medford. Serios. Nu meritați asta, după toate prin câte ați trecut. Soțul dumneavoastră a băut și a plecat în trombă, și era singur în mașină când s-a întâmplat. Chiar dacă ați fi avut vreun amestec...

— Domnule sergent Young!

— ...am spus chiar dacă *ați fi* avut...

— Dar n-am avut!

— ...dar chiar *dacă* ați fi avut, nu mi-ar fi plăcut să vă văd hăituită pentru asta, și cu atât mai puțin pedepsită!

— Vă rog să nu mai spuneți nimic! Mă faceți să mă simt foarte nelalocul meu.

— Îmi pare foarte rău, doamnă Medford. Intenția mea nu a fost asta, dimpotrivă. S-a uitat în ochii mei și i-am văzut blândețea din privire. Sau ceva ce am luat drept blândețe – nu poți fi niciodată sigur. Așa cum spuneam,

nu te învață asta la academie, dar înveți din experiență: nu orice moarte de om e o crimă.

Am fost ușurată să remarc că mai aveam niște clienți de servit. M-am scuzat și m-am îndreptat spre o masă la care se așezaseră trei bărbați în ținute de afaceri, și m-am simțit și mai ușurată când au comandat sandviciuri club la băuturi, pentru că asta mi-a oferit o scuză să mă retrag în bucătărie, ca să-l anunț pe domnul Bergie.

Am rămas în bucătărie cât de mult am putut. Când m-am întors la bar, sergentul plecase, lăsând în urmă doar frunzele de pe fundul paharului și un bacșiș de un dolar.

Capitolul 9

A venit timpul să aduc vorba despre Tom Barclay, însă înainte să povestesc despre el, despre ce mi-a făcut și despre ce i-am făcut eu lui, trebuie să menționez pantalonii, pantalonașii aceia sexy pe care Liz i-a cumpărat ca să-i purtăm, ea și cu mine, fără să-i spună Biancăi, creând un precedent. S-ar putea să sune frivol, în comparație cu lucrurile serioase precum o potențială acuzație de crimă – dar totul a pornit de acolo, oricât de banal ar fi părut la început.

Era prima săptămână din iulie, iar la Garden era o canicula criminală, chiar și cu aerul condiționat pornit. Era ceva neobișnuit în Hyattsville, fiindcă în comitatul Prince George nu e la fel de cald ca în Washington, sau în comitatul Montgomery din Maryland, care se întinde de-a lungul districtului Prince George, doar că la nord. Și nici nu era atât de frig iarna. Dar acum era cald, și pentru că nu erau obișnuiți, clienții noștri resimțeau căldura mai puternic decât alții. Și, firește, toate fetele o simțeau – mai ales Liz. Într-o seară, mi-a spus:

— Joanie, n-aș vrea să par nelalocul meu, dar, sincer, nu te umezești, hm? Într-o zonă intimă? Într-o zonă pe care n-o menționăm în compania bărbaților, dar căreia, între fete, îi zicem păsărică?

— Liz, pantalonii ăștia căptușiți...

— Sunt *crimă* curată...

— Și ciorapii nu fac decât mai mult rău.

— Joanie, trebuie să facem ceva, dar nu cere permisiunea Biancăi, fiindcă ar putea spune nu, din cine știe ce motiv, iar eu nu-s sigură ce-aș face atunci. Mi-aș putea da foc la valiză, dar nu vreau, știi? Îmi place aici.

— Și ce-o să faci?

— O să vezi.

Am văzut. În seara următoare a venit cu patru perechi de pantaloni sexy din batist, de aceeași culoare cu cei căptușiți – stacojiu. Sau aproape de aceeași culoare: erau mai degrabă maronii, cu un pic de negru amestecat, în loc de albastru. I-am plătit perechile mele, una de purtat și una de spălat seara după ce ajungeam acasă, apoi ea m-a condus în vestiar, unde ne-am schimbat.

— Și, Joanie, mi-a șoptit ea, când ne scoseserăm amândouă pantalonii raiați, ne dăm jos și ciorapii. Și nu-i mai punem.

— Sigur n-ar trebui s-o întrebăm pe Bianca?

— Nu, Joanie, n-ar trebui.

— Cum așa? O căutăm cu lumânarea?

— Fiindcă s-ar putea să nu fie de acord.

Iar după ce mi-am scos ciorapii și mi-am pus pantalonașii cei noi, trăgându-i direct pe piele, a mai spus:

— Cu picioarele tale, Joanie, ar putea fi un avantaj. Ar putea atrage clienții, dacă mă înțelegi.

— Vorbește pentru tine, ce zici?

— OK, fie.

Pe sub ciorapi purtam chiloței. Există două curente în acest sens, însă mie mi se pare decent și în regulă din punct de vedere al igienei personale să am un strat de mătase care să acopere zonele intime. Rezultatul: chiloței de mătase pe dedesubt, pantalonași de batist pe deasupra, ambele perechi destul de largi, nu uitați – și în partea de sus, bluza rustică pe care o purtam de fiecare dată când serveam. Și cine intră, dacă nu Bianca! Câteva minute ne-am stresat,

fiindcă nu a avut nicio obiecție concludentă, însă a insistat că ar fi trebuit s-o anunțăm.

— Bine, am spus eu, atunci te întrebăm acum.

— Răspunsul, Joan, este nu.

— Nu, Bianca, s-a amestecat Liz, de asta nu te întrebăm, ci îți spunem. Ai auzit?

Bianca a părut furioasă, dar mi-am dat seama că jignirea ei capitula în fața înclinației native de a ceda sub presiune. Probabil că Liz a observat și ea, fiindcă a insistat mai departe.

— Fie, atunci intrăm în grevă. Începând de acum, dacă ne spui că trebuie să purtăm raiații ăia pe vremea asta – suntem în grevă. O să facem niște pancarte și o să ne plimbăm în sus și în jos. Purtând ăștia.

— Dar pantalonii ăștia o să se mototolească, a spus Bianca. Și toate cutele au să arate în față, spre centru și în jos. N-or să fie decenți.

— Cutele sunt profitabile. Cutele ca alea pe care spui c-o să le facem, a continuat Liz. Oricum, *nu vor face* cute, Bianca. Pantalonii ăștia sunt din batist, din care se fac cămășile, tocmai ca să nu se boțească. A scos eticheta perechii sale extra. Uite, sunt pantaloni Burlington. Trezește-te! Burlington nu face cute.

Asta i-a oferit scuza de care avea nevoie pentru a ieși basma curată:

— OK, atunci bănuiesc că-i în regulă.

— Atunci, Bianca, i-am spus, anunțăm ieșirea din grevă.

— Bine, Joan.

M-a sărutat, iar Liz a scos un sunet de exaltare, și aici s-a terminat povestea.

Sau așa am crezut.

Bănuiesc că era cam unsprezece și jumătate seara, când Tom a venit împreună cu prietenii săi, alți trei tipi

și două fete. Toți bărbații erau tineri și neîngrijiți, iar ambele femei – superbe. Cu toții erau deja pilițți când au ajuns. Cum Liz era copleșită, Bianca mi i-a pasat mie, așezându-i într-un separeu, unde abia dacă au încăput. Era atât de strâmt, încât Tom a trebuit să împingă o fată încă puțin spre interior, înainte să se strecoare și el, în partea stângă a separeului aflat în fața mea, ceea ce, firește, l-a plasat lângă mine, cu un picior ieșit în afară, chiar unde stăteam. Mi-a rânjit obraznic, într-un fel menit să-mi facă inima s-o ia razna, și m-a iritat faptul că, fiind un zâmbet tare frumos, chiar a reușit – așa, puțin. Apoi toți au început să comande duble, burbon și bere de ghimbir, probabil cea mai proastă combinație existentă, nu doar ca să-i îmbete mai tare, dar și ca să le facă rău. Bianca a spus să-i ascult și să le dau ce vor.

— Tom Barclay e un amic vechi, așa că te rog să nu-l jignești.

Am încercat să-mi imaginez prin ce miracol ar fi putut să fie țapul acela tânăr, cu rânjetul lui de cuceritor, prieten cu o femeie de vârsta Biancăi, și presupun că mi s-a citit pe chip, fiindcă ea a adăugat:

— Tatăl lui era client fidel aici pe vremea când soțul meu a construit localul. Tom a crescut aici.

Nu părea să fi crescut prea mult, ținând cont de cum se purta în compania prietenilor săi. Dar Liz s-a prins în horă și a spus că-i tare drăguț – „mai puțin, firește, când e mangă, dar nici atunci mai puțin ca alții – cine e drăguț când e mangă?"

— N-aș putea să-ți spun.

Să le servești băuturi oamenilor pilițți nu-i o experiență despre care să scrii acasă, oricât de drăguți ar fi oamenii aceia când sunt treji. Fetele au devenit tot mai zgomotoase, iar bărbații, tot mai intimi față de mine, începând să spună lucruri care nu se spun niciunei fete, niciodată, nicăieri. Însă Tom, care era cel mai aproape de mine, nu s-a limitat la vorbe. A trecut și la fapte, punând laba pe mine de câteva

ori, când am venit la masă, mai ales în zona fundului, pe care l-a tot atins. Am rezolvat totul dându-mă la o parte, și nu s-a făcut mare caz. Dar apoi, când m-am aplecat să-i torn uneia dintre fete băutura, și-a pus mâna pe piciorul meu, pe piciorul meu gol, deasupra genunchiului, pe interior, și a început să urce. Acum vă dați seama de ce am detaliat povestea cu pantalonașii, cu chiloțeii de mătase purtați pe dedesubt, și cu cât de largi erau. Aproape am înghețat și am reacționat instantaneu: mi-am strâns picioarele astfel încât nu și-a mai putut mișca mâna, și m-am întors în același timp, pe călcâie – cred. Dar asta i-a tras și lui mâna, și bănuiesc că l-a dezechilibrat, fiindcă în aceeași clipă s-a împrăștiat pe podea, smuls din separeu când m-am întors. Într-o secundă, Liz a fost la post. Apoi Bianca. Ea, și nu eu, a observat ce-i făcuse căzătura: îi dăduse stomacul peste cap, așa că își ținea mâinile la gură, înghițind și sufocându-se și încercând să nu verse pe podea. Iar eu stăteam la distanță, în sfârșit eliberată de mâna lui, neștiind ce să fac.

Unul dintre prietenii lui a fost cel care s-a strecurat afară din separeu și l-a ridicat pe picioare, apoi a început să-l împingă spre toaleta bărbaților, mormăindu-i în ureche:

— Nu aici, Tommy, nu aici! Ține-te! Mai ține-te trei pași și apoi dă-i drumul, golește-ți tot burdihanul!

A ajuns în toaletă fără să-i dea drumul pe hol, și, după un moment lung de tăcere, cineva a râs și conversația a continuat. O dată în viață, Bianca a demonstrat tărie de caracter și s-a adresat găștii de la masă:

— V-a ajuns. Când ați băut totul, sunteți liberi. Liberi să vă cărați naibii de-aici, adică.

A venit lângă mine și a așteptat până când Jake a intrat în toaleta bărbaților. A ieșit și s-a apropiat de noi.

— Avem noroc, a raportat. A vomitat serios, vreo cinci galoane jumate, dar în toaletă. A tras apa și n-a ajuns nimic pe podea.

S-a întors la bar.

Amicul lui a ieșit din toaletă și s-a alăturat găștii.

În sfârșit, a venit și Tom.

A pornit spre separeu, dar s-a răzgândit și s-a așezat la o masă, aceeași la care domnul White se așeza în fiecare zi când venea. I-am adus o ceașcă de cafea neagră fierbinte de la bucătărie și i-am spus:

— Poate ajută.

— Să știi, a șoptit el. Mersi.

A sorbit din ea, tresărind la cât era de fierbinte, apoi a mai luat o gură. A tot sorbit până a terminat-o, apoi s-a șters la gură cu un șervețel de cocteil. A scos un pieptene din buzunar și și-a aranjat părul, apoi a luat iar șervețelul și și-a șters fața, care era acoperită de sudoare.

— Mă simt mai bine acum, a spus, cu un zâmbet mai supus decât rânjetul pe care mi-l aruncase mai devreme, însă nu mai puțin chipeș, lucru pe care cred că-l știa.

— Ai mai dori niște cafea? am întrebat.

— Nu, acum sunt bine.

— Ești sigur?

— Da. Mă simt bine.

— Atunci…

Mi-am luat avânt și l-am plesnit peste obraz cu o palmă, bănuiesc că era dreapta, apoi cu cealaltă, pe obrazul drept – pe cel stâng, pe cel drept. Apoi încă o dată, pe când el se ridica pe jumătate și încerca să mă prindă de mână. Dar i-am dat la o parte mâinile și am continuat să-l pocnesc cu tot ce aveam. Tipul care-l dusese la toaletă a sărit și m-a prins, „cuprinzându-mă", cum se spune, însă eu m-am smuls și l-am pălmuit și pe el, așa că s-a clătinat și a căzut. Apoi m-am întors spre Tom și chiar am vrut să-l termin. A încercat să fenteze și s-a trezit pe podea, lângă prietenul lui. Deja, după cum mi-a spus Liz mai târziu, tot localul fierbea, iar Bianca mă apucase, la fel și Jake, și toată lumea,

încercând să mă desprindă. Firește, Tom ajunsese pe jos, drept urmare am lăsat-o baltă. Dar numai după câteva secunde mi-am dat seama ce spunea Bianca, în timp ce se îndepărta de mine, fiindcă probabil o luasem și pe ea în cătare.

— Ești concediată! tot urla la mine. Ești concediată! Cară-te de aici chiar acum! Nu m-ai auzit? Ți-am zis să te cari!

Îmi revenisem deja și eram cuprinsă de un amestec de indignare, pe de-o parte, și de rușine, pe de altă parte. În plus, eram furioasă pe mine însămi, fiindcă îmi pierdusem cumpătul și, odată cu el, slujba de care aveam atâta nevoie. Îmi spusesem că aș face orice să-mi recapăt fiul, dar mâinile rătăcite ale unui om beat fuseseră un motiv suficient să mă transforme într-o mincinoasă. Mi-am blestemat temperamentul în timp ce mă îndreptam spre vestiar.

Venisem la lucru în uniformă, dar o ascunsesem cu o haină de primăvară, iar în dulap mai aveam niște haine: blugii pe care-i purtasem în prima zi și un top de bumbac alb, simplu. Mă dezbrăcam când a apărut Liz, care a început să-și scoată și ea uniforma.

— Nu-ți face ea una ca asta, dragă, auzi? I-am zis-o, i-am spus în față că nu se poate. Așadar, plecăm amândouă. Așa se termină întotdeauna slujbele astea nenorocite de la bar, dar mâine ne căutăm alta.

Apoi a apărut și Bianca, iar Liz i-a spus-o în față, ce-mi spusese mie, însă exprimându-se într-un limbaj mai puternic, la care se pricepea de minune. Iar Bianca n-a făcut decât să stea acolo și să suporte, lângă băncile din mijloc, în timp ce eu mă schimbam. Și dintr-odată, cine credeți că și-a făcut apariția, dacă nu chiar Tom? Arăta mahmur și palid, dar era suficient de treaz după ce băuse ceva cafea, și poate că loviturile mele ajutaseră și ele la evaporarea alcoolului.

— Ce se petrece? a dorit el să știe.

— Ce crezi că se petrece? a răspuns Bianca. Scuze, Tom. Dar cu genul de angajate pe care le am acum, asemenea lucruri se întâmplă. Te rog să treci cu vederea, doar de data asta. Nu se va mai întâmpla, îți promit.

— Am întrebat ce se petrece.

— A fost concediată, asta se petrece.

— Nu, Bianca. Nu pentru o palmă, două.

— O palmă? Te lovea ca Floyd Patterson în a cincea rundă, și nu doar pe tine. M-ar fi trântit și pe mine dacă nu m-aș fi dat la o parte la timp.

— Dar te-ai dat.

— Nu și prietenul tău, care a încasat-o direct în falcă.

— De la o stângace, a spus Tom. Își revine el.

— Ascultă, Tom. Nu pot să țin aici o fată care te tratează așa. Care tratează orice client așa, dar mai ales pe tine. Asta…

— La naiba, am zis că nu-i concediată!

S-a apropiat de noi, iar Bianca s-a făcut mică.

— O să-și ceară scuze și nu se va mai întâmpla, nu?

— N-o să-și ceară scuze pentru nimic, s-a băgat Liz, dar i-am pus o mână pe braț.

— Am sărit calul, Bianca, și îmi pare rău. Mi-am pierdut cumpătul.

Liz nici nu voia să audă.

— Joanie! Am văzut ce…

— Păi a meritat-o, și încă mai rău. Dar tot n-ar fi trebuit s-o fac.

— Bianca? a spus Tom. Eu sunt mulțumit. Tu?

— Trei farfurii sparte! Și o pată pe covor…

— Plătesc pentru ele.

— Nu pot să-ți iau banii, Tom.

— *Plătesc*.

Părea că va fi, în sfârșit, momentul în care va pune piciorul în prag și nu va ceda. Însă, într-un final, a mormăit:

— OK, OK, Tom. Dacă așa vrei să fie.

— Rămâne?

— Dacă-și controlează firea, pe viitor.

— Ce-ai zice dacă Tom, aici de față, și-ar ține mâinile acasă? a izbucnit Liz. Și asta după ce mi-am dat gajul pentru el!

Asta a declanșat o nouă rundă. Ne-a luat zece minute să clarificăm lucrurile. Tom a condus-o pe Bianca înapoi la bar, iar Liz și cu mine ne-am schimbat înapoi în uniforme. Când ne-am întors în sală, totul era ca de obicei, doar că Bianca servea băuturile preparate de Jake. Peste vreo jumătate de oră am închis, dar când Tom și gașca lui au plecat, încă nu-și plătise nota, fără să mai vorbim despre restul datorat pentru stricăciunile mele.

— Nu-ți face griji, mi-a spus Bianca, încă supărată, se pare. A promis că achită. N-o să datorezi nimic.

— Cred și eu că nu, i-a spus Liz. M-ai auzit?

— Liz, cred c-am auzit destul pentru o seară.

Capitolul 10

A doua zi nimeni nu a spus nimic. Nici Liz, când m-a dus la lucru, nici Bianca, după ce am ajuns, nici Jake, când i-am pregătit ingredientele – despre ce se întâmplase cu o seară înainte. Mă simțeam cumva ușurată, deși faptul că nimeni nu spunea nimic însemna că eram încă la colț. Totul s-a petrecut de parcă nu avusese loc nicio scenă, până când, ca să vezi, cine se așază acolo, la masa la care stătea mereu domnul White, la ora unsprezece seara, privindu-mă, decât bărbatul care mi-a pipăit piciorul.

— Pot să vă servesc cu ceva, domnule? am întrebat, de parcă era prima dată când îl vedeam.

— Apă minerală, a spus. Carbogazoasă. Simplă.

I-am adus-o și a adăugat:

— Și nota mea, te rog. Cea de seara trecută. Trebuia s-o plătesc, dar am uitat.

O aveam sub o scrumieră, în capătul barului, și i-am adus-o. Era de vreo patruzeci și ceva de dolari, aproape cincizeci. A pus pe masă două bancnote de douăzeci și două de zece. I-am înapoiat una dintre bancnotele de zece, dar el mi-a îndesat-o în mână.

— Pentru tine, a spus. Am uitat de tine seara trecută. Sau, cel puțin, am uitat să te plătesc.

Am pus din nou jos cei zece dolari și am spus:

— Vă aduc restul.

Asta am și făcut, punând un dolar și ceva, patruzeci sau cincizeci de cenți de argint, pe tava pentru rest din

fața lui. A împins totul, inclusiv bancnota de zece, înapoi spre mine:

— Am zis doar că-i pentru tine.

— Domnule, mă scuzați, dar nu vreau nimic de la dumneavoastră.

— Așa te porți cu un prieten vechi?

— Poate că sunteți vechiul prieten al Biancăi, dar nu și al meu... Nici vechi, și nici vreun alt soi de prieten. Nu-mi pasă de banii dumneavoastră și, sincer, nici de dumneavoastră.

M-am întors la post, însă m-a urmărit. Am observat câțiva clienți care începuseră să se holbeze, fiindcă fusesem, poate, cam prea gălăgioasă. Pe un ton mai coborât, i-am spus:

— Vă rog să vă întoarceți la locul dumneavoastră. Atrageți atenția.

— Trebuie să-ți spun ceva.

— Nu cred că aveți ce-mi spune.

— Ca prieten vechi, chiar am.

L-am condus înapoi la masa lui, iar el m-a urmat, așezându-se în sfârșit. Pentru a termina cu prostiile, am întrebat:

— Ce doreați să-mi spuneți?

— Voiam să-mi cer scuze fiindcă nu te-am recunoscut de la bun început – seara trecută, adică. Vezi tu, nu-ți știam fața, și nu știam că ești tu până nu ți-am văzut picioarele, din locul unde mă aruncaseși pe podea. Sunt atât de frumoase, încât te-am recunoscut. Sunt cele mai frumoase picioare din lume – sau cele mai frumoase din câte am văzut eu.

Simțeam cum mă înroșesc, așa că l-am întrebat:

— Vă mai pot servi cu ceva, domnule?

— După seara trecută, cred c-ar fi bine să trec pe apă minerală. Apoi a privit în jos, la picioarele mele – care erau la fel de goale ca înainte, fiindcă purtam pantalonașii cumpărați de Liz cu o zi în urmă – și a spus, pe jumătate în

șoaptă, parcă tulburat de-a binelea: Sunt de neuitat, doamnă Medford.

— De unde știți cum mă numesc?

— Ți-am spus doar că ne-am mai întâlnit.

— Nu cred. Nu v-am mai văzut niciodată.

— Este posibil să nu mă fi observat atunci, dar ne-am întâlnit, te asigur. Locuiești într-un bungalow, la o stradă mai sus de locul ăsta. Te-am așteptat acolo, te-am dus acasă și am fost lângă tine între timp.

— Când a fost asta?

A pomenit o zi din iunie și am simțit cum sângele îmi părăsește obrajii, fiindcă era ziua când îl înmormântasem pe Ron. L-am privit lung, și am întrebat brusc:

— Cine sunteți? Și ce-i toată povestea asta?

— Mă numesc Barclay, a spus nonșalant. Thomas Barclay – Tom. Am ținut locul fiului unui prieten, băiatul lui Jim Lacey, Dan, care nu a putut răspunde apelului dricarului fiindcă ieșise cu mine cu o seară în urmă. Băusem, din păcate, și ai văzut și tu unde se poate ajunge. Dar dacă Dan nu s-ar fi prezentat, ar fi încasat ultima bulină neagră pe care școala îi spusese că nu și-o poate permite; pe scurt, ar fi fost exmatriculat. Așadar, tatăl lui m-a întrebat dacă i-aș putea ține locul: să te iau cu mașina, să te duc la cimitir și să te aduc înapoi. Nu prea voiam s-o fac, recunosc, dar taică-su e om important, așa c-am acceptat. Și tare m-am bucurat. Când mi-ai făcut cu mâna de pe verandă și mi-ai trimis o bezea…

— *Eu*? Eu v-am… ți-am trimis *o bezea*? Cred că *tu* ai fost acela, din câte-mi amintesc, dar eu sigur n-am fost.

— Dar eu îți spun că da! Nu ți-am putut vedea fața, fiindcă purtai voal. Nu ți-am văzut chipul deloc în ziua aceea. Însă ți-am văzut mâna mișcându-se, sub el și înapoi.

— N-ai auzit? Nu ți-am trimis nicio bezea.

— Îmi pare rău, eram sigur că așa a fost.

— M-oi fi jucat cu voalul.

— Dar m-ai văzut trimițându-ți una?

— N-aș fi putut să nu observ. Și mărturisesc că am fost foarte surprinsă. Mi s-a părut o obrăznicie față de o femeie îndoliată, așa ca mine.

— N-aș fi făcut-o, dacă nu începeai tu. A fost o dovadă de politețe că am răspuns la fel.

— Așa, deci erai politicos.

— Dacă asta te face mai fericită că ai primit bezeaua, atunci da, să zicem că a fost politețe.

— Aș crede-o mai degrabă dacă n-ai fi făcut atâta caz chiar acum despre cât de formidabile sunt picioarele mele.

— Un om nu poate avea două motive?

— Poate avea câte dorește. Nu-i treaba mea.

— Doamnă Medford, îmi cer scuze. Am făcut o impresie groaznică. Aș vrea să mă revanșez. Dar văd că aici nu e locul potrivit, nu cât timp mă servești, iar oamenii ne privesc. Ce-ai spune dacă te-aș invita în oraș? Într-un loc mai intim, când termini lucrul, undeva unde să putem vorbi și să ne cunoaștem mai bine.

— Mulțumesc, dar nu mi-ar face plăcere.

Avea un fel de a zâmbi, un fel de a-și ține capul ușor înclinat, care te sfida să nu-l placi.

— Dar s-ar putea să-ți facă. Nu se știe.

M-am străduit să nu arăt nicio reacție. Mai mult decât ar fi trebuit. Inima era într-un conflict cu mintea încă de când îl văzusem prima dată, sau poate că era un loc aflat ceva mai jos decât inima, iar lupta nu se încheiase.

— Mai dorești și altceva?

Și-a ridicat mâinile în semn că se predă.

— Cât îți datorez?

— Îți aduc nota pentru apa minerală.

Liz a fost cea care a adus vorba despre el, pe când mă conducea acasă în noaptea aceea.

— Nu vreau să fiu băgăcioasă, mi-a spus, dar și-a achitat Tom Barclay nota aia? Cea pe care n-a plătit-o noaptea trecută?

— Cine, tânărul pe care l-am plesnit?

— Mai degrabă aș spune că l-ai bătut bine, dar da, la el mă refer.

— Da, a plătit.

— L-am văzut. Bea apă minerală, de data asta.

— O îmbunătățire, aș zice.

— E chiar OK, a spus Liz, apoi a mai șofat o bucată de drum. Uite, am văzut ce-a făcut. Și eu m-aș fi enervat. Întotdeauna am urât și voi continua să urăsc chestiile astea. E una când plătesc pentru privilegii, dar... Mi-a zâmbit. Mi-a fost greu să-i întorc zâmbetul. Dar băieții tot băieți rămân, și din câte văd eu, Dumnezeu le-a dat mâini, iar ei o să le folosească, chit că vine potopul – nimic nu-i oprește, să recunoaștem. *Dar*, dacă-și cer scuze, dacă arată un pic de respect, atunci e în regulă, viața merge mai departe și n-are sens să te superi. Ce vreau să zic e că, acum că s-a scuzat, ai putea să te mai gândești la el, Joan. Adică, încearcă să ieși cu el după lucru, cheamă-l, poate, la tine, s-ar putea să-ți placă. Cine știe? Poate duce undeva. Lucruri ca astea se întâmplă uneori. Eu nu l-aș scoate din peisaj.

— Încerci să mi-l vinzi?

— Nu arată prea rău și are perspective. Ai putea sfârși mai rău, Joanie.

— Și cine spune că mă vrea?

— Poate c-a dat din gură. Poate c-a ajuns la mine. OK, fie, uite: i-a zis unuia dintre tipii de aseară că te-a mai întâlnit undeva și că l-ai impresionat serios. La început, nu a știut că ești tu cea de la Garden, dar te-a recunoscut după picioare. Nu înțeleg, Joanie, de ce după picioare și nu după față...

— M-a condus la înmormântarea lui Ron.

— Și de ce n-ar fi știut cum arăți? Fața ta e suficient de plăcută. Dacă aș fi tip, nu cred c-aș uita-o.

— Purtam voal.

— Ah! Atunci se leagă, Joanie!

— Da, spunea adevărul. Mi-a zis și mie.

— Aha, bun, atunci m-aș mai gândi, în locul tău.

— De ce? E cineva special? Sau doar fiindcă tu și Bianca îl știți de când era puștan?

— Nu e special – nu încă. Însă e unul dintre ăia despre care știi că va fi. Tom Barclay are o ambiție care înseamnă ceva. Are tot felul de idei grozave.

— Cum ar fi?

— Nu mi le amintesc pe toate. Avusese o idee odată despre cum s-ar putea curăța toate meduzele din golful Chesapeake folosind revărsarea de apă fierbinte de la una dintre centralele alea de energie atomică.

— Asta-i ideea lui? Am fi cu toții iradiați cât ai zice pește.

— A mai avut și altele.

— Și a reușit?

— Cu unele, a zis, a fost aproape.

— Asta a zis el.

— Nu-l respinge, m-a îndemnat Liz. E un gânditor, Tom al nostru. În curând se va gândi la ceva care o să uimească lumea.

— Aștept până o face.

— Va fi prea târziu atunci! O să alerge toate după el!

— O să-mi încerc norocul.

— Nu-ți place deloc?

— Aș putea să mă uit la el.

— Așa te vreau!

— Dar, Liz, și-a pus mâna…

— Acolo unde ai pus-o tu însăți de nenumărate ori, hai să nu ne prefacem. Sunt lucruri mai rele decât un bărbat arătos cu o mână acolo.

În noaptea aia am stat întinsă în pat și m-am gândit la el. Dacă avea într-adevăr perspective, asta ar fi pus lucrurile

într-o altă lumină, deși, firește, „perspective" era doar un fel de a spune că, într-o zi, ar fi putut obține o părticică din ceea ce domnul White cu siguranță deținea deja. În același timp, avea ceva ce-i lipsea domnului White, un farmec personal – nu doar tinerețe și un aspect plăcut, dar și o prezență, aproape perceptibilă, care înhăța ceva liber din interiorul unei femei și-l răsucea strâns. Și m-am gândit că poate ce spusese Liz are sens: dacă-și cer scuze, atunci viața poate continua, și n-are rost să fii supărată. Am început să nu-i mai port pică. Însă, dintr-odată, m-am gândit: de ce și-a cerut scuze? Am reluat în minte întreaga conversație și mi-am amintit cum se scuzase pentru că nu mă recunoscuse până nu-mi văzuse picioarele. Dar nu-și ceruse scuze defel pentru fapta sa; în realitate nu adusese deloc subiectul în discuție. Apoi m-am întrebat de ce. De ce, dacă a făcut una ca asta, care necesită scuze mai mult decât orice, nu s-a scuzat? Mi s-a părut că trebuia să existe un motiv. Dacă-l combinai cu ideea că încercase să mă convingă să ies cu el în acea seară, după ce terminam lucrul, trebuia să însemne ceva, nu putea fi o simplă coincidență. Era ceva pentru care îi lipseau manierele, sau de care uitase, sau ar fi spus-o, dacă n-ar fi intervenit altceva. Adică – fusese voit, eram sigură. Am dormit fără probleme, nu am stat trează să mă gândesc la asta, și totuși, era acolo, de fiecare dată când mă gândisem la el.

Capitolul 11

A mai venit de câteva ori, de fiecare dată singur, de fiecare dată comandând apă minerală și de fiecare dată așezându-se la aceeași masă, cea la care stătuse domnul White cu doar câteva ore înainte. Și de fiecare dată își încerca norocul: trebuia să ieșim undeva, după ce se închidea la Garden, ca să „ne cunoaștem mai bine", cum se exprima el. Am așteptat și am tot așteptat să aducă în discuție ce-mi făcuse și să-și ceară scuze, însă nu s-a întâmplat niciodată. Și, firește, nu aveam să pomenesc chiar eu despre asta. Însă în privința întâlnirii de după muncă, îl tot amânam. Spuneam: „S-o lăsăm pe altă dată, te rog. Sunt lucruri în viața mea care încă dor. În prezent nu ies cu nimeni." Ceva de genul – doar că nu-s prea sigură ce. Asta pentru că s-a întâmplat ceva atunci care mi-a întors viața pe dos și mi-a amestecat noțiunile în minte cu privire la ce s-a întâmplat în realitate și ce nu.

Era o după-amiază la fel ca oricare alta, din câte știam la vremea respectivă. Tocmai terminasem de umplut bolurile de pe toate mesele, când a intrat domnul White, atât de prompt, încât ți-ai fi putut întoarce ceasul după ora venirii sale. Iar eu i-am adus comanda obișnuită, apoi am stat și i-am ținut companie, așteptându-mă la conversația normală, despre cât de păduchi îi erau copiii și despre problemele mele obișnuite – chestia cu Ethel – pe care nu-mi plăcea că le discutam, dar continuam. Însă în ziua aceea a stat pur și simplu, sorbindu-și băutura și privind spre vestibul, fără să

spună prea multe despre copiii lui sau despre orice altceva. Și apoi, dintr-odată:

— Joan, ai putea să fii îmbrăcată și pregătită, pe la unsprezece mâine dimineață, dacă șoferul meu trece să te ia? Ca să te ducă să faci un comision care va fi în avantajul tău?

— Ce fel de comision?

— Vei vedea. Am motivele mele să nu-ți spun dinainte – un motiv foarte convingător, pe care aș prefera să nu-l discut, dar cu care cred că ai fi de acord dacă ai ști despre ce este vorba.

— Ești foarte misterios în legătură cu asta.

— Dacă ai ști de ce, sunt sigur că nu te-ai supăra.

— Să fiu gata de plecare la ora unsprezece?

— Întocmai. Jasper va trece să te ia.

— Mă las purtată de val, dar...

— Nu vei regreta, îți promit.

— Dacă zici tu, atunci fie.

— Minunat! Și, Joan, să ai la tine un formular de depunere. Al tău personal, de la bancă. Unul dintre bilețelele alea de la sfârșitul carnetului de cecuri.

— Pentru ce, domnule White?

— O să vezi la momentul potrivit.

Suna de parcă-mi oferea bani, și totuși eram iritată. De ce era atât de secretos? Spusese că avea un motiv întemeiat, și că nu m-aș supăra dacă l-aș cunoaște, dar cu toate astea voiam să știu despre ce era vorba, înainte să mă urc în mașina lui. Totuși, deși am tot insistat, aș fi fost fraieră să-l refuz, cu sau fără secrete. Prin urmare, am promis că voi fi gata îmbrăcată când Jasper avea să se prezinte cu mașina, și mi-am petrecut noaptea întrebându-mă ce punea la cale și de ce se purta așa. S-a dovedit că, din punctul lui de vedere, avea un motiv, și încă unul real, deloc potrivnic mie, însă nu aveam să aflu ce era decât a doua zi.

M-am îmbrăcat cu un taior pe care-l cumpărasem, verde-închis, care se potrivea cu părul meu, și stăteam afară pe

verandă, așteptând, când a apărut Jasper, la unsprezece fix. M-a dus cu mașina către Estates și a cotit către o clădire care mi-a tăiat respirația, într-atât de frumoasă era – aproape ca un castel din povești. Era în stil colonial, cel din Maryland, cu o pereche de „cratime" între partea centrală și aripi – pasaje cu un etaj care conectau componentele astfel încât linia era întreruptă și proporțiile se ajustau mai bine decât dacă aripile ar fi fost lipite strâns de centru. Întreaga casă era din cărămidă, vopsită în galben-deschis, cu obloane verde-măsliniu-închis și margini albe. Patru hornuri joase se înălțau din partea centrală și câte două deasupra fiecărei aripi, opt în total. Aleea se asorta cu marginile albe, fiind și ea foarte albă, însă cumva luminoasă, parcă strălucind. Mai târziu, când am plecat și am făcut o remarcă despre ea, Jasper mi-a spus că era făcută din cochilii de stridii.

Nu avea stâlpi sau alte bagatele în față, doar o intrare simplă cu portic și o platformă de cărămidă cu o singură treaptă. Am tras lângă ea. Însă, chiar înainte să pot ieși, domnul White era deja acolo, cu capul gol, ciocănind în geamul mașinii. Când l-am lăsat în jos, m-a salutat, apoi a dat drumul unui plic pe care scria „Doamna Medford" în poala mea și s-a retras. M-am simțit respinsă fiindcă nu am fost invitată înăuntru, însă el a spus:

— Jasper te va duce la bancă, la oricare vrei, și vei putea să depui formularul de depunere. Sper c-ai adus unul cu tine.

I-am spus că da, iar el i-a făcut semn lui Jasper s-o ia din loc. I-am făcut cu mâna în timp ce ne îndepărtam, cu răceală, mă tem, pentru că nu mi se mai întâmplase niciodată una ca asta. Totuși, era timpul să aflu ce se petrecea, așa că am deschis plicul și am scos ce era în el. Deasupra, prins cu o agrafă, se afla un cec de cincizeci de mii de dolari pe numele Joan Medford.

Dacă aș zice că am rămas înlemnită ar fi prea puțin spus. De fapt, m-am ciupit singură, ca să mă asigur că nu

era un vis. Când am reușit să mă mai dezmeticesc, Jasper încetinise și mă întreba unde mergem.

— Domnul Earl a spus c-ați dori să ajungeți la bancă. În College Park? Hyattsville? Unde să fie, doamnă Medford? Acum nu mă îndrept nicăieri.

Am privit din nou cecul. Rămăsese neschimbat. Sub el se aflau patru duplicate, fiecare însemnat COPIE DE ÎNSOȚIRE RAMBURSARE IMPOZIT. În spațiul din stânga jos al cecului apărea cuvântul CADOU.

— College Park, te rog. Suburban Trust.

— La ghișeul pentru automobile?

— Nu, voi intra.

— OK, doamnă Medford. Am înțeles.

Am ales College Park fiindcă nu eram cunoscută acolo. Voiam să evit fluierăturile, surprinderea și agitația pe care ar fi cauzat-o la filiala mea obișnuită din Hyattsville un asemenea cec pentru depunere. Când am ajuns, am scos foaia pe care o adusesem, am împins-o pe sub geamul ghișeului și am privit cum era ștampilată. Apoi mi-am primit chitanța, de parcă era o depunere ca oricare alta – ceea ce firește că și era pentru acel funcționar. Pe urmă am ieșit și l-am rugat pe Jasper să mă ducă acasă.

Am stat în living, privind către stradă și încercând să mă obișnuiesc cu ideea. Totuși, eram încă amorțită. Când am auzit soneria, am fost sigură că era din nou Jasper, care venise să-mi spună că totul fusese o greșeală și că trebuia să mergem și să recuperăm banii.

Însă nu era el. Era polițistul Church, stând în prag, cu un dosar de carton maro plin cu hârtii într-o mână și chipiul în cealaltă. Expresia din ochii săi era complet neutră, imposibil de citit, însă am simțit cum îmi tresaltă inima de parcă întinsese o pereche de cătușe spre mine. Săptămâni în șir așteptasem acea vizită și nu venise. Acum se întâmpla, și era imposibil să n-o leg în minte de banii pe care i primisem, chiar dacă, evident, în niciun caz cele două

n-ar fi putut avea vreo legătură – nimeni în afară de mine și domnul White n-ar fi avut de unde să știe despre cec. Doar dacă poliția n-a cerut băncii să-i anunțe dacă fac vreo depunere substanțială...? Dar ce-ar fi însemnat dacă era așa? Nu era nimic nelalocul lui în ceea ce făcuse domnul White pentru mine. Nu o cerusem, iar el era liber să-și cheltuiască banii după bunul plac. Dar cum aș fi putut explica asta poliției, dacă deveneau suspicioși? Pentru ce să fi primit banii? Pentru conversațiile pline de simpatie din fiecare seară, la un pahar de gin cu tonic?

— Doamnă Medford, pot să intru?

Voiam să-i închid ușa în nas, să-l țin afară, poate să-i telefonez partenerului său și să-l întreb ce să fac – însă ce trebuia să fac, și ce am făcut, a fost să mă dau la o parte și să-l las să intre.

— Îmi pare rău că vă deranjez, doamnă Medford...

— Nu e niciun deranj. Chiar deloc.

— Dar mă tem că avem nevoie de semnătura dumneavoastră pe un document, ca să putem încheia investigațiile privind decesul soțului. Să finalizăm, cum se spune în zilele noastre.

După ce și-a pus chipiul pe spătarul canapelei, a tras o foaie de hârtie din dosar și a pus-o deasupra, întinzându-mi un pix pe care-l scosese din buzunarul jachetei.

L-am luat, ușurată că nu era vorba despre bancă sau despre bani. Dar sentimentul n-a durat mult. Uitându-mă la hârtie, privirea mi s-a încețoșat până când toate cuvintele de pe pagină s-au contopit, cu excepția unuia care a ieșit în evidență în partea de sus: EXHUMARE.

Era săptămâna în care Liz îl ajuta pe Jake cu ingredientele, așa că nu a trecut să mă ia. Am mers pe jos, cu o haină ușoară aruncată peste uniformă. Tot drumul până la Garden, gândurile mele au continuat să rătăcească de la bani la hârtia pe care polițistul Church mă pusese s-o semnez și tot așa. Nu știa

despre bani – nu încă. Dar era posibil să afle oricând, iar dacă nu aveam o explicație bună când avea să se întâmple asta, lucrurile se puteau sfârși rău pentru mine. Însă nu existau explicații bune, nu câtă vreme domnul White și cu mine eram străini unul pentru celălalt. Bineînțeles, dacă situația putea fi schimbată... Dar oare dorea să o schimbe, sau putea fi convins să o facă? Dacă răspunsul ar fi fost da, ar fi însemnat o viață nouă și nu doar un răspuns pentru polițistul Church, ci un nou început pentru mine și o cale de a-l scoate pe Tad din ghearele lui Ethel. Mi-ar fi putut rezolva ambele probleme de minune. Însă exista un dubiu în cuvintele acestea, *dacă ar fi*. Și, între timp, poliția avea să scoată la lumină cadavrul lui Ron și să-l supună unor teste – de ce fel, polițistul Church nu spusese, dar știam care era scopul. Trebuiau să arate că fusesem implicată în moartea lui Ron, că nu fusese un simplu accident.

Am făcut toate eforturile să mi-l alung din minte pe polițistul Church, cu tot cu hârtiile și testele lui. Nu puteam face nimic, oricum. Trebuia doar să cred că poliția n-ar fi putut descoperi ceva ce nu era acolo – deși știam la fel de bine ca oricine că testele nu sunt perfecte și că uneori *arată* lucruri pe care n-ar trebui să le arate. Am împins toate gândurile alea undeva, într-un cotlon al minții, și m-am străduit să mă concentrez la altele. Dar, firește, altele nu însemnau nimic altceva decât domnul White și darul său fantastic, care mă lăsase complet uimită.

Când am ajuns la Garden, mi s-a părut ciudat să văd că lucrurile erau la fel. Mi s-a părut ciudat și că, deși îi spuneam de obicei multe lui Liz despre viața mea – în măsura în care se petrecea ceva – nu aveam de gând să-i povestesc despre asta. Eram conștientă că ar fi tras concluzii greșite, la fel cum aș fi făcut și eu, în locul ei. Și? Erau asemenea concluzii greșite? Și care era concluzia corectă? Cu siguranță că domnul White aștepta ceva în schimbul banilor, nu?

Am aflat chiar foarte repede răspunsul. La ora 17 fix a intrat domnul White, iar Jake i-a pregătit ginul. I l-am adus la masă, de parcă nimic nu se întâmplase. El a sorbit din băutură, s-a lăsat pe spate și și-a șters buzele cu un șervețel.

— Ce să spun, am început eu, încă mă simt ametită, domnule White. Și nu sunt încă sigură că nu-i un vis. Cum aș putea să-ți mulțumesc?

— Cred c-ar fi de preferat să sărim peste partea asta.

— Dar trebuie să-ți mulțumesc!

— Te rog!... Te rog.

Vorbea foarte încet și a ridicat o mână, să mă oprească. Am spus:

— Bine, atunci – și totuși, nu mă pot abține, sunt atât de recunoscătoare!

— Bine, dar hai să schimbăm subiectul.

— Aveți o casă foarte frumoasă.

— Îți place? Eu am construit-o. I-a plăcut subiectul, cu atât mai mult, cu cât fusese schimbat. I-am spus arhitectului s-o proiecteze după Harbor House din Annapolis – firește, cu excepția aripilor octogonale. Mi se par nepotrivite, însă restul, proporțiile, aspectul general și dimensiunile – i-am cerut să le respecte îndeaproape. Cred c-a ieșit destul de bine.

Puțin îmi păsa de vreo aripă octogonală, dar n-ar fi fost politicos s-o spun. L-am lăsat s-o țină tot așa, o vreme. Când s-a oprit, era de dorit și un răspuns din partea mea, așa că am spus:

— Pare mai degrabă o casă plutitoare.

— Cred că stâlpii și pervazurile albe sunt motivul: se potrivesc cu aleea din cochilii de stridii. Efectul acela scânteietor pe albul palid se datorează varului. Luminează întreaga clădire și îi dă impresia de care spui, de plutire, mai degrabă. Ai spirit de observație, Joan, dacă ți-ai dat seama.

— Observ tot felul de lucruri.

Fără să vreau, a sunat înțepător, și am știut că slăbiciunea mea cronică – o fire care refuza să stea potolită – avea să mă bage în încurcătură, ca de obicei. M-am auzit spunând, deși nu plănuisem:

— Dacă sunt invitată, firește. Dar, desigur, astăzi nu am fost. Nu mi s-a permis să ies din mașină.

— Joan, a existat un motiv.

— De ce nu-mi spui care e acela?

Mi-a țâșnit din gură ca o pocnitoare, deși încercam să mă opresc, însă fără succes. A răspuns:

— M-ar supăra enorm să-ți dezvălui motivul, Joan. Trebuie să-ți fi dat seama deja că sunt nebun după tine, și...

— Atunci de ce n-o arăți?

— Am crezut că asta am și făcut. Astăzi.

Am înghițit în sec și am făcut tot posibilul să mă conving să tac – degeaba. Am continuat. Am spus, aruncând o privire în jur și descoperind, bucuroasă, că nu era nimeni să ne audă:

— OK, mi-ai dat cincizeci de mii de dolari, iar eu mi-am exprimat recunoștința. Dar când am încercat s-o spun cu adevărat, m-ai întrerupt. Deci ce să fac acum? Aș vrea să știu ce să fac.

— Nicidecum ceea ce crezi, Joan.

— De unde știi ce cred?

— Atunci, Joan, ce crezi? Spune-mi.

— Dacă te referi la ce cred despre ceea ce-ai vrea să fac pentru cele cincizeci de miare, atunci nu știu, dar sunt om și nu voi fi prea mândră, indiferent ce-ai vrea. Pentru cincizeci de mii de dolari îmi pot înghiți orgoliul. Dar dacă vrei să știi ce gândesc în general, ce părere am despre ce ar trebui să faci ca să dovedești cât de nebun ești după mine, atunci există o singură cale, domnule White, o cale despre care se presupune c-ar trebui să fiu prea modestă ca să vorbesc. Ei bine, nu sunt. Dacă doreai o femeie pentru

o noapte, ai fi putut-o avea pentru mult mai puțini bani decât mi-ai dat mie – poate una dintre celelalte fete care lucrează aici, după cum cred că știi. Dacă mă placi suficient ca să-mi dai suma pe care mi-ai dat-o, atunci știi că există o cale pentru ca un bărbat să împartă atât de mult din ce are cu o femeie pe care o dorește, și singura cale pe care o cunosc este cea legală.

Am văzut cum se schimonosește de durere, așa cum se mai întâmplase și înainte, însă amestecată, mi s-a părut, cu un fel de dorință, și, deși știam că nu era abordarea potrivită, nu m-am putut abține și m-am aruncat cu capul înainte:

— M-ai putea cere de nevastă, asta ar fi ideea – la naiba, de ce nu mă ceri?

— Aș face orice să pot, a șoptit el.

— Spune tot, atunci. De ce n-o faci?

I-a picat fața, iar cuvintele care au urmat au fost rostite pe un ton atât de scăzut, încât abia le-am putut înțelege.

— Am angină, Joan.

A trebuit să-mi scotocesc prin minte ca să-mi amintesc ce era angina, și, în sfârșit, am identificat-o ca pe o problemă la inimă, iar după ce am făcut legătura am spus:

— Nu pricep, domnule White. Ce-are angina cu asta?

— Dacă suferi de angină, căsătoria iese din discuție. Pentru mine, că e cu tine sau cu altcineva. Doctorul m-a avertizat în repetate rânduri că nu pot să… fiu cu o femeie. E foarte sigur că inima mea n-ar suporta tensiunea. Sau, cu alte cuvinte, căsătoria cu tine ar însemna o condamnare la moarte pentru mine. Asta-i frământarea cumplită care mă încearcă: n-am mai întâlnit până acum o femeie pe care s-o doresc mai mult, mă gândesc la tine până când uit de mine, până când simt că înnebunesc, dacă vrei, dar dacă ajung să fac ceea ce ar face orice bărbat, mor.

Am tăcut, fără să-l cred, gândindu-mă că era numai o scuză, un fel de portiță de scăpare, un motiv să mă facă

să sper mai multe din partea lui Earl K. White al Treilea decât ar spera o chelneriță care servește cocteiluri – și apoi, dintr-odată, am știut că era adevărat – fără să-mi dau seama din ce motiv. Poate a fost expresia lui: nu mai văzusem niciodată un bărbat atât de posomorât, de frustrat și de rușinat. Și, firește, îmi dăduse deja mai mult decât aveam dreptul să sper, fără să ceară nimic în schimb, refuzând chiar și puținul oferit. Și mi-am amintit episodul când atingerea corpului meu l-a lăsat îmbujorat și abia respirând, și am simțit dintr-odată compasiune. Adică, m-a izbit un val de milă, așa că m-am aplecat și l-am atins, bătându-l ușor cu palma pe umăr.

— Îmi pare rău, am spus. Îmi retrag cuvintele. Nu mi-am dat seama.

— Ți-am spus doar că există un motiv.

— Așa ai făcut, iar eu îl accept. Explică totul.

A rămas pe loc, iar eu am stat în picioare lângă el, și pentru moment lucrurile au devenit stânjenitoare, ca atunci când doi oameni sunt atât de copleșiți de emoție, încât nu știu ce să spună. Însă pe urmă am deschis din nou gura, cu un ultim atac la adresa lucrului care mă deranjase mai devreme.

— Cu toate astea, i-am trântit-o cam acru, m-ai fi putut invita în casă. E magnifică și, cel puțin, mă puteai lăsa să arunc o privire.

— Și pentru asta am avut un motiv.

— M-am cam săturat de motive.

— Undeva, în memoriile sale, Casanova spune că o femeie cunoaște o singură cale de a-și exprima recunoștința. Dacă acea cale ți-ar fi venit în mine, consecințele ar fi fost catastrofale.

— Casanova?

— Dintre toți bărbații, el ar trebui să știe.

— Crezi c-aș fi procedat așa?

— Dacă te-aș fi invitat înăuntru, poate că da.

— Și n-ai fi putut rezista?

— Nu, Joan, nu sunt prea sigur c-aș fi putut. Și mi-ar fi fost fatal.

A așteptat o clipă, lăsând sensul cuvintelor să pătrundă, și a continuat:

— Ai fi fost lăsată cu un cadavru în brațe și cu un cec pe care nicio bancă nu l-ar fi onorat – nu până când nu mi-ar fi fost verificate proprietățile, și chiar atunci șansele tale ar fi fost foarte, foarte reduse, dacă ținem cont de caracterele copiilor mei vitregi. Iar eu știu cât de mult ai nevoie de bani, Joan. Voiam să-i primești. Așadar, te-am lăsat să stai în mașină, ca să nu-mi asum niciun risc.

— Înțeleg.

— Este o sentință cumplită. Îmi dau seama că ne cunoaștem de puțină vreme, dar nu mă înșel în privința felului în care mă faci să mă simt, și știu cât de rar se întâmplă, iar dacă n-ar fi treaba asta, mi-aș da și ochii din cap să mă pot însura cu tine, să fiu cu tine dimineața, la prânz și seara – tot timpul. Dar nu se poate.

— Mă faci să plâng.

— Dacă tot ești pe cale s-o faci, plângi pentru mine.

Capitolul 12

Mi-a luat o săptămână să mă acomodez, să țin pasul cu schimbarea care apăruse în viața mea, acea schimbare imensă, incredibilă. În fiecare după-amiază stăteam și priveam pe fereastră, gândindu-mă la lucrurile pe care le-aș fi putut face cu banii pe care-i primisem. Era o problemă. Acum aveam mijloacele necesare să-mi recapăt fiul – însă nicio explicație pentru proveniența lor, nu una credibilă, nici de către Ethel însăși, nici de către membrii juriului cărora le-ar fi dat idei despre lucrurile imorale pe care le-aș fi putut face ca să primesc atâția bani de la un bărbat. În ochii lor, asemenea lucruri m-ar fi categorisit drept nepotrivită pentru a răspunde de bunăstarea unui copil nu doar temporar, ci permanent. Parcă-i auzeam vocea: *Și de unde zici c-ai primit așa o grămadă de bani, Joan? N-o să folosesc cuvântul care-ți spune pe nume, dar amândouă știm bine care-i singurul lucru pe care-l ai de vânzare.*

În același timp, să nu fac nimic cu banii nu era prea inteligent, nu când îi aveam și-mi trebuiau atât de mult. Trebuia să găsesc o cale de ieșire din impas, la un moment dat. Și într-o zi, în timp ce mă holbam la casa de peste drum, mi-am dat seama. O admirasem de multe ori: era o casă din cărămidă, cu două etaje și mansardă, vopsită în alb, cu o peluză tunsă frumos și cu cedri de o parte și de alta a aleii. Dar ce m-a trezit a fost pancarta de pe peluza din față: DE VÂNZARE. Avea numele unui agent imobiliar pe ea, adresa și numărul de telefon. Dintr-odată, m-am ridicat, m-am dus la telefon și

am format numărul. Apoi am închis înainte să-mi răspundă cineva. Am căutat în Pagini Aurii numele unui alt agent imobiliar, Ross P. Linden, care avea biroul în Hyattsville, la doar câteva străzi distanță. Am sunat, am făcut o programare și am mers să-l văd a doua zi. A fost de acord să preia sarcina de a cumpăra, iar la sfârșitul săptămânii mi-a încheiat afacerea. Reușise să coboare prețul de la treizeci și cinci de mii de dolari la douăzeci și opt de mii, un preț oferit și acceptat. Onorariul a fost de o mie de dolari, ceea ce mi s-a părut destul de rezonabil, ținând cont de treaba bună pe care o făcuse. Apoi am mers să cumpăr mobilier. Am luat totul la licitație, iar acțiunile pentru lucruri de genul acela se țin noaptea. Asta a însemnat să-mi iau liber de la lucru și să-i spun Biancăi. „Să-i spun", am zis, și nu „să o rog" – și firește că a făcut scandal. Dar, dacă voia să rămân, n-avea decât să mă lase, înghițind în sec. După două săptămâni, cu o mie două sute de dolari, mobilasem foarte bine casa, cu living și sufragerie jos, dormitoare sus și covorașe drăguțe peste tot. Am pus deoparte patru sute nouăzeci și cinci de dolari pentru un TV color, o chestie simpatică, de dimensiuni mari, cu care m-am răsfățat în mod intenționat. Asta pentru că pregăteam locul pentru închiriere. Aveam să-l închiriez gata mobilat oamenilor de treabă care se întâmplau să fie în Washington pentru scurtă vreme, dar aveau nevoie de o locuință, un locșor drăguț doar pentru ei, familia și prietenii lor – iar un televizor color, m-am gândit, ar fi o momeală foarte bună, ceva care ar putea înclina balanța, făcându-i să decidă între locul meu și altul, dacă le plăcea să-i vadă pe Steve Allen, Perry Como sau Dihan Shore, care transmiteau cu toții color, sau pe Howdy Doody, dacă aveau un copil. La o săptămână după achiziție închiriasem casa pentru patru sute cincizeci de dolari pe lună, unui cuplu din Akron, Ohio, care erau angajați la HUD. Când și soțul și soția lucrează nu trebuie

să strângă prea tare cureaua și își pot permite o chirie drăguță. Nu aveau copii și se numeau Schroeder.

Cheltuisem treizeci și una de mii din cei cincizeci de mii și încă mai aveam lucruri de făcut. Din ipotecă mai rămăseseră cinci mii de plătit, așa că m-am dus la bancă și am rezolvat. Nici nu pot spune ce ușurare a fost să-mi iau povara aceea de pe umeri; fusese ca un ghimpe în coaste. Mi-au mai rămas vreo paisprezece mii de dolari, așa că m-am dus și am cumpărat o mașină. Nu am luat una nouă, ci una de la un garaj de mașini la mâna a doua, de la un tip pe care-l știam destul de bine, fiindcă venea la Garden și era repartizat în zona mea destul de des. Avea un Ford sedan care arăta foarte bine, frumos lustruit, vechi de doi ani, dar cu un kilometraj destul de mic, pentru o mie o sută de dolari. Era verde, ca să mi se asorteze cu părul, și când l-am condus în susul și josul străzii a tors plăcut, de parcă era în stare bună. Singura problemă era că avea cauciucurile originale, care începeau să se uzeze. Dar l-am rugat pe domnul Goss să-l doteze cu cinci cauciucuri Whitewall pentru un pic peste o sută de dolari, și iată, conduceam o mașină practic nouă pentru jumătate din prețul uneia.

Așadar, aveam o casă fără datorii, fără o sută zece dolari de dat lunar, și, cu excepția impozitelor și întreținerii, fără nicio cheltuială, și o altă casă care-mi aducea patru sute cincizeci de dolari pe lună, de asemenea, supusă impozitelor și întreținerii. Sau, cu alte cuvinte, cu cei 19.15 dolari bacșiș pe care-i primeam încă în fiecare seară, sau aproape o sută cincisprezece dolari pe săptămână, și cei o sută cincizeci de dolari pe care-i făceam săptămânal din celelalte bacșișuri de la Garden, aveam cam o mie cinci sute de dolari pe lună, fără taxe, și peste zece mii de dolari în economii, care-mi aduceau cam cincizeci de dolari pe lună. Ținând cont că, doar cu câteva luni înainte, fusesem la limita subzistenței, știam că nu mă descurcam prea rău.

Nu mai auzisem nimic de la polițistul Church din ziua când venise la mine acasă, ceea ce-mi permitea să deduc că nici tranzacțiile mele recente, dacă fuseseră remarcate, nici exhumarea lui Ron nu ridicaseră vreo problemă la poliție. Așa că mă simțeam binișor, mulțumită de mine însămi, când am mers la familia Lucas pentru vizita săptămânală la Tad. Am fost directă cu Ethel și nu i-am dat nicio explicație legată de mașină, spunând doar că o am – și tot ce a putut face a fost să se holbeze și apoi să-mi spună:

— Înțeleg, desigur, înțeleg.

Nu prea știu ce înțelegea, și, să fiu sinceră, nici nu-mi păsa. Muncisem suficient ca să-mi permit o mașină la mâna a doua, la cât câștigam acum. Nu era ca și cum apărusem cu cincizeci de mii de dolari de nicăieri.

Tad a fost încântat, așa cum sperasem să fie, iar eu l-am luat în mașină să-l duc într-o plimbare pe care o plănuisem, la universitatea din College Park, unde aveau o fabrică de lactate care făcea parte din complexul lor fermier, de unde puteai cumpăra înghețată de toate felurile, inclusiv experimentală, majoritatea delicioase, deloc asemănătoare cu ce se vindea la „gherete", cum li se spunea. Au adus o carte pentru Tad, dar eu l-am luat în brațe și am comandat un sortiment cu bucăți de curmale pentru mine și o înghețată simplă de căpșuni pentru el, care era roz, aspectuoasă și gustoasă.

I-a plăcut la nebunie. A mâncat-o cu lingura, în felul acela lent și grijuliu al unui copil când dă de așa ceva, iar eu am adorat fiecare clipă. Când aproape terminase, s-a oprit brusc, a închis ochii și a spus „Miam! Miam!", așa cum auzise cântând în reclamele pentru supa Campbell. Asta mi-a făcut inima să bată mai tare, cel mai plăcut sunet din lume – de dragul copilului meu fericit. Nici măcar nu s-a plâns când l-am îmbrățișat strâns, uitând de umărul lui, așa că mi-am dat seama că se vindecase, în sfârșit. L-am lăsat să ia ultima lingură, apoi am comandat două cartoane,

unul cu căpșuni și unul cu vanilie și bucățele de ciocolată, pe care le-am luat pentru familia Lucas. Când ne-am întors, Jack ne aștepta lângă trotuar, ceea ce mi s-a părut ciudat, fiindcă nu-mi arătase cine știe ce respect înainte, și, în realitate, mă cam judecase într-un fel care nu-mi prea plăcea. Însă acum era politețea în persoană, deschizând portiera, ajutându-mă cu Tad, fiind atât de săritor, încât m-am supărat, gândindu-mă la început că era respect pentru mașina cea nouă, sau ceva de genul. Dar s-a dovedit că nu ăsta era motivul.

— Vrei să urci la Ethel, te rog? a șușotit. E în ultimul hal – s-a dus la culcare, dacă-ți vine să crezi. Ați fost plecați atât de mult, încât s-a gândit c-ai tăiat-o. A crezut că l-ai luat pe Tad înapoi. Așa că… *nu-l iei înapoi, nu*?

— E fiul meu, Jack.

— Știu că este și e dreptul tău să-l iei pentru întreaga zi oricând dorești. Dar Ethel s-a temut…

— Știu de ce s-a temut, și ar trebui să se teamă, pentru că într-o zi sper să se și întâmple. Sunt mama băiatului și ar trebui să fim împreună.

— Am crezut că încă nu ești pregătită, că nu poți încă să ai grijă de el, nu de una singură…

Am înghițit cuvintele pe care voiam atât de mult să le rostesc și de față cu Ethel, fiindcă mi-era încă teamă de cum avea să le întoarcă împotriva mea.

— Nu pot. Dar sper să pot în curând.

— E speriată de moarte, acolo sus.

Iar apoi, când m-a condus în casă, ținându-mă de braț, în timp ce eu îl țineam pe Tad de mână:

— E nebună după el, Joan, pur și simplu nebună. Te rog, nu i-l lua. Nu încă. E tot ce are mai scump pe lume.

— E neprețuit și pentru mine.

— Da, știm. Dar…

— O să vorbesc cu ea despre asta.

Asta am și făcut, intrând la ea, care zăcea pe patul lor matrimonial, uitându-se lung la mine cu obrajii umflați și ochii roșii. A țipat ușor când Tad a apărut târâș-grăpiș, dându-mi drumul la mână în capul scărilor ca să-și tragă șoseta, cred. A sărit din pat, l-a luat în brațe și a ascultat cu atenție când el i-a spus:

— Căp`ună! Căp`ună! Căp`ună!

— Ethel, i-am spus, foarte calmă, l-am adus înapoi, de data asta. Dar acum îmi merge mai bine, financiar vorbind, decât mi-a mers anterior – slujba mi-aduce un venit și *mi-aș putea* permite să angajez o femeie să vină să stea cu Tad cât timp lucrez. Ce vreau să spun e că m-am gândit la asta și, deși n-am făcut-o încă, va trebui să te pregătești.

A ridicat privirea spre mine, ținându-mi încă fiul în brațe la piciorul patului, și i-a pus mâna după ceafă, parcă protejându-l. Protejându-l de mine, propria lui mamă.

— Poți face asta, Joan, când te-ai aranjat cum se cuvine și ai o situație potrivită pentru mama unui băiețel. Nu când lucrezi noaptea pentru bacșișuri din partea unor bărbați care plătesc să-ți vadă decolteul, iar dacă o fac doar ca să privească, fără să atingă, ca să nu mai vorbim de alte lucruri, m-aș mira. A spus toate astea cu o voce dulceagă, de parcă tonul putea ascunde de fiul meu veninul care picura din cuvinte. Îl cunosc pe Luke Goss, îl cunoaște și Jack, și acum două nopți s-a lăudat cu mașina pe care ți-a vândut-o, spunând că se așteaptă să te aibă pe bancheta din spate în curând, ținând cont de cum îl mângâi pe braț și-i permiți să-ți arunce ocheade sub bluză la Garden. Luke Goss se descurcă binișor cu mașinile lui și nu spun că n-ar putea fi un soț tolerabil pentru o femeie, așadar, dacă te-ai decis să-l prinzi în mreje, așa să fie. Dar trebuie să te avertizez, Joan, că s-ar putea să descoperi că pe bancheta din spate a unei mașini nu se primesc cereri în căsătorie.

Înlemnisem, ținându-mi firea doar fiindcă observasem privirea îngrijorată a lui Tad. Nu înțelesese toate cuvintele, dar nu se putea înșela asupra sensului lor și vedea că există ceva asemănător cu ura între noi.

— Luke Goss minte de îngheață apele, am spus. E un dealer, care ar spune orice oricui ca să dea bine în ochii lor. Îi servesc băuturi și asta e tot, și nu va fi niciodată mai mult, iar dacă l-am atins vreodată a fost doar ca să-l împiedic să nu cadă de pe scaun de la prea multe Manhattan-uri. Nu voi fi ținută departe de fiul meu de minciuni, nici ale lui, nici ale tale, nici ale nimănui, iar dacă încerci, îți vei dori să n-o fi făcut-o.

— Așa-mi voi dori? Ce vrei să spui, Joan? Că mi s-ar putea întâmpla un accident cândva, cum a pățit Ron?

— N-aș putea să știu. 'Depinde dacă bei la fel de mult ca el.

S-a ridicat.

— Îmi pare rău, Joan, dar nu cred că e în regulă să continuăm această discuție în fața băiatului. Dacă ești drăguță să pleci acum, Jack te va conduce.

M-am aplecat să-mi sărut fiul, iar el a observat că mă abțineam să nu plâng, fiindcă și-a aruncat brațele în jurul gâtului meu și s-a agățat, până când am fost nevoită să-i iau mânuțele și să i le desprind ușor, forțându-mă să mă îndepărtez de el.

— Mami se întoarce, i-am spus. Duminica viitoare. Și cealaltă duminică. Și mai mult, în curând, mult mai mult – îți promit.

— Mai mult, a repetat el, dar vocea i-a tremurat, parcă din nesiguranță.

Atunci am știut că nu puteam renunța la domnul White, oricât de imposibil ar fi părut.

Capitolul 13

În tot timpul acela, nu am spus nimic, nici lui Liz, nici Biancăi, nici altcuiva de la Garden, despre ce mi se întâmplase.

Și nu i-am spus nimic domnului White despre ce făcusem cu banii lui, nu că m-ar fi deranjat să știe, dar mă temeam că n-ar fi fost de acord și m-am ferit să-l las să-și exprime dreptul de veto. Nu i-am spus nimic nici lui Tom, care venea la fel ca înainte – nu în fiecare seară, ci de două-trei ori pe săptămână, așezându-se mereu la masa domnului White, bând de fiecare dată apă minerală și rămânând complet treaz. În schimb, trebuie să recunosc, mă amețea un pic pe mine. Tot încerca să mă convingă să ies cu el, într-o seară, sau mai degrabă într-o dimineață devreme, după ce terminam lucrul, spunând că știa un loc unde puteam merge „fără să fim deranjați", orice ar fi însemnat asta. Iar eu îl tot amânam, spunând: „În curând, sper... Acum o să mai amân o dată", însă era tot mai greu de fiecare dată. În ciuda felului în care începusem, ajunsesem să-l plac. Sau, poate, „a plăcea" nu era cuvântul potrivit, însă eram atrasă de el și începeam să înțeleg mai bine la ce se referise Liz în prima noapte, când vorbise despre atracția insurmontabilă a invitării în oraș, în special când un bărbat chipeș era cel care o făcea.

Apoi, într-o seară, a apărut mai devreme ca de obicei și n-a adus vorba. Părea să fie în dispoziție proastă, de parcă îl frământa ceva. L-am întrebat:

— Ce e, Tom? Ți-am înecat cumva corăbiile? Ce te supără?

— Multe. Am un prieten în necaz.

— Cineva pe care-l știu?

— Jim Lacey.

— Ah, cel pe al cărui fiu l-ai înlocuit la înmormântare?

— Exact. Poate l-ai văzut în ziar. A fost pus sub acuzare.

— Pus sub acuzare? Pentru ce?

Drept răspuns, a scormonit în servietă și a aruncat pe masă un ziar. Povestea era în josul primei pagini. James E. Lacey, inginer municipal senior, fusese pus sub acuzare într-un caz care implica luarea de mită pentru recomandarea conexiunilor de canalizare pentru o zonă nouă de dezvoltare. Era unul dintre acele cazuri frecvent întâlnite în comitatul Prince George, unde se fac milioane peste noapte pe baza deciziilor de reîmpărțire teritorială, a acordării conexiunilor de canalizare, a conexiunilor de alimentare cu apă și a celor pentru asfaltare.

— Îmi pare rău, am spus, pe cât de politicos posibil. E întotdeauna dureros când un prieten are probleme.

— Dureros e că nu-l pot ajuta.

Neștiind ce fel de ajutor i-ar fi putut oferi, n-am spus nimic, însă el mi-a explicat imediat:

— E un idiot, un parior, vârât în datorii până peste urechi. Nu i-ar împrumuta nimeni un sfanț, și problema e că n-are bani de cauțiune. S-a fixat la douăsprezece mii de dolari, și-l va costa peste o mie pentru gaj, iar el n-are banii ăștia. Îți poți închipui un om cu puterea și relațiile lui, stând într-o celulă de închisoare fiindcă nu poate strânge o mie de dolari? Dacă i-aș avea, aș plăti chiar eu gajul, dar nici nu încape vorbă.

— Nici tu nu ai o mie de dolari?

Mi-a zâmbit, parcă spunând: „Ce-mi pasă mie de bani?" În schimb a spus:

— Nu, nici eu nu am o mie de dolari. Imediat ce niște chestii în lucru o să dea roade, voi avea de multe ori pe

atât, dar momentan sunt legat de mâini și de picioare, cel puțin pentru suma asta, așa că trebuie să mă scot din cărți.

Nu știam absolut nimic despre cauțiune. Auzisem despre chezași pentru cauțiune, dar cine erau și cum funcționau mă depășea. A mai așteptat puțin, luând o gură de apă minerală, apoi a continuat:

— Am o casă, desigur. Tata mi-a lăsat-o, iar eu locuiesc încă acolo. Și valorează dublu cât cauțiunea, exact cât ar fi necesar. Din păcate, am împrumutat bani în contul ei – așa că iese din discuție. Altfel, aș garanta bucuros cu proprietatea. Dar ce nu poți face, nu poți face. Asta mă termină. Știe despre casă, dar nu și despre ipotecă, și se întreabă de ce nu semnez. Și, nu știu din ce motiv, n-aș vrea să-i spun adevărul. Ar părea un fel de scuză.

— Ia-o de la capăt. Explică-mi ce-i cu casa.

A făcut-o, în cuvinte monosilabice, explicându-mi cum giranții pentru cauțiune folosesc o casă din nou și din nou ca să semneze o duzină de garanții, fiecare pentru o sumă serioasă, „dar casa trebuie să fie fără ipoteci. Dacă e ipotecată, nu poate servi ca garanție".

— Și te deranjează că nu poți ajuta?

— Păi, pe tine nu te-ar deranja?

S-a mai deschis un pic, spunându-mi că domnul Lacey nu era un simplu prieten.

— Am mare nevoie de el pentru un scop pe care-l urmăresc. Am pus ochii pe un post în administrație – vreau să conduc Departamentul de Resurse Naturale, iar verișoara lui din Annapolis ar putea gira pentru mine. Sunt convins c-ar putea. E apropiată de guvernator și interesată.

Nu am reacționat, așa că a continuat:

— Aș da orice să conduc golful Chesapeake pentru o idee de-a mea.

Și mi-a povestit despre ideea pe care o pomenise Liz, cum că ar putea curăța golful de meduze.

— Golful Chesapeake, a explicat, parcă ținând un discurs, este punctul verde al lumii, sau al acestei părți de lume, punctul verde al SUA – perfect pentru yachting, înot, vâslit sau ce ți-ai mai putea dori, cu excepția faptului că e acoperit de meduzele alea nenorocite. Dacă-s acolo, golful nu e bun de nimic. Mi se pare c-am putea scăpa de ele. Și cred că centralele acelea atomice ar putea fi de ajutor. Întreaga populație e împotriva lor, temându-se de moarte de ce-ar putea fi capabile. Dar să presupunem că m-aș gândi la o cale de a folosi centralele cumva. Să folosesc apa pe care o varsă. Apa fierbinte pe care o împrăștie cu pompele. Dacă tot ce contează e temperatura, o modificare mică a încălzirii golfului, ca să ucidă toate meduzele alea, atunci așa s-ar rezolva și n-ar costa statul niciun sfanț. Așa că, în loc să se opună centralelor ălora, oamenii le-ar privi ca pe o binefacere, și astfel am rezolva o problemă uriașă: meduzele, centralele atomice, energia de care avem nevoie, toate dintr-o mișcare.

A devenit așa de implicat în timp ce vorbea, și abia am reușit să-mi păstrez expresia neutră și să nu încep să rânjesc, de parcă știam amândoi că-mi forța mâna, fiindcă mi-era foarte clar că el chiar credea în ce-mi vindea și nu o vedea deloc ca pe o forțare. Sentimentele mele au devenit ușor amestecate, pentru că totul îl punea într-o nouă lumină, de parcă vedeam o casă frumoasă la lumina zilei, după ce, înainte, o văzusem doar la lumina lunii – deodată, îmi dădeam seama că obloanele aveau nevoie să fie vopsite, iar acoperișul e într-o stare cumplită. Tom credea că are cea mai trainică casă din oraș, fără să-și dea seama cât era de șubredă. În afară de treaba cu radiațiile, voiam să-l întreb, oare apa fierbinte n-ar fi ucis toți peștii? Dar acelea erau numai două dintr-o mie de argumente împotriva planului său, așa că nu le-am adus în discuție. L-am privit lansându-se în prezentarea ideilor sale cu tot sufletul, și, în mod bizar,

lipsa lui de speranță m-a făcut să mă apropii de el – nu de idee, ci de el, de tânărul acela chipeș, cu o casă ipotecată și fără o mie de dolari la dispoziție, și cu un castel construit doar din iluzii, pe care nu avea să-l poată vinde nimănui, decât câtorva femei din Hyattsville care-l cunoscuseră ca adolescent și erau atașate de el.

Și poate nici măcar lor, fiindcă, la jumătatea discursului, Bianca se afla lângă umărul meu și-mi șoptea:

— E un pic dus când vine vorba despre asta. Nu-i da atenție.

Apoi a apărut și Liz:

— Dă-i de băut.

S-a îndepărtat, dar el a continuat. Am văzut în ochii lui, în spatele convingerii absolute, un soi de disperare pe care am recunoscut-o, iar inima a început să-mi bată pentru el. Am văzut șansa de a face pentru cineva, la o scară mult redusă, ceea ce domnul White făcuse pentru mine – și poate am simțit ceva din impulsul care mă făcuse să le promit jucării tuturor copiilor din curtea lui Ethel. Am spus:

— Ai nevoie de cineva, nu-i așa? Cu o casă fără ipoteci? Să presupunem că aș avea casa aceea...

S-a uitat lung la mine, apoi a spus:

— Joan, asta e o treabă serioasă. Nu încerca să fii amuzantă – cel puțin nu pe tema asta.

— Cine spune că asta fac?

I-am cam trântit-o, așa, puțin, și dintr-odată și-a dat seama că vorbeam serios.

— Ai putea tu semna garanția aceea?

— Dacă tot ce trebuie e o casă.

— Nu mi-am dat seama.

— Ar trebui să mă rogi frumos.

— N-aș putea. N-am dreptul.

— OK. Atunci, pentru tine, mă ofer.

După o pauză lungă și încă holbându-se la mine, m-a întrebat:

— Ai face asta pentru mine, Joan?

— De ce nu? E doar pentru o vreme, nu? Odată ce se prezintă la proces, garanția e anulată?

— Desigur. Dar există și un risc.

— Întotdeauna există un risc. Dacă i-ai încredința casa ta...

— Aș face-o, dacă aș putea.

— Atunci de ce nu și eu?

— Atunci e în regulă? Să-i sun avocatul și să-l pun la curent? Pentru că, dacă am înțeles bine, Jim ar putea ieși în seara asta. Așa de repede se rezolvă, din câte știu. Asta *dacă*...

— Dacă ai o casă liberă de ipoteci. Ei bine, eu am.

S-a dus în alcov și a telefonat, apoi s-a întors, privindu-și ceasul. O jumătate de oră mai târziu, a apărut un bărbat chel, s-a așezat la masă cu el, a scos o hârtie și i-a șoptit ceva. Tom m-a chemat, iar cheliosul, care s-a prezentat drept domnul Lackman, m-a întrebat despre casă. Aveam una fără ipoteci, rate, chirii și alte asemenea dări? I-am spus că da, iar el a dorit să știe unde. Așa că, pe chitanțierul meu, i-am scris adresa la care se afla casa mea, cea primită la moartea lui Ron, acum liberă de datorii, și i-am pus-o în față. A copiat-o pe hârtia lui, a ros capătul pixului și apoi mi-a făcut semn să iau loc și să mă fac confortabilă, însă i-am răspuns că nu-mi era permis. A spus că trebuia să sune pe cineva de la tribunal sau de la registratură, nu-mi aduc aminte care dintre ele, ca să-i confirme că numele meu se afla pe actul de proprietate și că nu existau litigii sau plângeri în curs, iar eu i-am spus c-aș fi surprinsă dacă ar lucra cineva atât de târziu. Mi-a răspuns:

— Dar tu lucrezi, nu? Crezi că justiția se închide la ora zece noaptea?

A stat aproape douăzeci de minute la telefon, apoi s-a întors, s-a așezat și m-a chemat iar. Avea o altă hârtie în mână, un document oficial, pe care mi l-a citit. Era o

declarație că dețineam proprietatea de la adresa de mai jos și o ofeream drept chezășie pentru eliberarea deținutului menționat – sau ceva de genul ăsta. Când a terminat de citit, mi-a spus să semnez. Am făcut întocmai, iar el a fluturat-o prin aer, parcă pentru a se usca, apoi a sărit de pe scaun și a dispărut.

A durat cam două ore, poate chiar trei, încât ajunsesem să cred că s-ar putea să închidem înainte de întoarcerea sa. Dar apoi a revenit, punându-se din nou la masă, cu alt tip lângă el, un bărbat durduliu, cu fața roșie, într-o cămașă boțită, nebărbierit, care i-a strâns mâna lui Tom și a luat loc. Când Tom a făcut semn spre mine, bărbatul s-a ridicat, a venit către mine, mi-a dat mâna și mi-a spus că se numește Jim Lacey și că-mi este extrem de recunoscător pentru că l-am ajutat. A spus:

— Nu vei regreta niciodată, promit! Și apoi: Acum, doamnă Medford, ce-ați zice să vă alăturați nouă? Să veniți lângă mine, Tom și Mel, ca să bem ceva pentru a sărbători eliberarea mea?

— Domnule Lacey, eu nu beau. Dar mulțumesc.

— Apă minerală, cum face Tom.

— Este împotriva regulamentului.

— În noaptea asta nu este.

A chemat-o pe Bianca și a întrebat dacă ar fi în regulă să stau cu ei la masă, adăugând:

— Ar face bine să fie, Bianca, doar știi ce-i bine pentru tine.

Bianca i-a răspuns:

— Pentru tine, Jim, vom face o excepție, firește.

Așa că m-am așezat la masă, iar el a comandat șampanie. Liz i-a luat comanda. I-am spus:

— Bere de ghimbir pentru mine.

A încuviințat, dar s-a uitat lung, supărată. Presupun că totul a durat cam jumătate de oră, timp în care am fost extrem de nelalocul meu, dar apoi domnul Lacey a anunțat:

— Acum trebuie să plec. Haide, Mel, e vremea s-o tăiem amândoi. Să-i lăsăm pe ăștia doi aici.

Într-o clipită plecaseră, iar eu am redevenit chelneriță, însă erau doar alte două mese ocupate la acea oră, iar Liz deja avusese grijă de asta. Am rămas lângă scaunul lui Tom și m-am uitat la el. M-a privit cu o expresie bizară și bănuiesc că mi-a făcut plăcere reacția lui. A spus:

— Nu știu cum să-ți mulțumesc. Ai făcut un lucru extraordinar pentru Jim – și pentru mine. M-ai ajutat mai mult decât aș putea spune.

— Păi, am zis, ar fi câteva moduri în care mi-ai putea mulțumi, dacă vrei.

— Spune care, Joanie.

— Pentru început, ți-ai putea cere scuze, în sfârșit.

— Pentru?

Nu i-am răspuns, ci m-am ținut pe poziții și am așteptat să-și dea seama singur. M-am gândit că, poate, se va înroși când se prinde, dar presupun că unii pur și simplu nu sunt făcuți pentru asta, iar ce a rezultat a fost un zâmbet, fără nicio urmă de rușine în spatele său.

— Te referi la prima seară de aici, de la Garden? Pentru ce am făcut?

— Ți-a venit mintea la cap.

— Îmi cer scuze, Joan, dacă așa vrei, pentru că m-am îmbătat și am cedat ispitei, dar nu vreau să mă scuz pentru existența ei, fiindcă mă simt la fel de ispitit acum – poate chiar mai mult.

Nu a fost scuza așteptată, dar mi-a făcut sângele să-mi gonească prin vene mai mult decât oricare alta.

— Poate că și eu simt la fel, acum, am spus, dar asta a venit doar după ce am ajuns să te cunosc. Și, mai direct, există o diferență între ispită și faptă, iar tu ești suficient de deștept să menții distanța.

— Îmi cer scuze, atunci, fiindcă m-am apropiat prea mult.

— Mulțumesc.

— Sau pentru că am făcut-o prea repede, dacă la asta te referi. Deci, în ce fel mai pot?

— Mai poți să...?

— Îți mulțumesc.

— Ah. Păi, toată vorbăraia asta despre invitația în oraș, zi după zi. Acum că știu că ești atât de strâmtorat, nu mă aștept la nimic simandicos, dar ai putea...

— Vrei să spui că accepți?

— Nu știu de ce n-aș face-o. Am putea sărbători și noi.

— Ești extraordinară, Joan. Începusem să cred că nu... S-a oprit și a renunțat la orice ar fi vrut să spună. Nu contează ce începusem să cred, este evident că m-am înșelat. Mi-ar plăcea să te scot în oraș. Mi-ar plăcea mult.

A spus c-am putea merge într-un loc numit The Wigwam, de care nu auzisem niciodată. Dar asta nu însemna nimic, fiindcă nu avusesem nicio șansă să cunosc viața de noapte locală. I-am explicat că am mașină și că pot merge singură acolo, iar el mă poate urma, așa că ar fi trebuit să-mi dea adresa și apoi să ne întâlnim lângă mașină, ca să mă poată conduce înăuntru. A scris adresa pe chitanțierul meu și, când a venit ora închiderii, m-a urmat afară, m-a dus la mașină și a așteptat să plec. Și mașina mea l-a uimit, fiindcă era chiar drăguță, un sedan mic, dar lustruit frumos și elegant. Am condus urmându-i indicațiile și am remarcat The Wigwam la timp, la o adresă de pe New Hampshire Avenue. Apoi, el a tras lângă mine și m-a condus până la ușă. Nu păream să fiu îmbrăcată în costumul de la Rose Garden, fiindcă purtam haina mea de primăvară, care-mi ajungea până la genunchi, așa că lăsam impresia că port haine obișnuite.

The Wigwam arăta destul de obișnuit la exterior: o ușă dublă cu o firmă simplă deasupra, pe care Tom a deschis-o de parcă mai fusese acolo înainte. Însă în interior arăta diferit

de orice club în care fusesem, deși, firește, nu intrasem în prea multe. În loc de atmosfera veselă, cumva zgomotoasă la care mă așteptam, totul era învăluit într-o lumină de amurg – o sală mare cu un wigwam înalt, într-un capăt, și separeuri de jur împrejur, cu perdele grele foarte apropiate, ascunzându-le. Fetele erau îmbrăcate ciudat, dacă aceea se putea numi îmbrăcăminte. Gazda, o fată căreia Tom i-a spus Rhoda, purta o haină din piele de vițel cu marginea franjurată, care, firește, era destul de decentă, însă chelneriţele, pe care Rhoda le numea „Pocahontas" erau practic dezbrăcate: în partea de sus nu purtau nimic, iar în partea de jos, numai un slip de baie în stil bikini. Fiecare dintre ele mai avea și o pană prinsă cu o buclă la vârf și răsucită cochet după ureche. Uitându-mă la ele, am știut că erau de vânzare, și cred că nu m-a deranjat prea mult, fiindcă din discuțiile cu Liz știam că asemenea lucruri se întâmplă, și că femei care-mi plăceau și pe care le respectam ar fi putut să le facă. Și totuși, am început să mă agit și să-mi fie cumva greață – sau, dacă nu tocmai greață, să fiu un pic ameţită, cum se spune. Mă simțeam ca și cum călcasem în ceva. Însă nu voiam s-o arăt, dorindu-mi să par o femeie de lume, nu o chelneriță. Așa că m-am comportat exemplar, zâmbind cu buzele strânse și prinzându-l mai tare de mână pe Tom.

Rhoda ne-a chemat o Pocahontas, apoi ne-a dus într-un separeu, trăgând perdeaua și trăgând puțin masa în afară, ca să ne putem strecura în spatele ei. Dar masa nu avea scaune de trei părți, așa cum aveau mesele obișnuite de separeu, ci un singur loc pe latura îndepărtată – o banchetă foarte lungă. Trebuie să fi avut vreun metru șaizeci. Era capitonată și avea o pernă la un capăt. M-am strecurat înăuntru, iar Rhoda a întrebat:

— Pot să-ți iau haina?

Am ezitat un moment înainte să i-o dau, iar ea a făcut un semn apreciativ din cap când mi-a văzut uniforma de

dedesubt. M-am trezit simțindu-mă recunoscătoare că era atât de întuneric în încăpere. Mi-a pus haina pe un umeraș care se afla pe bara perdelei. Apoi a întrebat ce doream să bem, iar Tom a spus apă minerală, spre ușurarea mea. Eu am cerut bere de ghimbir. Rhoda nu a părut surprinsă și ne-a lăsat, spunând:

— Amy va veni imediat să vă servească.

Apoi a plecat, iar noi am rămas acolo, foarte jenați, fără să spunem mare lucru. Undeva, o înregistrare cânta *Ora trei dimineața*, iar Tom a spus că era unul dintre cele mai frumoase valsuri din toate timpurile. Nu mi se păruse niciodată c-ar fi fost așa.

— Da, nu-i așa? am zis de parcă-mi plăcea mult.

Pe urmă a apărut una dintre fete, cu băuturile noastre. Le-a pus pe masă și a spus:

— După ce plec voi trage perdeaua și nu vă voi mai deranja – de fapt, nimeni nu o va face. Dacă vreți să stingeți lumânarea, suflați, iar dacă doriți s-o aprindeți din nou, sunt chibrituri. Dacă mă doriți pe mine – adică dacă vreți să fiți serviți, cu altceva de băut, de exemplu, aveți un buton acolo. A arătat spre un buton montat pe tablă, lângă lumânare. Apăsați și va aprinde lumina din față, iar eu voi veni imediat. Sau, dacă nu eu, altă fată. Adică, eu aș putea fi prinsă, pricepeți? S-ar putea să fiu destul de ocupată, dar, dacă sunt, va veni una dintre fete, așa că lăsați-o un minut, două. Adică... nu vă ieșiți din minți prea repede. Luați-o ușor, și una dintre fete va veni.

— Ai putea fi ocupată? a întrebat Tom. Făcând ce, de exemplu?

— Păi există clienți care s-ar putea simți singuri.

— Iar tu le ții companie?

— Ceva de genul.

Nu prea-mi păsa de ea, așa că n-am putut rezista tentației:

— Tot cu bikini pe tine? Sau îl scoți?

— Depinde.

Apoi s-a uitat drept în ochii mei.

— De exemplu, pentru un tip cu o prietenă care nu se oferă și vrea un pic de ajutor din partea mea, îl dau jos – se desface foarte ușor. Vezi? L-a desfăcut, ca să-i arate lui Tom o umbră de puf. Apoi a continuat către mine: Așa că, dacă vreți să vă ajut, aprindeți lumina, apăsați butonul o dată, și voi face tot ce pot. Mai doriți să știți și altceva?

— Nu. Tai-o.

Ăsta fusese Tom, iar ea a răspuns:

— Chiar acum, și a plecat.

— Ei bine, am comentat eu, a spus-o pe șleau.

— Și-a făcut reclamă, mai degrabă.

— Deși trebuie să recunosc că-i drăguță.

— N-am observat.

A spus-o cu multă solemnitate, și bănuiesc că m-am strâmbat. N-a mai spus nimic, dar a stins brusc lumânarea. Am auzit din nou valsul. Foarte repede, în semi-întuneric, a spus:

— Așa, unde rămăsesem?

— N-aș putea să-ți spun, am răspuns. Eram undeva?

— Da, eram undeva. Îmi amintesc că m-ai făcut să-mi cer scuze. Poate începem de unde am rămas.

Spunând asta, și-a pus brațul în jurul meu și și-a strecurat cealaltă mână exact unde o pusese în noaptea aceea, iar eu mi-am strâns picioarele, întocmai ca atunci. Dar el a continuat să urce, tot mai sus și mai sus, mângâind cu degetul arătător în timp ce urca – până când mâna lui a ajuns înăuntrul pantalonașilor mei și și-a continuat explorarea. Apoi, înainte să-mi dau seama, s-a aflat în cel mai intim loc al unei femei, iar eu m-am topit. În loc să mă strâng ca să mă împotrivesc, m-am lăsat moale, trebuie să recunosc, încântată că mâna lui se afla acolo. Trecuse o vreme, nu doar de la moartea lui Ron, ci de aproape un an înainte, iar eu uitasem ce mult îmi lipsea. Stând acolo, cu mâinile

puternice ale lui Tom pe mine, am simțit că mi s-ar putea rupe coastele la cât de tare îmi bătea inima în spatele lor. Apoi și-a luat deodată mâna și a început să-mi descheie pantalonii și fermoarul dintr-o parte, iar eu mă străduiam să-l ajut să-i dea jos. A urmat bluza mea, apoi cămașa lui, și apoi m-a împins pe spate, cu capul pe pernă, și m-a apăsat în jos, cu pieptul gol lipindu-se de al meu.

Apoi, în cele din urmă, m-am gândit la domnul White și la cât de importante erau planurile pe care mi le făcusem cu el, și cum s-ar fi putut duce toate pe apa sâmbetei dacă permiteam să se întâmple ceva cu Tom. M-am gândit la Ethel, la acuzația ei cum că făceam cu clienții mei întocmai ce mă pregăteam să fac. Și la polițistul Church, care păstrase tăcerea săptămâni la rând, din fericire, dar era posibil să nu continue așa dacă afla despre asta, despre un iubit, chiar dacă nu era Joe Pennington.

M-am gândit la toate astea și, luptându-mă cu toate instinctele mele, mi-am eliberat mâinile și l-am împins pe Tom la o parte. El s-a luptat cu mine, în joacă, iar eu m-am luptat cu el, serios, și în sfârșit l-am mușcat de obraz. A început să se vaite, iar eu l-am mai împins, până când m-am putut ridica în capul oaselor. Tot împingând, am atins masa, care s-a răsturnat peste perdea. Am sărit în sus, lovindu-l din greșeală cu genunchiul în față, am scăpat, am alunecat pe lângă el, mi-am înșfăcat haina și am luat-o la goană prin clubul de noapte, pe ușă afară, traversând parcarea, până la mașină. Îmi lăsasem pantalonii și bluza în separeu. Am fugit numai în chiloți, strângându-mi haina la piept ca să-mi acopăr sânii. Apoi mi-am amintit de geantă și am descoperit-o sub braț. Cum ajunsese acolo, nu știu și nu-mi amintesc să fi luat-o. Pe urmă, în mașină, am tras siguranța în jos și am ridicat geamul. În geantă mi-am găsit cheia, dar Tom ajunsese deja, cu cămașa atârnând, cu cureaua desfăcută, bătând în geam și mormăind:

— La naiba, Joan, deschide portiera!

N-am deschis. Am întors cheia în contact, am călcat pedala și, când motorul a pornit, am băgat în viteză și apoi în marșarier. Dar, ca să ies din parcare, a trebuit să întorc și s-o iau înainte. El a fugit să-mi blocheze drumul, postându-se în fața mașinii cu mâinile ridicate, ca un polițist de la circulație. Eu am țâșnit direct spre el, așa că a sărit pe bară și s-a întins pe capotă, în timp ce eu continuam. Apoi am oprit brusc, așa că a căzut. Am cotit ca să nu-l calc și apoi am ținut-o drept înainte, direct acasă, cu haina căzută în poală, cu corpul expus de fiecare felinar stradal pe lângă care treceam, așa că oricine privea înăuntru mă putea vedea. Dar nu m-am oprit să-mi pun haina. Nici măcar n-am încetinit. Am spus doar o rugăciune tăcută ca nimeni să nu mă vadă, și, din câte știu, nu m-a văzut nimeni.

Când am ajuns pe aleea mea, ceasul de la bord spunea că era ora trei dimineața. „Unul dintre marile valsuri", m-am gândit, dându-mă jos, descuind ușa casei și intrând.

Capitolul 14

Odată ajunsă în pat, am zăcut acolo îngrozită că s-ar putea auzi soneria și, dacă era Tom, i-aș fi deschis. Nu s-a întâmplat așa, și în cele din urmă am adormit. A doua zi, am reușit să mă îmbrac cu uniforma, pentru că aveam perechea suplimentară de pantalonași cumpărați de Liz și bluza mea de rezervă, așadar, am putut merge la lucru ca de obicei. Era săptămâna în care Liz se ocupa de ingrediente, așa că am ajuns chiar înainte de ora 17, iar când am ieșit din vestiar, după ce mi-am lăsat haina și geanta, am dat de domnul White la locul lui obișnuit. Am mers spre el și l-am întrebat:

— Ca de obicei?

În loc de încuviințarea prietenoasă pe care mi-o oferea de regulă, nici măcar nu m-a privit. A rămas așezat acolo, cu chipul încruntat, așa că am știut că se întâmplase ceva. Totuși, am mers la bar, unde Jake avea comanda pregătită, am luat-o și i-am servit-o.

— Altceva? am întrebat, încercând să mă prefac că nu observ cum se comporta.

— Nu. Nimic, a răspuns.

— Ce vreme frumoasă avem, am remarcat, încercând să par idioată și reușind prea bine.

În cele din urmă, a privit în sus.

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta? a întrebat, pe jumătate înecându-se. Cum ai putut? Cum ai putut?

— Ce să fac, domnule White? De ce nu mă lămurești?

— Știi bine ce vreau să spun. Nu sta acolo de parcă nu știi. Cum ai putut să mergi în locul ăla? La... Wigwam ăla? *Bordelul* ăla?

— De unde știi unde am fost?

— Nu încerca să negi. Ai fost văzută intrând cu un bărbat, la ora două noaptea.

— Am fost văzută și ieșind?

— Răspunde-mi! Cum ai putut?

— Răspunde-mi tu, domnule White. Se pare c-ai pus un spion să mă urmărească, poate un tip de la CIA, sau pe cineva în slujba ta. Ar trebui să-l cerți fiindcă n-a stat de pază, pentru că dacă ar fi făcut-o, nu mai mult de cincisprezece minute, m-ar fi văzut ieșind, așa că sigur n-a rămas prin preajmă, fiindcă m-ar fi văzut și și-ar fi amintit. Am ieșit de acolo în goană, ca să știi, acoperindu-mă cu o haină – ceea ce spune totul, sau aproape totul – fiindcă m-am luptat înăuntru cu un tip care a crezut că mă poate avea numai dacă-mi scoate hainele. Însă nu a reușit. Am ieșit de acolo intactă, cu onoarea nepătată, ca să fac o glumă proastă. Sunt de acord, e un soi de bordel, dar n-am știut asta decât după ce am intrat. Am crezut că voi fi dusă într-un loc unde să beau ceva în liniște. Acum știu ce este și o să mă țin departe. Mai vrei să știi și altceva?

— Îmi spui adevărul?

— Omul tău n-a raportat când am ieșit?

— Nu.

— Atunci, probabil a plecat mai devreme, altfel cu siguranță ar fi făcut-o: se presupune că nu-s de lepădat dezbrăcată, dacă e să-l credem pe răposatul meu soț, iar omul tău sigur ți-ar fi spus totul, dacă și-ar fi clătit ochii. Poate ți-ar fi arătat și poze. Și acum, te rog să mă scuzi.

I-am prins privirea lui Liz și i-am făcut semn să vină la mine.

— Ea este domnișoara Baumgarten, i-am zis. Liz, pentru prieteni. Îți va aduce tot ce dorești.

Am mers înapoi la vestiar și m-am întins pe bancă. După câteva minute a apărut Liz.

— Vrea să te vadă, mi-a spus.

— Sunt ocupată acum.

— Joanie, tipul e nebun după tine. Cu toții știm asta aici, de-o vară întreagă, chiar dacă tu nu știi. Și oricât mi-ar plăcea să spun că-l prefer pe Tom pentru tine... la așa ceva nu renunți.

— Cine spune că renunț la el? Spune-i, te rog, ce ți-am zis.

— Că ești ocupată acum?

— Da. Spune-i asta.

Nu prea știu de ce mi-am jucat cărțile așa. Pentru o clipă, cât timp îi serveam comanda, am avut bănuiala teribilă că-l pierdusem pe domnul White, că fără îndoială stricasem ce aveam, bazat cum era, cel puțin parțial, pe ideea lui cum că aș fi fost o „doamnă", sau măcar mai doamnă decât Liz. Pe urmă, însă, ceva păruse nesigur în comportamentul lui față de mine, și cumva am simțit că dacă-mi joc mâna corect încă aș putea spune că-i al meu. Dar ultimul lucru de pe lume, știam, ar fi fost să fac eu primul pas. Trebuia să vină el spre mine, altfel avea să mă disprețuiască. Așa că am lăsat-o pe Liz să plece cu mesajul și nu m-am mișcat de pe bancă. A revenit peste un minut, două.

— A plecat, a șoptit. Și n-a fost prea încântat că n-ai venit. Măcar să-i spui la revedere.

— Asta era și ideea, să nu-i placă.

— Joanie, când ai un pește ca ăsta în undiță...

— Dacă te joci cu el, firul rămâne întins.

— Eu nu m-aș juca așa cu el, dar...

— Nu-i peștele tău.

N-aveam nici cea mai mică idee ce să-i zic lui Tom. Mă gândisem să-i spun, și repetasem asta în timpul serii, că așteptam să mă căsătoresc și nu puteam risca să mă încurc cu el. Însă după ce fusesem luată prin surprindere, după

ce aflasem că domnul White știa ce făcusem – sau ce eram cât pe ce să fac – și se purtase la fel ca orice alt bărbat, nu știam deloc care-mi era situația, și de aceea detestam să mă confrunt cu scena pe care aveam s-o joc cu Tom. Dar, ca să vezi poveste, nu a venit. Cu cât se apropia mai mult ora lui obișnuită, cu atât deveneam mai îngrijorată, știind că „Există o explicație" nu era nici pe departe o explicație și așteptându-mă să iasă totul un dezastru. Dar, la ora închiderii, încă nu apăruse și iată-mă, nu doar neavând nimic de spus, dar și fără cineva căruia să i-o spun. A tot ținut-o așa o vreme: nu doar că nu l-am văzut, dar nici nu am știut nimic despre el. Pur și simplu n-a mai venit și nimeni nu avea nicio veste de la el.

Cu domnul White, totuși, lucrurile stăteau altfel. Ușor-ușor, apoi tot mai repede, situația s-a schimbat. A venit în după-amiaza următoare, după cea despre care tocmai am povestit, încă morocănos, dar fără vreo intenție de a repeta ieșirea isterică. A comandat, apoi a stat și s-a uitat drept în față, fără să scoată un cuvânt. Însă mie nu mi-a fost jenă să vorbesc.

— În primul rând, i-am spus, mergând drept la țintă, fără vreo încercare de conversație despre bagatele, ai putea scăpa de spionul ăla.

— Nu am așa ceva.

— Haide, domnule White, sigur că ai.

— Te îndoiești de mine?

— Dorești un răspuns cinstit?

— Solicit un răspuns cinstit.

— Nu doar că mă îndoiesc, dar zic că ești un mincinos nenorocit. Firește că ai un spion, iar dacă vrei să știi cum de mi-am dat seama – a fost după privirea ta. Așa că scuipă tot, domnule White. Ai un spion, așa-i?

— Am un tip, bine? Dar nu ca să te *spioneze*, pentru Dumnezeu!

— Un spion rămâne un spion.

— E un om care lucrează pentru mine, un tip de la birouri, pe care l-am rugat să te supravegheze – nu să te spioneze, ci să aibă grijă să nu ți se întâmple nimic după ce pleci noaptea de aici. Ăsta-i adevărul. Asta e tot, îți jur!

L-am lăsat să fiarbă puțin, înainte să cedez.

— Fie. Te cred.

Asta fiindcă știam că spune adevărul, sau așa credeam. Am continuat:

— Dar, ca să cred ce mi-ai spus despre el, trebuie să-mi dai cuvântul că aici s-a terminat totul și că n-o să mă mai urmărească, c-o să mi-l iei de pe cap. Ce zici de asta?

— Joan, dacă insiști, firește că accept. Dar…

— Nu am nevoie de protecție. Mulțumită generozității tale nelimitate, acum am mașină. Nu mai merg cu Liz, ci direct acasă, unde intru folosind cheia, iar dacă am nevoie, pot chema poliția. Îmi dai cuvântul că mi-l iei de pe cap?

— Joan, am promis deja.

— Bine, atunci, să trecem la următoarea problemă.

S-a uitat surprins la mine, iar eu am continuat, fără pauză:

— Despre ideea de a ne căsători, noi doi. În legătură cu asta, ai spus că n-ai putea cere ceva mai bun și ai accepta bucuros, numai că ți-a interzis doctorul, fiind o condamnare sigură la moarte. Bine, domnule White, dar a cui viață e? A doctorului tău?

— Ce vrei să spui, Joan? Că n-am decât să mor ca să dovedesc ce simt pentru tine?

— Nu, domnule White, nu asta vreau să spun. *Dar* există o cale.

— Cum adică, o cale?

— O cale de acces, mai degrabă. Domnule White, sexul nu înseamnă totul. Nu există niciun motiv pe lume pentru care nu te-ai putea căsători cu mine, iar apoi să rămâi în dormitorul tău, și eu în al meu. Astfel, mă vei avea pentru

totdeauna, dacă însemn pentru tine ceea ce spui, iar eu te-aș avea pentru totdeauna, și mărturisesc c-ar însemna mult. În plus, aș putea să las deoparte slujba asta, care a fost un dar de la Dumnezeu pentru mine, însă fără care aș putea trăi. Și, cel mai important lucru pentru mine, mi-aș primi fiul înapoi și l-aș putea crește așa cum visează orice băiat, plimbându-l cu tricicleta pe aleea aceea frumoasă. La ce bun să ai casa și terenul, dacă trăiești acolo de unul singur? Mi-ai spus doar cât ești de singur, cât de mult îți place să vorbești cu mine și să fim împreună. Pentru Dumnezeu, Earl, de ce un bărbat ca tine trebuie să vină la bar pentru companie? Sau, cu alte cuvinte, ca să clarific lucrurile: cine-ți conduce viața?

— Mi-ar plăcea să mă ajuți tu s-o conduc.

— În regulă, atunci. Ce spui despre propunerea mea?

— Că mă voi gândi.

— Chiar asta îmi doresc să faci.

Două-trei săptămâni mai târziu, probabil pe la mijlocul lui septembrie, în timp ce toamna se strecura pe tăcute în peisaj, a venit, în sfârșit, cu un răspuns – dacă se poate numi așa. A intrat, a comandat și apoi, în cel mai firesc mod posibil, a spus:

— Cred că voi spune da – dar trebuie să mă duc mai întâi la New York.

— New York? Chiar acum?

— Mă gândeam să plec mâine.

— Pentru cât timp?

— Pentru vreo lună. Poate mai mult.

Era ceva ciudat legat de asta, așa că am întrebat:

— Ce este în New York? De ce trebuie să mergi acolo?

— Pentru avocatul meu. Stă o vreme acolo, fiindcă încheie o afacere importantă pentru mine.

— Și asta ce are de-a face cu noi?

— Căsătoria asta a noastră, așa cum ar fi, presupune câteva aspecte legale. Nu prea le cunosc, decât la modul general. Cred că ar trebui să discut cu el. Și trebuie să merg acolo ca să mă ocup și de afacerea aceea.

— Înțeleg.

— Ai putea să vorbești și tu cu un avocat.

— S-ar putea să fie o idee bună.

L-am lăsat, am mai făcut câte ceva la bar și m-am gândit la ce-mi spusese. Apoi m-am întors și i-am zis:

— E cea mai bună soluție, sunt de acord. Mergi liniștit, stai o lună la New York și, dacă mă uiți, așa să fie. Am și alte șanse, nu te îngrijora.

— *Nu mai vorbi așa!*

— Ți-am zis să mergi – așa vom ști cum stăm.

Capitolul 15

Așa că a plecat, și, pentru o vreme, totul a fost rutină, chiar plictisitor. Îmi lipsea prezența lui la bar în fiecare seară. Cel puțin, îmi lipseau cei nouăsprezece dolari bacșiș. Situația a durat vreo două-trei săptămâni, până la începutul toamnei. Era deja sfârșitul lui septembrie, iar eu trecusem din nou de la pantalonașii de vară la cei căptușiți și la ciorapi, pe care tocmai mi-i pusesem într-o după-amiază, când am auzit soneria. Când am deschis ușa, era Tom. Nu-l mai văzusem din acea seară, prin urmare m-am comportat cu mult calm.

— Ah, am spus, Tom! Ce pot să fac pentru tine?

— Joan, aproape s-a bâlbâit el, trebuie să-ți vorbesc.

— Despre?

— Cred că știi și n-o să-ți placă, asta pot să-ți garantez. Dar tot nu vreau să-ți vorbesc în prag.

— Atunci, intră, te rog.

L-am condus în living și l-am întrebat:

— De unde să știu pentru ce ai venit?

— N-ai văzut asta?

Am observat, pentru prima dată, că ținea un ziar la subsuoară, pe care l-a despăturit și l-a fluturat în aer.

— Nu cumpăr ziarul de după-masă, i-am spus. Ce scrie acolo de mă privește pe mine? Despre ce-i toată povestea asta?

Mi l-a dat, iar pe prima pagină, nu ca știrea zilei, dar suficient de important, se afla un articol despre domnul Lacey, omul căruia îi semnasem garanția de cauțiune. Spunea:

CAZUL LACEY LA APEL: DAR UNDE ESTE LACEY?

...sau ceva de genul. Articolul spunea că James Lacey, inginer municipal pus sub acuzare, fusese chemat în instanță în acea dimineață, însă „Domnul Lacey nu s-a prezentat". Apoi continua: „Melvin T. Lackman, avocatul domnului Lacey, a spus Curții că domnul Lacey nu a ajuns la biroul său, conform programării, pentru a-l însoți la proces, și că nu are nicio informație cu privire la locația clientului său. Curtea, în persoana judecătorului T. D. Enos, a ordonat emiterea unui mandat de arestare pe numele domnului Lacey."

Asta era tot, cu excepția unei fotografii a domnului Lacey, care arăta așa cum mi-l aminteam, doar că mai tânăr și nu atât de gras. Stomacul a început să-mi spună că erau vești proaste, dar încă nu mă prinsesem. Am întrebat:

— Așa, și eu unde apar?

— Joan, i-ai semnat garanția de cauțiune.

— Adică... o să-mi pierd casa? O să fie luată și vândută pentru plata cauțiunii?

— Asta nu știu încă – sunt la fel de surprins ca și tine și știu la fel de puține. Dar ce știu e că vreau să-ți fiu alături sută la sută. Ai făcut treaba asta pentru mine și nu te las s-o încasezi singură.

— Foarte frumos din partea ta, Tom, dar nu văd ce-ai putea face, decât dacă nu cumva vreun proiect de-al tău nu s-a materializat, iar acum nu ai una, ci doișpe mii de dolari de cheltuială.

— Nu cred că am nevoie, și nici tu. Dacă l-am putea găsi pe nenorocitul ăla și l-am putea aduce înapoi la proces, restul e treaba Curții. Dar asta, doar *cred*, de știut nu știu nimic. Acum, primul lucru e să facem rost de un avocat.

— Eu nu cunosc niciunul.

— Eu însă, da.

A pomenit un nume pe care-l mai auzisem când încheiasem afacerea cu casa, un tip care-și desfășura activitatea în Marlboro. Se numea Dwight Eckert, iar Tom s-a oferit să mă ia cu mașina și să mergem să-l consultăm. M-am gândit c-ar fi bine să sun mai întâi și să văd dacă era disponibil, și era, după ora 16. Era aproape ora 15, așa că aveam timp suficient să mă schimb de hainele de chelneriță și să mă îmbrac cu un taior pe care mi-l cumpărasem, care avea să se potrivească foarte bine, începuse să fie răcoare. M-am scuzat, am revenit în dormitor și am început să mă schimb, când Tom a apărut la ușă. Am întrebat:

— Cine te-a invitat aici?

S-a sprijinit de tocul ușii, cu brațele încrucișate.

— M-am gândit să ne continuăm discuția. Nu c-ar fi prima dată când te văd dezbrăcată, deși a fost pentru un moment scurt atunci.

Nu purtam mai mult decât purtasem atunci – doar chiloței. M-am întors spre el și am întins mâna, cu palma în sus.

— Face douăzeci și cinci de dolari, te rog.

— Ce ai zis?

— Am spus să plătești. După ce am fost dusă la un bordel, am învățat niște trucuri ale meseriei. Acum, dacă vrei să vezi cum mă dezbrac, plătești. Douăzeci și cinci de dolari, am spus – plătibili chiar acum.

A rămas pe loc, s-a uitat lung, apoi și-a scos portofelul. A numărat două bancnote de zece și una de cinci și le-a aruncat pe pat. Le-am înșfăcat și i le-am aruncat.

— Tom, am spus, pe cel mai serios ton, ieși afară. Ieși naibii afară, ai auzit?

A luat banii, și-a scos din nou portofelul și i-a pus înapoi. S-a întors din ușa dormitorului.

— Nu te înțeleg. Asta începând cu noaptea aceea, la Wigwam. Dacă m-ai fi respins imediat după ce am intrat pe ușă, fie. Dar n-a fost așa. Nu poți să-mi spui că nu m-ai vrut. Sau poți să-mi spui, dar știu eu mai bine – erai înfierbântată și umedă, și ascultă la *mine*, o…

— Tom!

— Fie, să zicem că trupul unei femei… trupul unei femei nu minte.

— În clipa aceea, Tom, te-am vrut cu fiecare fibră a ființei mele. Atât de mult, încât nici măcar nu m-a deranjat că m-ai dus în locul acela uitat de Dumnzeu, atâta vreme cât făcea posibil să se întâmple ce ne doream amândoi. Dar, Tom, există ceva ce vreau mai mult, și nu le pot avea pe ambele.

— Și asta ar fi?

— Un alt bărbat, care se va căsători cu mine…

— Cine spune că eu nu m-aș căsători cu tine?

— …și mă va întreține, și, mai important, îmi va ajuta fiul, într-un fel în care tu nu vei reuși vreodată. Îmi pare rău, Tom, dar așa stau lucrurile. N-ai reuși niciodată, nici dacă toate proiectele tale ar avea succes.

A încuviințat, fără să mai adauge nimic, și a ieșit din dormitor, închizând încet ușa după el. Mi-am schimbat hainele și m-am întors în living. Stătea acolo, așteptând, și s-a ridicat foarte formal când m-a văzut. Am întrebat dacă putem pleca, apoi mi-am amintit să o sun pe Bianca și să-i spun că nu aveam să ajung. Aș fi putut doar să întârzii, fiindcă întâlnirea cu avocatul nu putea dura mai mult de o oră, cu siguranță, dar cu ce aveam pe cap, o seară de servit băuturi era mai mult decât puteam îndura. S-a supărat, dar a trebuit să accepte.

Nu s-au spus multe pe drumul spre Marlboro, în afară de răspunsurile lui Tom la câteva dintre curiozitățile mele

cu privire la domnul Eckert și la ce trebuia să-l întreb. Aveam în minte numai gândul că mi-aș putea pierde casa, dar Tom mi-a amintit despre alte lucruri care trebuiau întrebate, cum ar fi de cât timp dispuneam și ce ar trebui să facem – „pas cu pas", cum spunea el.

— Mă gândesc că șeriful o să-și facă apariția, mi-a spus, pe un ton ezitant și precaut, iar noi trebuie să aflăm primii cum vrea să procedeze, indiferent ce ar hotărî. Va trebui să cooperăm, sau așa ceva.

Mi-am imaginat deodată cum intru într-o secție de poliție și-l găsesc acolo pe polițistul Church, la fel de suspicios ca întotdeauna și gata să-mi sară la beregată la cel mai mic semn că ceva ar fi în neregulă. M-am mai calmat gândindu-mă la distanța dintre Hyattsville și Marlboro, dar nu atât pe cât aș fi făcut-o dacă nu s-ar fi aflat în același ținut. Aproape că am spus c-ar trebui să ne întoarcem și că-mi voi asuma riscurile, chiar dacă o să-mi pierd casa, însă deja ajunseserăm.

Domnul Eckert s-a dovedit a fi un tip tinerel, în sacou și pantaloni lejeri de culoare gri. Ne-a strâns mâna, s-a uitat cam sever la mine și a înconjurat biroul ca să-mi ofere loc pe un scaun de lângă el. Când i-a arătat lui Tom scaunele de vizavi, s-a așezat și el și a citit ce scria în ziarul pe care Tom încă îl avea în mână.

— Da, ne-a spus, dând din cap, am auzit despre asta și am auzit și despre tânăra care n-a avut ceva mai bun de făcut decât să-i gireze cauțiunea lui Jim Lacey – nimeni altcineva n-ar fi făcut-o, ținând cont ce soi de om era. Jim e certat cu legea, și asta spune destule, și cea mai bună abordare e să lăsăm lucrurile așa și să mergem mai departe. Acum, fiți pe față până când verific cum stă treaba.

A ridicat receptorul și a sunat, apoi a vorbit:

— Biroul șerifului? Aici Dwight Eckert. Sun în legătură cu cazul Lacey. Îmi dați pe cineva la telefon care-i implicat?

S-ar părea că a primit ce-și dorea, un ajutor de șerif, din câte a spus domnul Eckert, și, o vreme, n-au urmat decât întrebări de tot felul, despre data mandatului, despre ce se făcea ca să fie respectată, despre polițistul însărcinat cu cazul: „Așa, și unde credeți că este?" Apoi: „Ah, nu aveți nicio idee? Dar nu-l cunoașteți suficient de bine pe Lacey...?"

A închis curând și ne-a spus:

— Se ocupă de caz, mandatul a fost emis și semnat de judecător azi-dimineață, pentru arestarea lui Lacey, și o să-l înhațe imediat ce-l găsesc. Doar că aici e buba: *nu știu* unde e, iar pentru că au „prea puține date", cum a spus ajutorul de șerif, nu au la dispoziție suficiente detalii pentru a-l găsi. Acum, o să vă las pe voi să decideți dacă acesta e adevăratul motiv, sau dacă faptul că Lacey a fost inginerul care a lucrat la ridicarea noii clădiri a secției are ceva de-a face cu asta. A petrecut destul timp învârtindu-se prin jurul secției, purtându-se pe cât de prietenos posibil și intrându-le tuturor în grații. Îl cunosc toți.

— Doar nu vreți să spuneți că l-ar lăsa să scape?

Eckert a ridicat din umeri.

— Cine știe? Poate că nu. Poate că nici măcar nu le plăcea de el. Majoritatea celor care au ajuns să-l cunoască nu-l plăceau. Dar dacă au ajuns să-l placă, și dacă într-adevăr dispun de resurse precare, s-ar putea ca pur și simplu să nu vrea să-și trimită puținii oameni de care dispun să lucreze la cazul ăsta. Nimeni nu-i poate învinui – trebuie să vă gândiți că nu-i un caz penal obișnuit. Cu toate astea... S-a uitat la mine într-un fel care m-a făcut să mă simt de parcă purtam uniforma de lucru, și nu taiorul meu gri, de lână. Nu m-ar surprinde ca ei să reacționeze, dacă o doamnă foarte frumoasă s-ar prezenta acolo, ar vorbi cu responsabilii de caz și le-ar explica miza pentru ea în afacerea asta. Sunt și ei oameni, în fond.

— Mulțumesc, domnule Eckert. Cât vă datorez?

— Pentru discuția noastră de azi, nimic. Dacă doriți să preiau cazul și să mi-l trec în agendă, să zicem două sute cincizeci?

— Sună bine. Mulțumesc.

I-am scris un cec de două sute cincizeci de dolari, i-am mai mulțumit o dată și am ieșit prima pe ușă, cu Tom în urma mea.

— Pe unde se ajunge la secția asta nouă pe care a construit-o prietenul tău? l-am întrebat.

— Peste drum de tribunal.

— Atunci putem merge pe jos.

Biroul șerifului se afla într-o cameră mare, care dădea spre stradă, însă era camuflată când intrai de o tejghea înaltă până la piept, dincolo de care se aflau mese de lucru. La unele stăteau fete, la altele, bărbați în uniformă. Ne-am sprijinit de tejghea și Tom a bătut în ea cu încheieturile degetelor. A apărut o fată, care, după ce a auzit despre ce caz era vorba, a chemat un ajutor de șerif care se afla în spate. Acesta a venit și, amintindu-mi ce spusese domnul Eckert, am jucat un pic de teatru, făcând pe sărmana fetiță amărâtă, care fusese vrăjită să-și pună proprietatea la bătaie – ceea ce nici nu era atât de departe de adevăr, evident.

— Am devenit girantă pentru un om care a șters-o, am spus, cu cel mai prietenos zâmbet, și am venit să văd ce pot să fac, ce mă poate ajuta șeriful să fac ca să-l aduc înapoi, ca să nu-mi pierd casa.

— Cât despre asta, a spus el, privindu-mă îndeaproape, aș lua-o foarte în serios.

— O iau foarte în serios, l-am asigurat. Dacă ar fi fost casa dumitale la bătaie, cred că ai fi luat-o la fel de în serios. Dar pari să vrei să spui mai mult decât ai spus. Te rog. Cum te numești?

— Harrison.

— Ajutor de șerif Harrison, te ascult.

— Doamnă Medford, se întâmplă atât de rar ca garanția să fie anulată, încât nu-mi amintesc vreun precedent. Dar majoritatea garanțiilor sunt semnate de giranți profesioniști, cu influență politică enormă. Nu ar trebui s-o dețină, dar așa stau lucrurile. În cazul unei femei care a semnat ca prietenă și care nu are niciun fel de influență... sau aveți?

— Nici pe departe.

Asta fusese pentru Tom, care a tresărit.

— În acest caz, a continuat ajutorul de șerif Harrison, aș spune că s-ar putea să aveți probleme. Ați putea fi sacrificiul oferit pentru a dovedi că legea își face treaba, fără teamă, fără favoritisme și fără afinități de vreun fel.

— Și este adevărat că legea își urmează cursul fără favoritisme?

— Adică?

— Mi s-a spus că Jim Lacey era bine-cunoscut pe aici, fiindcă a construit clădirea pentru voi.

A pufnit.

— Ah, desigur. Era cunoscut. Șeriful a trebuit să-i spună de trei ori să se oprească din a încerca să le dea oamenilor sticle „pentru când termină programul" Să nu vă temeți c-ar avea amici pe-aici, doamnă Medford, fiindcă nu are.

— OK.

— Dar să nu credeți că-i în totalitate un lucru pe cât de bun vi se pare că ar fi.

— Nu?

— Dacă ar fi avut prieteni aici, ar fi putut ști unde să-l găsească. Acum, cu toții facem tot ce ne stă în puteri, dar nu e vorba de un caz cu oameni trimiși anume să-l caute: nu avem suficienți oameni pentru asta. Ceea ce înseamnă, de fapt, că va trebui să-l găsiți singură. Vestea bună este că s-ar putea să reușiți unde noi n-am putut. În fond, cu siguranță are niște prieteni pe undeva, care nu vor să ne ajute

pe noi, dar care și-ar da drumul la gură pentru dumneavoastră. Înțelegeți? Dacă-i puteți face să spună ceva, orice, imediat ne agățăm de cel mai mic indiciu. Ca să ajutăm o tânără ca dumneavoastră, care a făcut o greșeală și acum e în încurcătură, am acționa foarte repede – dar trebuie să avem o bază.

— Atunci suntem într-o fundătură, fiindcă nu am nici cel mai mic indiciu pentru voi.

— Dar de ce? A părut sincer mirat. De ce n-ați ști unde să-l găsiți pe tipul ăsta, sau cel puțin pe prietenii lui?

— Eu? De ce aș ști?

— I-ați girat cauțiunea, nu?

Am rămas înlemnită, până când mi-am dat seama unde bătea. L-am întrebat:

— Vrei să spui că se crede c-ar fi fost ceva personal între mine și domnul Lacey?

— Păi, cam așa s-ar zice, nu?

— Lacey este prietenul *meu*, s-a amestecat Tom.

— Așa, și atunci *dumneata* trebuie să știi...

— Nu știu.

Ajutorul de șerif Harrison l-a privit pe Tom într-un fel foarte ciudat, iar din modul în care Tom și-a ferit privirea am simțit, brusc, că știa de fapt ceva, cel puțin mai mult decât ne spunea nouă. Mi-am mai dat seama și că, dacă voiam să aflu ce știa, trebuia să-l scot de acolo. Așa că i-am mulțumit ajutorului de șerif Harrison, luându-i mâna între ale mele. A zâmbit, mi-a făcut semn din cap și mi-a mai strâns mâna o dată, parcă transmițându-mi că dorea să ajute. Apoi am mers acasă în mașina lui Tom, și am întrebat:

— Ce-a fost *asta*? Ce mi-ascunzi?

— M-am gândit la cineva, atâta tot. Jim are o femeie. Pe lângă nevastă-sa. Am văzut-o o singură dată, ieșind din biroul lui când am trecut să-l iau.

— Și Harrison a crezut că sunt eu?

— Nu știu dacă știe despre ea. Probabil că nu, și nu aveam să fiu eu cel care să-i spună. Dar cred că s-a gândit că s-ar putea să fii ceva de genul pentru Jim. A oferit un motiv fiindcă s-a gândit la asta și nu poți spune că n-a avut sens – până când nu ai clarificat lucrurile, adică. Conexiunea ta cu cazul, prin intermediul meu.

— Cine-i femeia asta?

— Asta-i problema. Nu știu. Nici numele ei, nici unde locuiește, nimic.

— Atunci, ce fac acum?

— Joan, dacă știam, îți spuneam cu siguranță.

L-am invitat înăuntru, iar el a început să dea telefoane, sau, mai degrabă să facă același apel, iar și iar, către cel puțin zece oameni. „Jack?" – sau oricare era numele – „Unde-i Jim? Am un motiv pentru care vreau să știu… OK, dar dacă auzi ceva, mă suni la numărul ăsta? Ah, și n-ai idee cum aș putea da de fata aia? Nu, nu de soția lui. Știi la cine mă refer…". Pe la al cincisprezecelea apel m-am dus pe hol și am apăsat receptorul cu palma, să nu-l mai poată ridica.

— Îmi pare rău, am spus. Atât am putut îndura.

— Asta-i tot ce pot face. Ăștia sunt prietenii lui, iar unul s-ar putea să știe ceva folositor – dacă ar vrea să-mi spună.

— OK, dar dacă mai dai un singur telefon, țip.

— Fac asta pentru tine, îți amintești?

M-a dat la o parte și a ridicat receptorul. Nu am țipat, dar am început să-l lovesc iar, cum stătea la măsuța cu telefonul, la fel cum îl loviseam în seara aceea la Garden. S-a ridicat, m-a cuprins cu brațele și m-a ținut strâns până m-am calmat.

— Îmi pare rău, am spus, încă tremurând, dar îmi sare ușor țandăra. Poate ți-ai dat seama.

— Ai face bine să înveți să-ți ții firea, cel puțin în privința mea. Nu e vina mea că Jim a șters-o.

A fost suficient să mă pornească iar.

— Nu e vina ta? Nu e vina ta?!

I-am recitat întreaga istorie, începând cu prima seară, cu ce-mi făcuse și ce-i făcusem eu. Apoi povestea cu semnătura pentru cauțiunea prietenului său, Lacey, și mulțumirea primită, când fusesem dusă într-un așa-numit club de noapte, care era de fapt un motel cu o deghizare slăbuță de tot – și asta chiar i-am strigat-o până când am răgușit și nu am mai putut vorbi. Când m-am prăbușit pe un scaun și am început să plâng, și-a scos batista, mi-a șters nasul și a întrebat:

— Gata?

— Bănuiesc. Te rog să pleci acasă.

— Încă nu. Mai întâi, Joan, despre litania asta pe care mi-o tot arunci în față. Când o femeie urăște un bărbat pentru ce i-a făcut, nu-l încurajează seară după seară, ci îi spune ce simte și-l lasă cu buza umflată.

— Nu și dacă e un client vechi și ea este o chelneriță care are nevoie de slujba aceea.

— Bine, poate. Dar, cel puțin, în singura seară când nu face el o invitație, nu apare ea cu una – cel puțin cu asta vei fi de acord?

N-am răspuns.

— Așa că ajungem și la Jim Lacey. De ce i-ai semnat cauțiunea, Joan, de ce?

— Fiindcă mi-ai cerut asta.

— N-am făcut așa ceva. Nu ți-am cerut niciodată.

— OK, atunci poate că am făcut-o ca să știi că nu-s vreo sărăntoacă și să nu mă mai tratezi ca pe o chelneriță ieftină…

— Dar *ești* chelneriță!

— Fie, sunt chelneriță, și ca să-i mulțumești sărmanei fete pentru că ți-a ajutat prietenul o duci la bordel.

— Am avut un motiv și pentru asta.

— Te rog să explici.

— Am avut impresia că mă placi și că s-ar putea să vrei mai mult decât să pălăvrăgești cu mine la Garden. Dar voiam să te duc undeva special pentru asta – undeva unde luminile aveau să fie discrete și muzica înceată, unde oamenii se simt bine. Un loc unde puteam fi împreună fără să fim deranjați, dar care să ofere și un pic de adrenalină. Poate nu ți-a plăcut la Wigwam, dar adevărul e că-i un club exclusivist – i-au avut clienți pe unii dintre cei mai faimoși și mai influenți oameni din oraș, poate chiar și pe un președinte, doi.

— Asta nu înseamnă nimic pentru mine.

— Am crezut c-ar fi mai drăguț decât să mă fac invitat aici, sau să-ți sugerez să vii tu la mine acasă. Asta ar fi fost prea mult ca... ei bine, ca ideile lui Liz, când e vorba de bani, nu pentru că doi oameni se doresc atât de mult, încât nu mai pot suporta.

— Crezi că te doream atât de mult?

— Știu că așa a fost. Ai recunoscut.

— Atunci! Pe loc! Mi-am pierdut capul. Dar m-am trezit suficient de repede, iar când am făcut-o, am fugit de acolo, practic dezbrăcată, numai să scap.

— A fost mai mult decât o emoție de moment. Când îți descheiam pantalonii, cine m-a ajutat? Cine ți-a scos bluza? Și cine mi-a desfăcut manșetele? Doar dacă n-o mai fi fost o a treia persoană acolo, cu noi, iar eu n-am observat-o, atunci ai fost chiar tu, Joan.

Pas cu pas, m-a purtat prin ce făcusem, din ziua înmormântării lui Ron.

— Vrei s-o spun pe șleau?

— Bine, bine, bine – te doream, recunosc. Sunt om și eu, iar la felul în care m-ai atins, nu m-am putut abține. Eu...

— Bun, acum ajungem undeva. Așa că întrebarea ar fi, de ce ai fugit? De ce n-ai rămas să obții ceea ce voiai, ceea ce voiam și eu, ceea ce ne doream amândoi? O să-ți răspund în

trei cuvinte scurte: Earl, K, White. Adaug și un al patrulea și un al cincilea, dacă vrei.

— Al Treilea.

— Al Treilea. O sperietoare uzată și spălăcită, suficient de bătrân să-ți fie tată și încă pe deasupra, urât la înfățișare și, bănuiesc, și mai rău la atingere – dar are bani.

S-a oprit atunci și a așteptat să spun ceva. Într-un final, am răspuns.

— Banilor nu le dai niciodată cu piciorul. Am nevoie de ei. Și tu ai nevoie de ei. Arată-mi o persoană care nu are.

— Eu nu m-aș culca cu un boșorog ca să-i obțin.

— Ba da, ai face-o. Dacă te-ar avea la mână cu ceva. Dacă l-ar cunoaște pe guvernator și ar putea să-ți facă lipeala pentru nenorocitele alea de meduze. Știi că ai face-o.

Trebuie să fi trecut jumătate de oră, cu el stând la fereastră, pur și simplu stând și privind afară. Telefonul nu a sunat nici măcar o dată.

Apoi, dintr-odată, a spus:

— Voiam să sugerez să mergem să mâncăm, dar, în halul în care sunt acum, nu prea vreau. Dacă ai nevoie de mine, dă-mi de știre. Mă găsești în carte.

Și a plecat.

Capitolul 16

În jur de ora 19, am mers la Royal Arms, am mâncat ceva, apoi m-am întors acasă și m-am băgat în pat. Am petrecut o noapte cumplită, încă teribil de îngrijorată de toată situația, încă nesigură cu privire la Lacey, și terminată de lucrurile pe care eu și Tom ni le spuseserăm unul altuia. M-am trezit la trei dimineața, apoi, din nou, la șase, moment în care nu mai avea sens să încerc să adorm iar, așa că am stat în living, privind afară, până când a răsărit soarele.

Tom încercase să-i sune pe toți cei la care se putuse gândi cu o zi înainte, cu excepția unei singure persoane, pe care o lăsase pe dinafară dintr-un motiv foarte bun – dar pentru că nu rezolvase nimic cu celelalte apeluri, era singurul fir demn de urmat. Am luat micul dejun, m-am îmbrăcat într-un taior închis la culoare, mi-am pieptănat părul pe spate și l-am prins sus, apoi am scos Paginile Aurii din dulap și am răsfoit prin carte până am dat de litera L. M-am temut că n-o să fie în carte, fiindcă el era un fel de persoană publică, dar i-am găsit. Am copiat adresa, am urcat în mașină și treizeci de minute mai târziu am tras în fața casei lor, o construcție modernă, cu un etaj separat, cu acoperiș de țiglă și arbuști impozanți care încadrau veranda.

Ușa s-a deschis înainte să am șansa să scot cheia din contact. Femeia care se afla în spatele ei avea o constituție solidă și era de vârstă mijlocie, la vreo cincizeci de ani, dacă

era să aproximez, cu părul cărunt și ochii albastru-deschis, care m-au măsurat când mă apropiam. Am spus:

— Bună dimineața. Doamna Lacey?

— Da, sunt Pearl Lacey.

— Eu sunt Joan Medford, doamnă Lacey. Soțul dumneavoastră și cu mine avem...

Eram pe punctul de a spune „un prieten comun", dar nu mi-a permis să ajung până acolo.

— Medford! Doamne! Cu siguranță nu-i nevoie să-mi spui ce aveați tu și soțul meu – îmi pot imagina prea bine.

— Nu puteți, fiindcă nu e nimic de genul...

— Am mai auzit asta, drăguță, și încă de la unele mai arătoase decât tine. Ce s-a întâmplat, nu vrea să te ia cu el? E vorba de constituția ta fragilă, nu poți suporta căldura tropicală? Sau, ia spune-mi, ne-a înșelat pe amândouă?

Am fost luată prin surprindere, nu atât de furia ei, fiindcă mă pregătisem ca ea să tragă aceeași concluzie ca a ajutorului de șerif Harrison, ci fiindcă îmi recunoscuse numele. Dar următoarea ei remarcă a lămurit totul:

— Săraca de tine, să-i fii girantă și apoi să rămâi cu ochii în soare! Și asta după toate acele seri pe care le-ați petrecut împreună, când eu credeam că lucrează până târziu la canalizare... Păi, bănuiesc că, într-un fel, asta și făcea.

— Doamnă Lacey, trebuie să știți că n-au fost niciun fel de seri sau de nopți sau de zile împreună. L-am întâlnit pe soțul dumneavoastră o singură dată, și singurul lucru care s-a întâmplat a fost o strângere de mână.

— Nu mai e nevoie să minți, drăguță, cu siguranță nu ca să-l protejezi.

— Nu fac asta.

Ceva din vocea mea a oprit-o și a făcut-o să se uite la mine diferit.

— Dar ai girat pentru soțul meu!

— Da, așa am făcut, doamnă Lacey.

— De ce ai fi făcut asta, dacă nu…

După cum am mai spus, temperamentul e cea mai mare slăbiciune a mea, și am vrut să-i spun că nu era treaba ei de ce, dar m-am forțat să-mi amintesc că scopul zilei era să aflu tot ce puteam, și pentru asta trebuia să fiu prietenoasă, chiar și cu femeia aceea. Mai ales cu ea, pentru că părea să știe ceva despre locul în care se afla Lacey, dacă era să mă iau după comentariul privind căldura tropicală.

— Am făcut-o ca să bucur un prieten, i-am spus, după ce am înghițit de câteva ori în sec.

— Ce prieten?

— Tocmai voiam să vă spun, când m-ați întrerupt mai înainte. Soțul dumneavoastră și cu mine avem un prieten comun, domnul Thomas Barclay.

— Tom? Îl cunoști?

— Am spus doar că-l consider prieten.

Cel puțin, până noaptea trecută, m-am gândit, dar nu am spus-o cu voce tare.

S-a dat un pic înapoi, nu suficient ca să mă lase înăuntru, dar destul ca să nu mai simt că-și folosea corpul rigid ca să blocheze intrarea.

— Jim a crezut că Tom o să-i semneze chiar el garanția. De ce n-a făcut-o?

— N-a putut.

— Și-ar fi putut pune casa gir, cum bănuiesc c-ai făcut tu.

— E ipotecată.

— Asta n-o știam.

— Asta mi-a spus mie.

— Și ai semnat ca să-i faci pe plac?

— Poate… am avut și alte motive.

— Adică te culci cu el?

— *Nu, nu fac asta!*

În clipa aceea, m-am înroșit îngrozitor, și am văzut c-a remarcat. Apoi a spus:

— Bine, atunci te culci cu Jim. E singurul motiv pe care l-ai putea avea.

— Nu este singurul!

Mă luptam deja cu mine însămi ca să mă împiedic să mă arunc asupra ei și s-o las să încaseze ce încasase Tom, deja de două ori. Am stat pe loc, clipind, așa că a trebuit să repete o dată sau de două ori înainte să aud ce spunea:

— Care a fost motivul tău?

— Am vrut să fac ceva drăguț pentru Tom. Pentru că... mă mărit cu altcineva, sau cel puțin așa cred.

— Și cine e acel cineva?

— Aici se încheie treaba dumneavoastră, mă tem. V-am spus tot ce trebuie să știți: soțul dumneavoastră și cu mine nu eram nimic unul pentru celălalt, nici măcar prieteni sau cunoștințe. L-am ajutat ca să ajut un prieten, iar acum s-a întors împotriva mea, iar eu sunt pe cale să pierd ceva pe care n-aș prea suporta să-l pierd, doar dacă nu mă puteți ajuta să dau de urma soțului dumneavoastră... așa cum cred că v-ați bucura, dacă știți unde e sau unde pleacă.

— Nu e atât de simplu. Dacă nu a plecat cu tine, atunci e cu vreo altă... Cuvântul pe care voia să-l folosească nu ar fi fost un compliment și a văzut, cred, că mă aflam deja la limită. Cu o altă femeie. Iar dacă ar fi prins și s-ar afla... S-a strâmbat. Pot să suport rușinea de a fi căsătorită cu un infractor, chiar cu un fugar. Dar să se scrie în ziare că m-a părăsit pentru o fată de vârsta fiului nostru...

— În regulă, înțeleg.

M-a privit îndeaproape, uitându-se în ochii mei într-un fel care m-a făcut să mă simt nelalocul meu.

— Chiar înțelegi, nu?

— Știu câte ceva despre bărbați, din păcate. Se prea poate să fiu mai tânără ca dumneavoastră, dar am trăit o bucată de viață. Am și eu un copil, rămas fără tată, deși în cazul meu nu pot să fiu decât fericită că tatăl nu mai este.

— Altă femeie?

— Un parapet de pod și o sută zece kilometri la oră.

A încuviințat încet.

— Doamnă Medford, îmi pare rău – te-am văzut și am crezut că ești mai rea decât în realitate.

— Atunci și mie-mi pare rău pentru că m-am enervat. Am multe pe cap.

— Se pare că amândouă am avut parte de bărbați care au fost, s-o spunem pe șleau, niște nenorociți.

— S-o zicem pe-aia dreaptă.

— Să știi că ai dreptate când spui că-l vreau pe ticălosul meu prins și adus înapoi, să vadă ce-l așteaptă. Și acum că știu că nu te culci cu el, ci îl urmărești, m-aș bucura să te ajut, cu condiția să faci ceva pentru mine. Două lucruri.

— Anume?

— Ține femeia afară din povestea asta. Asigură-te că fotografii îl prind singur, fără ea alături. Nu-mi pasă cum o faci, doar să o faci. Și ține-mă pe mine departe de asta, în ceea ce privește poliția.

A văzut că eram uimită. Uitându-se în jur, la traficul pietonal care se derula grăbit – complet dezinteresat, dar capabil să audă – a mai făcut un pas în spate și mi-a permis, în sfârșit, să intru. A închis ușa în urma noastră și, chiar și așa, a vorbit în continuare încet.

— Au fost lucruri pe care nu le-am putut spune polițiștilor, când au venit să mă interogheze despre dispariția lui Jim. Dacă am știut ce pune la cale, dacă am văzut vreun semn… Am spus că nu. Ce femeie știe că soțul ei e pe cale s-o părăsească?

— Dar ați observat ceva?

— Când era la duș, marți seara, cu o seară înainte de audiere, am găsit două bilete în servieta lui – două bilete de avion emise pe nume false, domnul și doamna James Barnaby, plecare spre Nassau la ora douăsprezece, vineri – mai

precis, mâine. Când i le-am aruncat în față, mi-a spus că erau pentru noi. Că vom zbura împreună. A fost pe jumătate adevărat. Dimineața, plecase, luând ambele bilete. Dar cum aș fi putut spune asta poliției? Că știusem despre bilete și-l lăsasem să le păstreze fiindcă avusesem încredere că mă va lua cu el?

— Ați fi lăsat totul în urmă? am întrebat. Casa, fiul, viața...

— Fiul meu se descurcă singur de ani buni deja, de când a împlinit șaisprezece ani. Viața mea, cel puțin în cartierul ăsta, s-a terminat, și încă de când Jim a fost arestat. Abia dacă îndrăznesc să-mi arăt fața, chiar și printre oamenii care ne-au fost cândva prieteni. Cât despre casa mea și celelalte lucruri pe care le avem, ei bine... biletele n-au fost singurul lucru pe care l-am găsit în servieta lui. Mi-a susținut privirea. N-am numărat, Joan, dar am lucrat într-o bancă înainte să mă căsătoresc, și încă pot estima din ochi. Avea cel puțin cincizeci de miare în servieta aceea, pentru drumul la Nassau, unde o să stea la soare o vreme. Chiar mai mult.

— Dar, dacă avea atâția bani, putea plăti cauțiunea oricând!

— Desigur, și ar fi avut mai puțin cu care să trăiască la sosirea pe insulă. De ce să facă asta, când putea convinge pe altcineva să pună banii pentru el?

— Și de unde proveneau toți banii aceia din servietă?

Obrajii i s-au colorat, iar eu mi-am amintit toate articolele din ziar despre mitele pe care se presupunea că le acceptase.

— Nu pot să presupun. Tot ce pot să-ți spun e că tot bănetul era acolo, alături de două bilete de avion, iar alternativa – niciun ban, doar un proces public și urmările sale –, așa că mi-am spus: uneori, trebuie să te arunci în gol.

— Dar apoi s-a aruncat fără dumneavoastră.

— Acum te-ai prins. Și-ți dai seama de ce nu pot spune asta poliției.

— Da, firește, am spus, înțelegând perfect.

Un ofițer ca Young ar fi putut schimba regulile pentru ea, însă un Church ar fi trimis-o să-și vâneze propria cauțiune cât ai zice pește.

— Nu trebuie să știe că am auzit despre bilete de la dumneavoastră. Tom a dat o groază de telefoane ieri, la toți prietenii soțului dumneavoastră. Unul dintre ei se prea poate să fi știut și să-i fi spus.

— Doamnă Medford – Joan – dacă te descurci așa, ai binecuvântarea și mulțumirile mele. Tot ce trebuie să faci este să-i cauți pe domnul și doamna Barnaby la terminalul United Airlines mâine înainte de prânz și-l vei găsi.

Am rămas pe loc, clipind, încercând să conștientizez că-mi permisese să-mi păstrez casa. Voiam să-i mulțumesc, dar nimic din ce gândeam nu părea să fie suficient ca să exprime totul. Am spus doar: „Așa voi face", și m-am întors să plec.

Când am deschis ușa, a spus:

— Dacă-l vezi pe Tom, transmite-i dragostea mea. E un tip de treabă, chiar dacă se mai îmbată uneori.

— Cu plăcere.

— Ți-a pomenit vreodată de ideea aceea cu golful Chesapeake – o idee despre cum ar putea folosi centralele atomice ca să elimine meduzele, folosind una împotriva celeilalte? Dacă nici ăla nu-i un mare chix, nu știu ce e.

— Da, mi-a spus.

În secunda următoare, eram în mașina lui Tom și ne îndreptam spre Upper Marlboro, cu această informație extraordinară pe care mi-o oferise doamna Lacey. Trebuie să-l fi sunat, dar nu-mi aminteam s-o fi făcut. Am vorbit, foarte entuziasmați, despre următoarea noastră mișcare, fără

să pomenim de noaptea anterioară și de tonul deprimat pe care o încheiasem. Apoi am ajuns în Upper Marlboro, am parcat în spatele tribunalului și apoi am intrat iar în biroul șerifului. Ajutorul de șerif Harrison a venit să mă vadă și a fost foarte prietenos.

— OK, a spus, asta i-a pus capac. Vom fi acolo, cu tot cu mandat. Preluăm noi de aici – nu mai aveți de ce să vă faceți griji.

— Acum te simți mai bine? m-a întrebat Tom, pe drumul spre casă.

— Un pic ușurată, poate. Când va fi iar după gratii, o să mă simt mai bine.

Capitolul 17

Ne-am dus la mine acasă și l-am invitat înăuntru, firește. S-a aruncat pe scaunul unde stăteam eu de obicei, privind afară pe fereastră, la fel cum făceam și eu, de multe ori.

— S-a-ntâmplat ceva? l-am întrebat, după o vreme.

— Nu, chiar nimic.

Dar a revenit asupra întrebării cinci minute mai târziu:

— Cred. Și apoi: Joan, sunt îngrijorat, și nici măcar nu știu de ce. Dar, dintr-odată, totul a devenit al naibii de simplu.

— Adică? am întrebat, după câteva clipe. Problema era că nu știau unde să-l găsească. Acum știu. Asta rezolvă totul.

După o pauză lungă, a spus:

— Jim Lacey e departe de-a fi un sfânt, dar nici prost nu e. Să fii escroc înseamnă să nu fii fraier. Jim Lacey știe că nevastă-sa a văzut biletele și-i știe planurile. Așa că știe c-ar putea să facă totul să-l îngroape. Și ce face?

— Pe mine mă întrebi?

— Pe mine. Doar că nu știu răspunsul.

Dar, curând, a început să pocnească din degete.

— Ce aș face ar fi să merg la aeroport, să-mi aduc prietena și apoi să mă separ de ea, ca să nu fim remarcați împreună. Apoi m-aș așeza undeva, poate în partea de sus, unde se poate lua prânzul, de unde aș putea să stau cu ochii pe sala de așteptare, să văd cine intră. Atunci apar ofițerii din Maryland – în uniformă, poate, dar chiar dacă nu, îi cunosc personal, de când am construit secția.

— OK, și apoi?

— Nu știu. Tu știi?

— Nu, dar nu mă mai simt ușurată.

— Cu siguranță, nici eu. Bine, îi văd venind, și imediat mă strecor afară. Sar într-un taxi și mă duc întins la stația de autobuz. Acolo aștept fata – care poate s-a strecurat și ea afară și aștepta lângă stația de taxiuri. Așa că mergem cu autobuzul la Miami, de unde iau același zbor în ziua următoare. Renunț la costul a două bilete. Și? E mai bine decât la închisoare.

— Nu mă mai simt *deloc* ușurată.

— Îmi pare rău că te-am necăjit.

— Dar ce să facem?

— Dacă spui „noi" pe tonul ăla, trebuie să mă gândesc la ceva.

— Ce vrei să spui cu *asta*?

— Cred că știi ce vreau să zic, nu?

M-am simțit slabă, sufocată, nelalocul meu, și nu sunt deloc sigură ce am răspuns.

Deja se plimba de colo colo, foarte agitat, și apoi, brusc, a pocnit din nou din degete și mi-a spus, cu entuziasm:

— M-am prins, m-am prins, m-am prins! Am așteptat, iar el a continuat, îngenunchind lângă scaunul meu: Avem nevoie de o mână de ajutor de la cineva capabil să aresteze și interesat s-o facă, cineva pe care să nu-l recunoască. Nu putem folosi Poliția Aeroportului, fiindcă sunt federali și nu iau parte la asemenea acțiuni. Totuși, cred că avem o alternativă. Fuge cu cincizeci de miare și e clar că n-a plătit impozit pe banii ăia, ceea ce înseamnă că fiscul va interveni, dacă le vindem pontul. *Ei* pot cere ajutor de la Poliția Aeroportului, fiindcă și ei sunt federali. Haide, mergem la Wheaton.

Am folosit din nou mașina lui, și ne-am regăsit iar într-unul din acele birouri cu tejghea în față și mese de lucru în spate,

și fete cu fuste scurte care mestecau gumă. Mi-am imaginat că toate trei se comandau la set din catalogul Sears. La una dintre mese era un bărbat, care s-a apropiat și ne-a întrebat ce dorim. Tom m-a lăsat pe mine să vorbesc și așa am făcut, cât mai pe scurt posibil, dar totodată explicând cine eram și cum ajunsesem să girez pentru cauțiunea lui Lacey. Apoi am spus:

— Aici interveniți voi: tipul o șterge cu cincizeci de miare, cincizeci de mii de dolari, după cum am fost informată de o sursă sigură, și fuge la Nassau, ceea ce-nseamnă că putem paria că n-a plătit niciun impozit – și nici nu cred că intenționează. Domnule, credeți c-ar putea să intereseze fiscul?

— Doamnă, încercați să faceți o glumă?

— Adică nu vă pasă?

— Adică ne pasă – și încă cum!

— Atunci ce faceți în privința asta? Și ce să fac eu?

— Stați pe loc, mă duc să mă consult.

S-a dus la masa lui, a ridicat receptorul și a început să apese pe butoane. În curând, un alt bărbat s-a prezentat. Au șușotit un minut, apoi au vorbit cu o fată, care s-a ridicat și a ieșit pe o ușă. Într-o clipă, s-a întos cu o fișă, pe care au studiat-o amândoi câteva minute. Apoi au venit la tejghea.

— OK, a spus primul bărbat. Dânsul este domnul Schwartz, care mă va asista în această problemă. Eu mă numesc Christopher. L-am verificat pe domnul Lacey. A completat o declarație de venit anul trecut, dar a plătit o taxă atât de mică, încât a trebuit să-l verificăm. N-am aflat prea mare lucru – nicio dovadă contra lui. Dar plecarea la Nassau cu cincizeci de miare în buzunar ne expune unui risc pe care nu ni-l putem permite.

— Da, domnule Christopher, dar ce...?

— Ajung imediat acolo, doamnă Medford. Îl prindem la aeroport, îi numărăm banii pe care-i are la el, vedem ce impozit are de plătit și i-l cerem.

— În sala de așteptare?

— În biroul Poliției Aeroportului. Se află în jos pe scări vizavi de sala de așteptare principală.

— Și după ce i-ați luat banii?

— Asta e tot, am terminat. Îi dăm și chitanță, firește. Dacă nu-i place, să ne dea în judecată.

— Adică poate pleca?

— Nu avem nicio obiecție.

— Dar eu sunt interesată să fie reținut suficient până când poliția din Maryland poate ajunge să-l aresteze.

— Înțeleg, dar nu vă putem ajuta în mod direct. Totuși, dacă poliția din Maryland ajunge acolo în timp ce ne ocupăm de el, dacă știu unde să vină, adică în biroul Poliției Aeroportului...

— Adică ar trebui să-i sun să le spun?

— Dacă ne sincronizăm, nu lucrăm împreună, dar rezultatul va fi același.

— Înțeleg. Atunci... mulțumesc.

— Așteptați, nu așa repede.

El și domnul Schwartz au șușotit iar, apoi domnul Schwartz a întrebat:

— Îl cunoașteți pe omul ăsta, doamnă Medford?

— Da, l-am întâlnit o dată.

— O cunoașteți pe prietena lui?

— Nici măcar după nume. Dar Tom, aici de față, a văzut-o. Și îl știe pe Lacey mult mai bine decât mine.

— Perfect, atunci. Către Tom: Ni-l arăți, și ne-o arăți și pe ea. E importantă, fiindcă posibilitatea ca noi să ne aflăm acolo i-a trecut lui prin minte, și s-o lase să ducă servieta ar fi o cale simplă de scăpare – dacă-l prindem, ea poate fugi.

— Ar trebui să aibă încredere în ea pentru asta, a spus Tom.

— Chiar deloc, a spus domnul Schwartz rânjind, în felul în care o pisică rânjește la un șoarece. E nevoie doar să-i dea

geanta și să-i spună s-o ia în avion pentru el. Nu trebuie să-i dezvăluie ce este în ea.

— De aceea avem nevoie de voi aici, a insistat domnul Christopher. Dacă el nu are servieta, o putem sălta pe *ea* și să impunem taxele așa.

— Dar apoi o să-i dați drumul fetei? am întrebat. I-am promis persoanei care ne-a dat pontul că fata n-o să fie amestecată în povestea asta.

— De ce nu? Tot ce vrem sunt banii.

Apoi, am început să „punem la cale", după cum s-a exprimat domnul Christopher – cum aveam să procedăm ziua următoare. Erau îngrijorați că, dacă-l vedea pe Tom, Jim Lacey avea să facă ce prevăzuse Tom: s-o șteargă, și încă repede, luând fata și banii cu el. Am sugerat ca Tom să poarte ochelari de soare, dar el a respins propunerea imediat.

— Practic, dacă te îmbraci așa în interior, strigi că nu vrei să fii recunoscut. Nu i-ar trebui mai mult lui Jim să se uite mai atent.

Christopher a venit cu ideea să-l facă pe Tom să pară mai bătrân, punându-i o perucă cenușie și întunecându-i ridurile cu un creion dermatograf. Urma să poarte și o jachetă cu o mărime mai mare decât de obicei. Ne-am uitat în Pagini Aurii, am găsit un magazin de peruci chiar în Wheaton și am văzut că făceau peruci pentru ambele sexe. Apoi el și cu mine am mers acolo, deși domnul Schwartz ne-a avertizat:

— Să treceți iar pe aici, ca eu să știu – ca amândoi să știm – cum veți arăta.

Magazinul de peruci se chema Helga of Sweden, iar vânzătorul a fost extrem de drăguț. Am fost șocată că o perucă simplă, căruntă, care arăta așa cum doream noi, costa treizeci de dolari, dar Tom a insistat că nu putea face ce trebuia fără ea, așa că am scos banii. Aveam creion pentru ochi în geantă și l-am folosit ca să-i desenez niște riduri

veritabile pe frunte, și să-i adâncesc încrețiturile de la colțurile gurii. Dintr-odată, parcă avea șaizeci de ani – „mai puțin când mergeți", a râs vânzătorul. „Tot ca un tânăr mergeți."

— Străduiește-te să mergi de parcă ai căra o povară, i-am spus.

— Așa? a întrebat, încercând să meargă adus de spate.

— Cam așa.

Trecând pe lângă mine, a șoptit:

— Poate ar fi trebuit să fac asta mai devreme, fiindcă se pare că e categoria de vârstă pe care o preferi.

M-am prefăcut că nu aud. Erau singurele cuvinte spuse în ziua aceea ca apropo la cearta noastră cu o seară înainte, dar arătau că sentimentele sale erau încă în fierbere, chiar dacă pusese un capac pe oală.

Pe drumul înapoi spre biroul fiscului, am scos alți douăzeci de dolari pentru o jachetă largă, și alți cinci pentru o pereche de ochelari de vedere cu sticlă simplă. L-am lăsat pe Tom să meargă întâi singur, și, cel puțin din cealaltă parte a camerei, domnul Christopher nu l-a recunoscut.

— Da, domnule? a întrebat, foarte politicos, apropiindu-se de tejghea. Cu ce vă putem ajuta?

— Vrem doar banii, a spus Tom, iar domnul Christopher a făcut ochii mari.

Apoi l-a chemat pe domnul Schwartz, și deși el și-a dat seama, a dat din cap cu seriozitate și a declarat deghizarea „suficient de bună". Atunci am stabilit ce urma să facem în dimineața următoare la aeroport – Tom avea să se așeze în fața United Airlines, să deschidă o revistă, să înceapă să citească și să tragă cu ochiul peste ea. Ei urmau să ocupe câte o poziție în fiecare parte a sălii, iar când Tom îi vedea fie pe domnul Lacey, fie pe fată, avea să se ridice, să treacă pe lângă ei și să închidă revista. Dacă Lacey era cu femeia, putea fi foarte simplu. Dacă nu, se putea ca lucrurile să se complice. Eu, între timp, urma să mă aflu în spatele sălii,

observând de la distanță, purtând ochelari de soare ca acoperire suficientă, fiindcă, în primul rând, sunt mai obișnuiți pentru femei în interior, și, în al doilea rând, cum a spus Tom, „te-a văzut doar o dată, timp de jumătate de oră, la miezul nopții, într-un bar, după ce ieșise de la închisoare, și și-a petrecut oricum mai tot timpul uitându-se în decolteul tău, și nu la chipul tău". Iar fata, firește, nu mă mai văzuse niciodată.

După ce am stabilit toate astea, Tom și cu mine ne-am pregătit de plecare, dar domnul Schwartz mi-a amintit că aș face bine să sun la Marlboro și să-i spun ajutorului de șerif Harrison cum stau lucrurile, ca să poată veni în biroul Poliției Aeroportului, imediat după ce ajungea, și nu să caute în sala de așteptare cu oamenii lui, cu riscul de a fi observat de „pradă", cum îi spuneau ei.

Capitolul 18

Am ajuns acasă un pic după 16 și ne-am gândit ce să facem. Tom s-a așezat iar la fereastră și a început să vorbească destul de curând:

— În primul rând, Joan, cel puțin cum văd eu lucrurile, ar trebui să mergem în centrul acțiunii – la un motel undeva lângă Aeroportul Național, ca să nu ne luptăm cu traficul mâine dimineață și să ajungem prea târziu.

A scos Pagini Aurii, s-a uitat prin carte și a găsit un motel mare, care s-ar putea să nu dorească să fie menționat, din cauza celor petrecute a doua zi, așa că nu-i voi da numele.

— OK, ajungem acolo – dar nu împreună, a continuat el. Mergem în mașini separate, sosim la ore diferite. Eu iau o cameră pentru o persoană cu baie, tu un apartament.

— Un apartament? am întrebat. De ce?

— Ca să ne putem întâlni fără să fim văzuți. Dacă și Jim stă acolo? Dacă ne vede pe hol sau în altă zonă publică...?

— Dar de ce un apartament? Ce-are a face?

— Într-un apartament, poți primi pe oricine dorești, bărbat, femeie, nu contează. Se presupune că, dacă ai o cameră de primire, nu-ți dă prin cap să faci lucrurile pe care ai fi tentat să le faci dacă tot ce ai avea ar fi un dormitor.

— Sigur așa e regula?

— Păi nu? Sună-i și întreabă-i.

— În regulă, mă încred în cunoștințele tale superioare privind motelurile.

A plecat cu mașina să-și împacheteze lucrurile, și după ce mi-am pregătit și eu o geantă, am condus până la motel. Era unul mare, cu trei secțiuni. La recepție am întrebat cât costa un apartament, „dormitor, living și baie". Recepționerul n-a părut deloc surprins că o femeie se înregistra singură, și a spus:

— De la 37,50 în sus.

— Ăsta e cu vedere spre exterior?

— Toate apartamentele sunt așa. Acesta dă spre aeroport. Pentru 45,75, vederea este spre râu.

— Aeroportul e OK.

Mi-a dat o cheie și mi-a spus cum să ajung. Mi-am luat geanta în lift, am urcat, i-am urmat indicațiile și am mers de-a lungul unui hol, am descuiat o ușă și dintr-odată am intrat în apartamentul meu, simțindu-mă vinovată, entuziasmată și cu gâtul un pic uscat. Am făcut turul camerelor. Erau zugrăvite în verde-pal și mobilate cu piese de un verde mai închis, ca să se asorteze, iar totul fusese curățat atât de recent, că puteai mirosi asta. Am încercat să nu mă uit la paturi, care erau două, „deși, desigur, pentru două persoane costă patruzeci și doi cincizeci", spusese recepționerul.

După ce mi-am așezat cele câteva lucruri pe care le adusesem în sertar, m-am întors în living. Pe fereastră puteam vedea avioanele aterizând și decolând, însă erau suficient de departe ca să nu le și aud. Pe masă era un telefon. L-am folosit ca să sun la Garden.

— Sue, dă-mi-o pe Bianca, te rog. Mersi.

Când Bianca a luat receptorul, am spus:

— Voi lipsi din nou astă-seară – și posibil mâine, nu știu sigur.

A urmat un moment de tăcere.

— N-am ce să fac, Bianca. E ceva personal și important.

— Ai căzut la pat? Ești pe moarte?

— Nu. Nu în felul ăsta.

— Atunci nu mă poți lăsa fără personal două nopți la rând, să nu mai zic trei. Treci imediat încoace, Joan.

— Nu pot.

După o altă tăcere:

— Îmi poți explica de ce nu te-aș concedia de data asta? Tom nu-i prin preajmă ca să mă convingă să n-o fac.

— Nu, nu e, am spus. E aici, cu mine.

— Ah!

— El și cu mine trebuie să facem un lucru care nu poate fi amânat. Într-un fel sau altul, totul se va termina mâine, și apoi totul va fi ca până acum. Dar în seara asta...

— Am înțeles, nu poți. Sper că știi ce faci, Joan.

— De data asta, da.

— Mă duc să-i spun lui Liz, a zis, încă supărată.

De îndată ce am pus receptorul în furcă, a sunat telefonul, iar vocea lui Tom mi-a invadat urechea:

— Tocmai am ajuns. Vrei să recapitulăm, poate?

— Nici un poate.

— Atunci urc imediat.

De îndată ce a ajuns, am sunat la room-service și i-am pus să-mi citească meniul pentru cină, repetându-i lui Tom fiecare fel. Poate din cauza zilei care ne aștepta, ne era foame – așa că am comandat salată cu dressing franțuzesc, soté de pui, cartofi copți, mazăre, înghețată și cafea. Numaidecât, un bărbat ne-a adus comanda pe o masă metalică, ne-a servit și a plecat, spunând:

— Când terminați, scoateți masa pe hol – vin după ea mai târziu.

După ce ne-am terminat masa, am turnat cafea. Eu am băut-o neagră, iar Tom a vrut două cuburi de zahăr și frișcă.

— Cât de intim e totul, a spus el. Ne jucăm de-a soțul și soția.

Avea dreptate – așa era: prietenos, cald și confortabil. Dar felul în care a spus-o m-a făcut să mă simt inconfortabil.

— Hai să vorbim despre ziua de mâine, i-am spus.

Am reluat totul încă o dată. Trebuia să-l ajut să se machieze dimineața și să-și pună peruca, apoi aveam să conducem până la aeroport, separat. Am discutat unde urma să ne așezăm fiecare, ce avea să facă dacă-i vedea împreună și dacă-l vedea doar pe unul dintre ei. Am recapitulat de două ori.

— Și dacă Poliția Aeroportului te întreabă ce cauți acolo? a spus el.

— De ce ar face asta?

— Dacă.

— Aștept un prieten care ne aduce biletele.

— OK, bine.

— Și dacă te întreabă pe tine?

— La fel, cred. Sau poate le șoptesc că aștept să prind un șobolan care nu și-a plătit cauțiunea.

— Poate, dar nu vei face asta.

— Nu.

— Tom? Îți dai seama, nu-i așa, că aici se va termina orice șansă ca Lacey să te ajute cu verișoara lui, nu? Toate eforturile tale ca să te apropii de el, să-i faci servicii – cum a fost să-i ții locul fiului său atunci...

— Păi mă bucur că am făcut-o, deși din cu totul alte motive.

Am zâmbit amândoi. Dar eu am spus:

— Vorbesc serios.

— Da, îmi dau seama.

— Și nu te deranjează?

— Ba da. Dar nu poate scăpa cu ce vrea să facă. Dacă n-aș fi avut casa ipotecată, aș fi fost eu cel căruia îi făcea asta și aș fi fost pe drumuri. Singurul motiv pentru care ești tu e fiindcă mă cunoști și ai vrut să-mi faci un bine. Așa că... dacă-l pierd, îl pierd. Există întotdeauna alte căi de a atinge un scop, și voi găsi una.

— *Dacă*-l pierzi? Tom, cum ai putea să nu-l pierzi?

— Păi o să port peruca aia și ochelarii. Cine știe, poate n-o să-și dea seama cine l-a turnat.

Atunci mi-am dat seama de ce insistase atât în privința perucii. Dar m-am gândit cât de repede îl recunoscuse domnul Schwartz, așa că n-am putut să-l încurajez prea mult.

— Mulțumesc, am spus.

După o clipă în care niciunul dintre noi n-a părut să știe ce să spună, Tom a pus ceașca de cafea pe masă și s-a ridicat.

— Bun, cred că asta-i tot, a spus. E timpul să ne băgăm în pat.

Mi s-a strâns stomacul, dar el mi-a trimis o bezea și a plecat.

În dimineața următoare i-am aranjat fața cu mare grijă, pictându-i trei riduri fine, ca niște labe de gâscă, la colțurile ochilor, și un rid mai pronunțat pe fiecare obraz, lângă gură, făcând totul cu grijă, ca să respecte contururile reale din piele și să nu pară machiaj, chiar văzute de aproape. Am procedat la fel cu ridurile de pe frunte. Mi-am tot spus, „Nu exagera", și n-am exagerat. Mi-am dat seama, când i-am așezat peruca, că *avea* șaizeci de ani de la o distanță de peste zece metri, iar planul era ca el să păstreze acea distanță față de oricine. Și-a pus jacheta și ochelarii pe care le cumpărasem și a clipit către mine, apoi a adoptat mersul de bătrân când s-a îndreptat spre ușa apartamentului. A fost ciudat să-l văd plecând, de parcă aș fi avut o previziune de o clipă despre cum o să fiu căsătorită cu domnul White și să-l conduc dimineața și să-l întâmpin seara, acasă. M-am cutremurat.

După ce a plecat Tom, m-am îmbrăcat într-o ținută lejeră și practică, pe care ai purta-o când zbori cu avionul, și am coborât să iau micul dejun. Am cumpărat mai întâi revista *Ladies Home Journal* de la standul de ziare. Tom era

de cealaltă parte a încăperii, terminându-și micul dejun. Privirile ni s-au întâlnit, dar nu am vorbit unul cu celălalt. A plecat înainte să-mi fie adusă mâncarea. Am mâncat repede, am achitat nota și m-am urcat imediat în mașină, pe care o parcasem aproape de intrare. Când am ajuns la aeroport am parcat la ei, mi-am pus o pereche de ochelari fumurii și am intrat în clădirea principală.

Sala de așteptare era imensă, dar eu am traversat-o lent, de la capătul scărilor spre restaurant, pe lângă agențiile diverselor companii, către celălalt capăt. Nu l-am remarcat pe domnul Lacey, dar l-am văzut pe domnul Christopher și apoi, pe banca de alături, pe domnul Schwartz. I-am văzut făcând un semn discret din cap când m-au zărit, iar domnul Schwartz și-a înclinat capul în direcția unui colț al încăperii. M-am așezat acolo, cu fața spre United Airlines, dar beneficiind și de vedere asupra intrării. Am deschis revista, ținând-o jos, în poală, ca la nevoie să mă pot uita peste ea. Ora era zece și jumătate, adică ne apropiam, fiindcă avionul pleca la ora douăsprezece, iar pasagerii erau așteptați pe la unsprezece. Deși Lacey putea risca să aștepte până în ultimul moment, asta ar fi însemnat să fie strigat sub numele de Barnaby și să atragă atenția asupra sa. Dar nu puteam decât să aștept, așa că asta am făcut, devenind tot mai stresată cu fiecare minut.

La zece și cincizeci și cinci, un bărbat s-a lovit de picioarele mele în timp ce trecea și mi-a blocat vederea asupra intrării. Mi-am înălțat capul ca să mă uit după el. Era un bătrân cu părul alb, care se sprijinea în baston, și mergea tare încet. Am înjurat în gând – poate că Lacey intra chiar atunci și aveam să-l ratez, din cauza tipului ăstuia...

Apoi m-am uitat mai bine la bătrân. Avea fața întoarsă, așa că tot ce am prins a fost o bucată de profil, dar l-am recunoscut imediat. Nasul ascuțit, fălcile care-i atârnau sub bărbie – era Lacey! Avusese aceeași idee ca noi, doar că se

descurcase mai bine: își răsese o parte de cap, „chelind" în creștet, cu excepția unei șuvițe pe care o pudrase cu alb. Cu un baston și un mers greoi, devenise un bunic inofensiv, pe care nimeni nu-l recunoștea ca fiind Jim Lacey, dacă nu se uita cu atenție, și chiar și așa, numai dacă stătea la fel de aproape cum stăteam eu.

Nu mă remarcase, sau, cel puțin, nu mă recunoscuse – asta era bine. Dar trecuse deja de mine și se îndrepta, cu pasul său lent și măsurat, spre poarta din capătul sălii. Mi-am dat seama, privind cu disperare în jur, că nici Tom, și nici domnii de la fisc nu-l observaseră și nu-l recunoscuseră. Am vrut să mă ridic sau să strig, să fac ceva, însă atunci jocul s-ar fi sfârșit, fiindcă Lacey nu avea cu el decât bastonul dintr-o mână și o haină ușoară pe celălalt braț. Banii erau, cu siguranță, la prietena lui, iar dacă dădeam alarma, ar fi fugit.

Unde era? Unde?! Am scanat sala de la stânga la dreapta, uitându-mă după orice siluetă feminină care ar fi părut nelalocul ei. Dar nu exista niciun motiv, știam asta, ca ea să pară nelalocul ei. Ar fi fost o femeie care călătorea singură și ducea o valiză grea – dar sala era aglomerată, fiindcă era chiar spre prânz, și cred că erau o duzină de femei care călătoreau singure, fiecare purtând valize grele.

Apoi m-am uitat spre poartă. Acolo erau câteva femei, însă una mi-a atras atenția în mod deosebit. Ținea o valiză mare lângă ea și purta ochelari fumurii, ca ai mei. Niciunul dintre aceste aspecte nu era o garanție, bineînțeles. Dar, privind, l-am văzut pe Lacey uitându-se în direcția ei, iar bărbia ei a coborât pentru o fracțiune de secundă într-o încuviințare.

Sau îmi imaginasem totul? Poate îi făcuse semn altcuiva? Dar nu, el se îndrepta direct spre ea, și, deși nu-i puteam vedea ochii din spatele lentilelor închise la culoare,

femeia se uita direct la el, cu buzele întinse. Uitându-mă în jos, am văzut că-și mișca vârful unui picior, nerăbdătoare.

M-am uitat la Tom. Din spatele revistei ridicate, privea intrarea, în direcția complet greșită. Iar domnii Christopher și Schwartz se uitau unul la celălalt – am văzut cum unul și-a privit ceasul și a ridicat din umeri.

Nu mai aveam timp de subtilități. Într-un minut avea să ajungă la poartă și avea să fie prea târziu. M-am ridicat și am traversat rapid sala, cu tocurile păcănind zgomotos pe podeaua de gresie. M-am uitat la spatele lui Lacey, în fața mea, și m-am rugat să nu se întoarcă.

Nu s-a întors. Mergea drept, ca o săgeată, spre poartă și spre avionul de dincolo de ea, spre libertatea pe care o reprezentau.

Din vreo zece pași grăbiți am ajuns lângă domnul Schwartz, și m-am aplecat să-i șoptesc în ureche:

— El este, bătrânul cu baston, cel care tocmai a trecut. S-a deghizat așa ca Tom!

S-a uitat și s-a ridicat. Vizavi, domnul Christopher s-a ridicat și el, aparent firesc – dar nu atât de firesc, dacă remarcai cât de rapid se mișcă. Au schimbat o privire și am văzut ochii domnului Christopher cercetând traseul lui Lacey spre destinație. În sfârșit, Tom s-a uitat și el într-acolo, urmărind ce se întâmpla de pe scaunul său.

Domnul Schwartz a fost lângă Lacey într-o clipă, cu o mână strecurându-se să-i prindă brațul. Domnul Christopher, între timp, a trecut rapid spre poartă și a prins mâna femeii care ținea mânerul valizei. N-am auzit ce a spus, dar i-am văzut figura alarmată. A încercat să se tragă din strânsoarea lui, dar el a scos o insignă și i-a arătat-o. Atunci, umerii i-au căzut.

Au trecut pe lângă mine, spre o ușă pe care scria PRIVAT – ACCESUL INTERZIS, toți patru, mai întâi domnul Schwartz, conducându-l pe Lacey, care nu mai șchiopăta

și nu mai folosea bastonul, apoi domnul Christopher cu femeia. M-am întrebat ce-or fi crezut spectatorii despre revenirea miraculoasă a bătrânului artritic.

— Veniți cu noi, a spus domnul Christopher trecând, și numai după o clipă mi-am dat seama că mi se adresase mie.

Am aruncat o privire înapoi, spre locul unde stătea Tom, la ceva distanță. Nu se mișcase. Poate era recunoscător că lucrurile se rezolvaseră fără ca el să-și arate fața. Eram mai aproape, în orice caz, iar timpul era potrivit.

— Doamnă, vă rog, a spus domnul Christopher, iar eu l-am urmat.

El și femeia au intrat pe ușă, apoi au coborât un rând abrupt de trepte, până la o încăpere pe ușa căreia scria BIROU AEROPORT. Înăuntru se aflau niște vameși în uniformă, cărora domnul Schwartz le-a arătat insigna, și, firește, pe Lacey, care părea speriat și gata de luptă. Domnul Christopher și-a scos și el insigna, după care domnul Schwartz a trecut la atac:

— Nu vrem să vă cauzăm probleme și să vă pierdeți avionul sau ceva de genul, dar am auzit că scoateți o sumă mare de bani din țară.

— Cine a spus asta? Sunt minciuni...

Domnul Schwartz s-a întors spre mine.

— El este bărbatul?

— Da, am spus.

— Cine ești? a întrebat Lacey, care nu mă recunoscuse încă. Ce-i toată povestea asta?

— Nu suntem de la poliție, a spus domnul Schwartz. Suntem de la fisc. Nu ne pasă de unde provin banii sau ce ați făcut ca să-i obțineți. Ne interesează doar ca Unchiul Sam să-și primească partea.

Între timp, domnul Christopher reușise să smulgă valiza din mâna femeii și, în timp ce noi priveam, despachetase un strat de haine și articole de toaletă de deasupra și

întorsese valiza. Din ea au căzut pachete de bani. Am văzut că erau strânși cu benzi de hârtie marcate – se pare că era menționat tipul de bancnote și numărul lor. Am văzut niște cincizeci, niște sute și un teanc de douăzeci.

Femeia s-a lăsat să cadă brusc pe un scaun. Recunosc că mi-a fost milă de ea.

Domnul Schwartz a scotocit printr-un pachet de bancnote, iar domnul Christopher, prin altul. N-au dat jos benzile, dar au scos fiecare câte o fișă și au notat o sumă pe ea, de fiecare dată după ce verificau un pachet și-l puneau alături.

— OK, a spus domnul Schwartz după ce au terminat și și-au comparat notițele. Avem aici cincizeci și cinci de mii bătuți pe muchie, iar impozitul pentru sumă este de douăzeci – pe care-l vom impune, la fel ca și taxele plătite pentru contabilizare, și vă vom da o chitanță, și nimic nu se va plăti din nou, fie parțial, fie total, când și dacă veți completa o declarație federală de venit.

Domnul Schwartz a scos un carnețel din servietă, care arăta ca unul de cecuri, și a scris ceva înăuntru. Cred că i-a luat doar câteva minute să completeze chitanța, dar pentru mine a părut o veșnicie, așa cum stăteam în tăcere și ne uitam unii la alții. Apoi domnul Schwartz a rupt foaia pe care scrisese, a verificat copiile, două la număr, și i-a dat originalul domnului Christopher, care s-a uitat peste foaie și i-a dat-o lui Lacey, apoi a pus câteva pachete de bani în servietă, lăsându-l mai întâi pe Schwartz să numere bancnotele din fiecare. Dintr-odată, am fost cuprinsă de groază: aproape că terminaseră totul și încă nu-l prinsesem pe Lacey. Era chiar acolo, în fața mea, dar avionul lui urma să plece peste zece minute și nu exista nicio cale să-l opresc să se urce în el.

— Am terminat? l-a întrebat el pe domnul Schwartz deodată.

— Complet.

— Atunci, Flo...?

Dar Flo nu s-a ridicat de pe scaunul pe care se așezase.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Jim, a mormăit ea, trezește-te. Asta a fost, până aici.

— Ce s-a întâmplat, te-ai speriat?

— Bănuiesc că-i poți spune și așa.

— Eu nu. Am plecat.

A luat valiza și a îndesat în ea banii rămași și hainele, la grămadă. Nici măcar nu s-a obosit să folosească închizătoarea înainte să se îndrepte spre ușă.

Voiam să urlu de dezamăgire.

— Îl lăsați să scape? am întrebat.

— Acum și-a plătit datoria, doamnă Medford, a spus domnul Christopher. Nu-l mai putem reține.

La auzul numelui meu, Lacey a pălit. S-a repezit spre ușă și a înșfăcat clanța. M-am aruncat după el, însă a deschis-o înainte să-l prind. Am văzut cum îmi scapă ultima șansă.

Dar apoi s-a oprit locului, și la fel am făcut și eu, cu inima bătând să-mi iasă din piept.

— Bună, a spus Tom, care bloca ieșirea. Purta costumul complet, dar nu pentru multă vreme. Cu o mână și-a scos ochelarii, și cu cealaltă, peruca. Unde crezi că pleci?

— Dă-te la o parte!

— Încearcă să mă obligi, Jim.

Lacey a încercat să treacă, dar Tom l-a împins înapoi, și forța lui Lacey nu se putea măsura cu a lui – forța unui tânăr față de cea a unui om mai în vârstă. Și în sfârșit a apărut o fulgerare albastră, când polițiștii din Maryland s-au prezentat în spatele lui Tom, la ușă.

— Iau eu asta, a spus ajutorul de șerif Harrison, înhățând valiza. O vei primi înapoi, firește, cu tot ce-i legal în ea, dar, deocamdată, trebuie s-o confiscăm. Ești arestat, Jim, fiindcă ai încercat să fugi de lege. Îmi pare rău.

Lacey a ridicat mâinile.

— OK, a spus el. OK.

— Asta-i tot ce ai de zis? a spus femeia, Flo, care încă stătea unde o lăsase.

— Ce ar mai fi de spus?

— Dacă asta-i acea doamnă Medford despre care mi-ai spus, care ți-a garantat cauțiunea, ai putea măcar să vorbești cu ea și să-i spui ce rău îți pare.

Atunci Lacey s-a întors spre mine, foarte solemn.

— Doamnă Medford, a început el, vă asigur, vă dau cuvântul meu, că m-am ocupat să nu vi se impună cauțiunea pe care mi-ați garantat-o. Aveam doar nevoie de timp să-mi pregătesc cazul, și, odată pregătit, urma să mă întorc, mult mai devreme decât ar fi fost cazul să...

— Jim, ești un nenorocit de mincinos, l-a întrerupt Tom, mânat de o furie rece.

Ajutorul de șerif Harrison a intervenit:

— Veți avea șansa să reglați conturile la tribunal. Haide, să mergem.

Le-a făcut semn la doi dintre oamenii săi, iar ei l-au târât pe Lacey afară.

— Și cu mine cum rămâne? a întrebat Flo.

— Există un mandat de arestare pe numele dumneavoastră? a întrebat ajutorul de șerif Harrison.

— Nici pe departe.

— Datorați impozit pe venit? a întrebat domnul Christopher.

— Ar trebui să am venit, mai întâi.

— Atunci, sunteți liberă să plecați, a spus ajutorul de șerif Harrison. Poate sunteți mai selectivă cu bărbații data viitoare, dar ăsta e un sfat gratuit și valorează taman cât ați plătit pe el.

Ea s-a ridicat, a făcut un semn scurt spre mine, dintr-un soi de solidaritate ca între surori, apoi a ieșit pe ușă. M-am

gândit la promisiunea făcută doamnei Lacey, că o voi ține departe de poveste, dar m-am gândit că pot să mă încred în simțul de autoconservare al lui Flo, care urma s-o îndepărteze de orice jurnaliști cu aparate de fotografiat care ar fi putut primi un pont și ar fi așteptat jos.

— Mulțumesc frumos, le-am spus celor doi oameni de la fisc, care mi-au mulțumit la rândul lor.

Apoi l-am lăsat pe Tom să mă ia de braț și să mă conducă afară. M-am simțit deodată slăbită, speriată de coborârea scărilor. El m-a lăsat să mă sprijin de perete și, după un minut, și-a pus brațul în jurul meu, ca să mă ajute. Am coborât câte șase trepte, cu pauze între ele. Apoi am ieșit și am mers spre parcare, unde am ajuns, în sfârșit, la mașină.

— Acum sunt OK, am spus, deși inima îmi alerga încă. Cred.

— OK nu e cuvântul potrivit pentru ce ești tu. Ești o minune.

M-am uitat în ochii lui.

— Lasă-mi un avans de cinci minute, apoi, când ajungi la motel, vino în camera mea, fără să suni sau ceva de genul. Asta dacă *vrei* să vii.

— Tu ce crezi?

Conducând înapoi, mintea mi s-a limpezit, iar când am parcat și am urcat în apartament, știam ce voiam să fac. M-am strecurat în dormitor și mi-am dat jos toate hainele. Apoi am tras deoparte colțurile cuverturii pe unul dintre paturi și le-am împăturit deasupra, lăsând mai toată porțiunea de sub cearșaf liberă. Pe urmă am mers în living, m-am așezat și m-am uitat pe geam. Când am auzit soneria, am deschis vizorul și, asigurându-mă că era Tom, am deschis și ușa.

— E atât de *frumos* afară, am spus, arătând spre ferestrele cu vedere spre aeroport. Sau... preferi să mergem acolo?

L-am condus în dormitor, m-am întins pe pat și am tras cuvertura peste mine, dar numai până la talie. El m-a privit, iar eu am închis ochii. Când i-am deschis din nou, hainele lui erau pe scaun, iar el se strecura lângă mine și mă lua în brațe.

Capitolul 19

Când s-a terminat totul, m-am simțit de parcă fusesem drogată și am zăcut moale, lăsându-l să mă țină aproape. Apoi mi s-a limpezit un pic mintea și mi-am dat seama că nu era doar senzația de ușurare că nu voi pierde casa, după ce în sfârșit scăpasem de ipotecă, sau recunoștința mea pentru Tom, sau, să recunoaștem, plăcerea comună a iubirii adevărate și sincere, dar și lunile de lipsă. Așa că n-a durat mult până când gura mea a găsit-o din nou pe a lui, și am avut ceea ce el a numit „o reluare", pe care a șoptit-o de parcă era un cuvânt obraznic. Cam atât ne-am spus. Pe urmă m-am întins din nou aproape, iar el a șoptit din nou cuvântul și mi-a găsit buzele cu ale lui. Așa am continuat întreaga după-amiază, până când, într-un târziu, a trebuit să ne ridicăm și să mâncăm. Pentru asta, a fost nevoie să ne îmbrăcăm. Apoi am scos masa pe hol și ne-am băgat iar în pat. Dar, de data asta, poate fiindcă tocmai mâncaserăm sau eram pur și simplu extenuați, abia am putut termina. Când am deschis ochii, ceasul bătea ora 3 noaptea.

L-am simțit cald lângă mine, însă după respirație mi-am dat seama că dormea, la fel cum dormisem și eu. Am stat întinsă, cu mintea limpede pentru prima dată de când plecasem de la aeroport. Apoi au început să vină gândurile, iar primul a fost că-l doream pe bărbatul acela cum nu-mi dorisem altceva în viață, cu excepția băiețelului meu – voiam să stau întinsă lângă el pe veci. Dar următorul gând a fost la iarba din fața conacului aceluia, atât de

moale și de verde și de netedă, și cum ar arăta micuțul meu rostogolindu-se și jucându-se în ea, țopăind de bucurie. Am stat întinsă multă vreme, timp în care ceasul a bătut trei jumătate și apoi patru. Dintr-odată, fără să știu ce m-a apucat, m-am strecurat afară din pat și am început să lipăi prin întuneric. Am găsit hainele de care mă dezbrăcasem, mi le-am pus și am deschis sertarele. Am găsit cămașa de noapte purtată cu o seară înainte, setul meu de toaletă și lenjeria de schimb. Mi-am luat haina din dulap și am dus totul în living. Acolo, cu pixul și hârtia de la mzotel, i-am scris lui Tom un bilețel, care spunea: „Multă dragoste, mulțumesc și rămas-bun". Părea cam plicticos, dar asta aveam de zis. M-am strecurat afară, iar angajatul s-a uitat la mine surprins, peste cartea pe care o citea, dar mi-a făcut nota: șaptezeci și cinci de dolari pentru apartament, douăzeci de dolari pentru mâncare, patruzeci de cenți pentru un apel telefonic pe care nu-mi aminteam să-l fi făcut.

Mi-am ridicat valiza, mi-am pus haina, am ieșit din mașină și am plecat în zori – zorii unei alte vieți.

Capitolul 20

În aceeași seară m-am întors la Garden of Roses, și, la cinci minute după ce am intrat, m-am simțit de parcă nu lipsisem niciodată. Bianca a fost ofensată la început, dar când am pomenit de „bani, Bianca – prea mulți ca să-i pierd întorcând spatele", s-a mai liniștit un pic, apoi viața a continuat. Liz a spus:

— Fetițo, așa mi-ai lipsit! Dar lasă asta, principalul este că te-ai întors. Și ce face Tom?

— E în regulă, i-am zis, fără nicio urmă de emoție. M-a ajutat foarte mult într-o chestiune în care am fost implicați amândoi.

— O chestiune nocturnă, din câte înțeleg – vreo trei nopți la rând. Știam eu că băiatul e capabil! Acum, Joan, scuipă tot și nu lăsa niciun detaliu pe dinafară.

Cu dificultate, fiindcă mi-ar fi plăcut să povestesc totul, am răspuns:

— Nu-i nimic de zis, Liz. Mă tem c-a fost o chestiune legală, și s-a terminat.

— Legală?

— Și s-a terminat.

O oră mai târziu, după ce clienții începuseră să vină, era lângă mine și-mi spunea:

— Câțiva mahări, Joan, aici, în separeul din colț. Vor să știe dacă am o amică și dacă ne-ar plăcea să ne vedem cu ei mai târziu, după program. Au deja camere la motel și

flutură spre mine bancnote de o sută. Așa că dacă-i adevărat că tu și Tom nu formați un cuplu...

— Altă dată, Liz, i-am spus. În noaptea asta trebuie să recuperez niște somn.

— OK, a spus ea. O să mă ocup de amândoi, bănuiesc – în fond, pentru asta sunt picioarele, sau cel puțin ăsta e unul dintre scopurile lor.

— Cel principal, poate.

— Am putea spune și așa, da. Dar apoi a făcut bot și a spus: Nu sunteți un cuplu...!

Noaptea următoare n-a fost altceva decât încă o noapte. În cealaltă, s-a întors domnul White.

L-am văzut prima și m-am întors spre bar, unde Jake îl văzuse și el și-i pregătea deja băutura. Când am fost gata de plecare, se afla deja la masa lui, aceeași la care stătea de fiecare dată. L-am servit fără să-i adresez vreun cuvânt, iar el a întrebat:

— Păi? Nu vorbești cu mine?

— Întrebarea este dacă tu vorbești cu mine. A trecut ceva vreme, domnule White. Nu eram sigură că mă mai ții minte.

— Te țin minte.

— Nu sunt sigură de asta. Au trecut câteva săptămâni, în fond. A fost o afacere de succes?

— Foarte. Ar trebui să închei înțelegerea cât de curând.

— Și cealaltă chestiune?

— Este o situație-capcană, dar avocatul meu spune că se poate.

— Dacă mai dorești, evident. Să nu pretindem că ai plecat pentru o lună cu motivul, măcar parțial, de a încerca să mă uiți.

— Nu o să neg, Joan, a spus el simplu. Asta am încercat.

Am deschis gura să mai împart niște lovituri în dreapta și în stânga, dar, văzându-i fața, am știut că venise clipa să schimb foaia. Nu i-am sărit în poală, n-am țipat de bucurie când l-am văzut, m-am purtat de parcă fusesem neglijată și nu-mi convenise. Dar apoi m-am gândit c-ar fi mai bine să mă liniștesc și să-mi amintesc ce se petrecuse între noi. Așa că n-am mai zis nimic timp de un minut, și apoi, foarte încet, am întrebat:

— Deci... ai putut? Ai reușit?

A mai lăsat să treacă un minut, apoi, într-o șoaptă abia perceptibilă, a răspuns:

— Nu.

— De ce nu întrebi ce am făcut eu cât ai fost plecat?

— Bine. Ce anume ai făcut?

— Am încercat și eu să te uit.

— Și? Ai reușit?

L-am lăsat să aștepte puțin, după care am spus:

— Nu.

Apoi a spus-o, lucrul acela care mă determinase să plec de lângă Tom:

— Joan, trebuie să ne căsătorim.

— În felul tău?

— Nu e felul pe care mi-l doresc, ci cel pe care-l recomandă doctorul, așa cum trebuie să stea lucrurile.

Stăteam acolo, cu inima bătându-mi zdravăn, fiindcă știam că felul recomandat de doctori era singurul pentru mine – cu el. Mă întrebasem de multe ori, după acea noapte fatidică, dacă-l duceam de nas, dacă pretindeam că mă aflu într-o stare, când de fapt eram în alta. Răspunsul trebuia să fie da. Dacă ar fi să spun ce simțeam cu adevărat în seara aceea, acolo, la muncă, cu siguranță exaltare, pentru că depășisem în sfârșit momentul, pentru că-mi reușise acest plan gigantic care avea să-mi redea băiețelul, pe o peluză unde putea să se joace, într-o casă în care puteam locui împreună, ca parte dintr-o lume de care puteam fi mândri.

Încerc să relatez totul așa cum a fost, fără să las deoparte nimic semnificativ sau să adaug ceva neadevărat. Așadar, eram fățarnică și o recunosc. Dar, dacă ești femeie, tu ce-ai fi făcut? Dacă erai în pielea mea și ți se oferea ocazia asta, și aveai un băiețel la care să te gândești, cred c-ai fi făcut exact ca mine. Însă nu mai mult decât am făcut eu, nu lucrurile de care m-au acuzat ziarele, mai târziu. Și jur pe viața mea, pe viața băiețelului meu, că nu le-am făcut.

— Când? am întrebat.

— Nu mai devreme de o săptămână. Avocatul meu a ridicat niște probleme care necesită rezolvare – sau, cel puțin, acoperire. Vreau să fii complet protejată de lege.

— Mă las în mâinile tale cu asta.

— Apreciez, Joan – dar, chiar și cu cele mai bune intenții din lume, te-aș putea lăsa descoperită în fața necazurilor, dacă o anumită situație are loc.

— Ce situație, domnule White?

— Aș prefera să nu vorbesc despre asta.

— Atunci, dacă te referi la ce cred eu că te referi, și eu aș prefera să nu vorbesc despre asta. Așa că-mi retrag întrebarea.

— Parcă ai fi avocat, Joan.

— Am crescut cu stilul ăsta de exprimare. Tatăl meu este avocat.

— M-am tot întrebat ce-o fi cu el.

— Aș prefera să nu vorbim despre el.

Probabil că amărăciunea pe care o simțeam mi s-a strecurat în voce, întrucât a făcut un lucru pe care rareori îl făcea: s-a întins și m-a mângâiat cu tandrețe pe o parte a pantalonilor. Apoi a proclamat brusc:

— Ne căsătorim, Joan, dar, în modul în care ne aranjăm viața, îți voi fi mai degrabă tată. Numai așa putem fi împreună. Te pot vedea mereu și pot umple golul care probabil că există în viața ta.

I-am luat mâna și am acceptat înțelegerea.

În timpul nopții, mi-am dat seama că, dacă el avea nevoie de un avocat, și eu aveam, așa că l-am sunat pe domnul Eckert în Marlboro și am mers până acolo să-l văd, în jurul prânzului, a doua zi. M-a întrerupt când am pomenit de onorariu, spunând că cei două sute cincizeci pe care-i plătisem deja „mai țin o vreme, fiindcă n-am făcut nimic să-i câștig – așa că, dacă ați achitat, la ce vă gândiți, doamnă Medford?"

I-am spus.

Când am terminat, s-a ridicat și a început să se plimbe prin cameră.

— Nu-mi place, a mormăit el. Nu-mi place chiar deloc.

Am așteptat, apoi el a continuat:

— Veți fi căsătoriți, dar dacă se răzgândește, nu veți mai fi. Adică, să presupunem că vrea să anuleze. Căsătoria nu s-a consumat, deci nu există o căsătorie – bănuiesc că știți asta? Așadar, să zicem că doriți să o consumați și ați putea crede că ar pune capăt problemei. Dar nu și dacă lipsa consumării ar fi parte din contract – un tribunal ar decreta, mă tem, că nu le puteți avea pe ambele. Dacă ați intrat într-o căsătorie care nu este o căsătorie, aceea va fi căsătoria pe care o va avea tribunalul în vedere, nu cea pe care ați dori să o încheiați, de fapt. Iar dacă eu aș fi judecător, ar trebui să decretez că o căsătorie care exclude consumarea nu este una validă.

— Și atunci ce fac?

— Adică, dacă vreți să puneți mâna pe bani?

— Trebuie să vă exprimați așa?

— Dacă doriți consultanță legală, trebuie să știu ce vreți.

— Păi, evident că mă gândesc la bani. Bănuiesc că toată lumea o face. Nu sunt singurul lucru la care mă gândesc, cu siguranță nu, domnule Eckert.

Am ținut-o tot așa vreo zece minute. Când m-am săturat, a spus:

— Cu alte cuvinte, vreți să vă spun cum să primiți banii și totuși să pretindeți că nu acesta e scopul?

— Da.

— În regulă, acum ajungem undeva.

Mi-a mai luat zece minute să-i explic despre Tad, despre situația lui, iar el m-a lăsat să vorbesc, însă nu a părut să asculte. Apoi a intervenit brusc:

— OK, aveți un copil și vreți iarbă pe care să se joace. Așa că mergeți mai departe – vă căsătoriți în felul ăsta nebunesc și faceți tot posibilul s-o scoateți la capăt. Dar, doamnă Medford, există o posibilitate la care nu păreți să vă fi gândit: s-ar putea ca el să vrea să consume căsătoria oricum – să riște, presupunând că doctorii se înșală. Sfatul meu este următorul: dacă dorește s-o consume, consumați-o. Fiindcă invitația ar putea fi doar modul *lui* de a vă prinde în capcană, de a vă face să refuzați, și astfel de a căpăta o poziție impenetrabilă la tribunal.

— De ce ar face asta?

— S-a îndrăgostit, nu? La fel de repede i-ar putea trece.

— Și ce vă face să credeți c-aș refuza?

— Nu zic c-ați face-o. Spun doar că n-ar trebui. Dacă ar fi vorba doar despre compania bărbatului, v-aș sfătui taman pe dos – dar cred că dumneavoastră vreți banii.

M-am simțit rușinată și m-am ridicat să plec. A continuat:

— N-am terminat încă. Orice ați face, nu puneți nimic în scris, doamnă Medford. Nu semnați niciun contract de căsătorie, niciun acord, nimic care menționează această stipulare – cu excepția actelor de rutină, cum ar fi solicitarea unei permisiuni, nu semnați *nimic*. Iar când veți obține victoria, dacă o veți obține, în seiful acesta nu se va afla nimic care să vă distrugă în instanța succesorală.

— Despre ce „lucru" vorbiți?

— Despre același „lucru" la care vă gândiți și dumneavoastră.

— Ați vorbit foarte pe șleau.

S-a uitat la mine, iar eu m-am uitat la el, și privirea lui mi-a amintit de cea a sergentului Young, doar că lipsită de bunătatea acestuia. O clipă mai târziu, a spus:

— Dacă, după ce v-ați căsătorit, doriți să vă ajut, cu sfaturi de specialitate sau de alt fel, să-mi spuneți.

— De alt fel? am întrebat. Despre ce fel de ajutor vorbim?

— Căsătoria platonică alături de o doamnă bine ca dumneavoastră poate deveni dificilă. Dacă gândiți la fel, să-mi spuneți. Poate treceți pe aici într-o zi și luăm lucrurile de unde am rămas. Sunteți o aventurieră extrem de atrăgătoare și vă plac foarte mult.

A întins un deget și mi-a atins fața. Voiam să-l apuc și să i-l întorc invers, să-l rup dintr-o mișcare, dar n-am făcut decât să zâmbesc adorabil și să-i îndepărtez degetul de pe mine la fel de blând.

— Dacă voi avea nevoie de dumneavoastră, domnule Eckert, vă voi anunța.

M-am întors la Hyattsville cu fluturi în stomac și cu sentimentul că mă jucam cu focul.

Capitolul 21

Săptămâna nu a trecut, ci a zburat. Apoi a venit ziua, iar când m-am trezit eram panicată: știam că dau înapoi, că mă tem de ce trebuia să fac. Am fost furioasă, înnebunită de ciudă pe Tom, întrucât nu sunase, nu venise la bar, nici măcar o dată. Trebuia să-și fi dat seama, când se trezise, de ce îl părăsisem – îi spusesem doar că intenționam să mă mărit. Și trebuia să știe deja când urma să se întâmple, fiindcă ținea legătura cu Liz, după cum se trădase vreo două-trei nopți, prin întrebările pe care mi le pusese și prin cele pe care i le adresasem eu – cele pe care preferase să nu le audă. Așa că-i vorbise despre asta, și atunci de ce nu venise? Ca să-și ia rămas-bun, să mă conducă acasă într-o seară, orice. Dar nu, nici măcar o privire blândă. S-a ținut departe de Garden complet.

M-am ridicat din pat, m-am îmbrăcat, mi-am băut cafeaua și m-am urcat în mașină. Fără să-mi dau seama, m-am trezit în Marlboro, conducând pe lângă biroul lui Eckert și întrebându-mă ce căutam acolo. Mai exista vreo opinie specializată pe care o doream – sau eram tentată de cealaltă ofertă a lui? M-am cutremurat la această idee. Și totuși, iată-mă acolo. Ideea de a mă încătușa de domnul White mă copleșea, în mod clar, deși eu fusesem inginerul și arhitectul planului și nu mă puteam plânge de rezultat. Am întors mașina și am plecat spre casă.

La ora 13 am sunat la Blue Bird și am cerut un taxi la Safety Garage, apoi am condus până acolo și mi-am lăsat

mașina. Când a ajuns taxiul, m-am întors cu el acasă, simțindu-mă ciudat. Înainte să intru, am sunat la ușa doamnei Stringer, care locuia alături, iar când a ieșit i-am lăsat cheia mea de rezervă și cei zece dolari oferiți ca să arunce o privire zilnic, să se asigure că era aprinsă o lumină și să ridice corespondența. Pe urmă am intrat, am mers în dormitor și am privit în jur, verificând și în geantă, ca să mă asigur că am totul cu mine. Era o geantă mare, pe care o aveam din Pittsburgh, și singura pe care o luam, fiindcă acela fusese unicul lucru pe care-l învățasem de la tata, una dintre puținele amintiri cu el pe care le respectam. „Ia o singură geantă, numai una – va cuprinde ce ai nevoie, dacă folosești ce facilități ai la dispoziție unde mergi – spălătoria, curățătoria, lustrangiul, bărbierul, salonul de înfrumusețare – să se ocupe ei de tine. Nu încerca să cari tot dulapul de haine cu tine." Mi-am verificat banii, cinci sute de dolari în bancnote de douăzeci, scoși de la bancă, și două mii în cecuri de călătorie.

La ora 14, mașina domnului White s-a oprit în față, și l-am lăsat pe Jasper să iasă și să sune la ușă, ca să-l pot ruga să ia geanta și să nu o car eu.

Domnul White mă aștepta pe platforma de cărămidă din fața ușii conacului, cu ceea ce părea să fie întreg personalul aliniat în spatele lui. Nu-mi închipuisem că erau atât de mulți: trei femei, două purtând uniforme de menajere și una un șorț de bucătărie, și trei bărbați în salopete – puteau fi grădinari sau mecanici, sau te miri ce. Cu toții m-au privit călduros, dar văzându-i înșirați în fața mea, de parcă se supuneau unei inspecții, m-a dat din nou peste cap. Jasper a coborât din mașină, a înșfăcat cele două valize ale domnului White și le-a pus în portbagaj. Domnul White a ținut un scurt discurs pentru personal, despre cum pleca de unul singur, dar avea să revină ca jumătatea unui cuplu căsătorit, și cum era sigur că mă vor întâmpina cu căldură

în noul meu rol de stăpână a casei. Au urmat multe încuviințări și m-am străduit enorm să aprob și eu și să zâmbesc cu recunoștință, în loc să țâșnesc în josul aleii pavate cu cochilii de stridii.

L-am urmat înapoi în mașină, și o clipă mai târziu portiera s-a închis și mașina a pornit.

— Bună, Joan, a spus el.

Am spus și eu „Bună", dar am știut că se cerea ceva mai mult. După figură, se aștepta la asta. Așa că i-am tras fața în jos și l-am sărutat. Mi-a răspuns imediat la sărut, șoptind:

— Primul. Joan, buzele tale sunt înghețate – s-a întâmplat ceva?

— Sunt un pic înspăimântată. Bănuiesc că buzele mele știu fără să li se spună ce simte inima mea.

M-am forțat să vorbesc cu timiditate și prietenie, iar el m-a strâns în brațe. Erau înguste și-i simțeam oasele prin piele. Am început să plâng încet.

— Înspăimântată? a întrebat. De ce?

— Așa, la modul general. În fond, nu fac asta în fiecare zi.

— Dar nu de ceva de care mă fac *eu* vinovat?

— Desigur că nu.

L-am mângâiat și mi-am șters lacrimile care izbucniseră înainte să-mi recapăt controlul. Dar, din cauza buzelor mele, nu am riscat un alt sărut. Am mers mai departe și m-am forțat să mă sprijin de el, deși nu voiam deloc.

Am trecut de Annapolis, apoi am ieșit pe podul de peste golf. Pe urmă ne-am îndreptat spre Eastern Shore, care e plat, așa că o mașină înghite kilometri fără să meargă prea repede. Am ajuns apoi în Delaware și, în câteva minute, am intrat în Dover. Domnul White i-a spus ceva lui Jasper, care a răspuns: „Da, domnule, știu", și imediat a tras pe dreapta, lângă un motel care arăta foarte bine. Jasper a ieșit

și ne-a deschis portiera, după care ne-a urmat înăuntru, cărând bagajele. Domnul White i-a spus recepționerului:

— Avem o rezervare pentru trei. Earl K. White, doamna Ronald Medford și Jasper Wilson.

Recepționerul ne-a privit și i-a oferit pixul domnului White, care mi l-a dat mie. L-am luat și am completat fișa pe care mi-a dat-o, având un atac brusc de panică la gândul că era ultima dată când mai semnam „Joan Medford" Motelurile nu au valeți, așa că Jasper ne-a dus bagajele la etaj. Peste o clipă eram singură sus, cu ale mele și un sentiment de panică acută.

Ne înțeleseserăm să ne întâlnim pe hol, iar el mă aștepta când am coborât. Jasper era de asemenea prezent, așa că am ieșit și ne-am urcat în mașină. Când am întrebat unde mergeam, domnul White mi-a răspuns:

— La laborator. Trebuie să ne facem analize de sânge. Dacă iau mostrele acum, putem primi raportul mâine dimineață și permisiunea va fi emisă imediat, fără să mai așteptăm.

— Aha, am spus eu, iar Jasper s-a oprit în fața unei clădiri de birouri.

Recepționista părea să știe ce doream, fără să i se spună, și s-a purtat atât de insinuant, încât m-a făcut să mă simt nelalocul meu. Doctorul zâmbea și el și a lucrat repede, lăsându-ne cu tamponul de vată lipit de braț și spunându-ne:

— Doar cereți-le fetei mâine dimineață – va avea certificatele pregătite.

Întorși la motel, am mers direct în sala de mese și am vorbit pe tot parcursul cinei despre cât de fericit era că putea fi în sfârșit cu mine, fără să trebuiască să se ridice și să plece, sau „să-l vadă pe barmanul acela uitându-se la mine de parcă eram un hoț, fiindcă ocupam o masă fără să comand ceva mai scump". I-am spus că Jake era inofensiv

și că fusese tare bun cu mine încă din prima zi, dar n-a schimbat cu nimic lucrurile, fiindcă Jake – iată ceva ce nu știam – era pe lista neagră. După cină, ne-am întors în hol, să vorbim la un ceai într-o zonă restrânsă unde puteai să-ți petreci timpul. În jur de ora 21, am anunțat că sunt obosită și că aș dori să mă retrag, iar el m-a condus la camera mea. Pentru o secundă oribilă m-am întrebat, acolo, pe hol, ce aș face dacă ar încerca să intre, dar nu a făcut-o. A rămas pe loc, totuși, parcă așteptând ceva, și am știut ce anume, la fel cum știusem în mașină. Mi-am ridicat bărbia, iar el m-a sărutat.

— Noapte bună, Earl, am șoptit și m-am strecurat înăuntru, prea zguduită ca să mai întreb dacă buzele mele erau mai calde decât fuseseră, sau ca să-mi pese.

Îmi voi aminti de noaptea aceea cât voi trăi, fiindcă a fost cenușie și uscată, lipsită de gust, și parcă interminabilă. Și totuși, nici măcar o dată, cel puțin din câte țin minte, nu mi-am spus că încă m-aș putea retrage, și nu am avut impulsul să o fac. Aș dori să clarific asta. Aș fi putut să dau înapoi, să-mi fac bagajele, să-mi predau cheia la recepție, să iau un taxi până la stația de autobuz și să plec acasă – n-ar fi fost ceva nou, fiindcă asta făcusem cu Tom. Dar, deși eram speriată, zguduită și amorțită, nici nu mi-a trecut prin minte. În ceea ce mă privea, obținusem ceea ce doream și nu m-am îndoit nicio clipă că asta voiam.

Dimineața următoare m-am îmbrăcat pentru nuntă, cu taiorul pe care-l cumpărasem, o chestie simplă din șagrin verde-închis care-mi plăcuse întotdeauna, cu o bluză bej și pantofi bronz-închis, cu mănuși și pălărie asortate. Nu-mi dorisem o pălărie, dar simțeam c-ar trebui să port una, din respect pentru el. Așa că am ales una mică, de catifea, care nu ocupase mult spațiu în bagaj, dar îmi dădea un aspect formal. S-a prins imediat și mi-a spus:

— Speram să porți o pălărie – ai un păr foarte frumos, dar e o ocazie specială. Ei bine, ar fi trebuit să știu că aveai

să porți una. Nu trebuie să faci parte din înalta societate ca să știi ce se cuvine și ce nu.

— Dar *fac* parte din înalta societate.

— Faci... Ce ai spus, Joan?

După reacția lui, am știut că se gândea că glumesc, și că, în ciuda averii strânse de el, de tatăl și de bunicul său, nu făcea parte din înalta societate. Dar eu făceam, era una dintre moștenirile lăsate de părinții mei – ea și geanta pe care o luasem în călătorie. Ambele valorau cam la fel în ochii mei, mai mult sau mai puțin. Dar am văzut ce însemna pentru el că noua lui soție, chelnerița care-i servea gin tonic, cu sânii pe jumătate la vedere, se afla mai sus pe scara socială decât el, și, pe moment, am lăsat lucrul acela, care nu însemna nimic pentru mine, să-l tortureze.

— Da, fac parte. În Pittsburgh, firește. Tatăl și mama mea sunt, iar eu figurez ca unul dintre copiii lor – sau figuram. Bănuiesc că sunt încă acolo. Nu că mi-ar păsa.

— Asta n-am știut.

Cât a ținut micul dejun, s-a tot uitat la mine, parcă încercând să se acomodeze cu un lucru care abia dacă merita pomenit, dacă mă întrebi pe mine, însă, pentru el, părea să fie o noutate copleșitoare. Cel puțin, s-a oprit din vorbit, așa că mi-am putut mânca ouăle în liniște. Apoi ne-am întors la laborator să ne ridicăm rezultatele și ne-am dus la tribunal să primim permisiunea. Când femeia a văzut numele domnului White, s-a entuziasmat imediat și i-a spus:

— V-am primit scrisoarea, domnule White, iar judecătorul va fi gata când sunteți și dumneavoastră.

După care a apărut un om de vârstă mijlocie, care ne-a strâns mâinile și ne-a felicitat, întrebându-ne dacă am vrea să ne fie martore două dintre fete.

— Doar una, a răspuns domnul White. Am adus un martor cu noi.

A înconjurat umerii lui Jasper cu brațul, iar el a părut foarte încântat.

Apoi domnul White, una dintre fete, Jasper și cu mine am intrat în cabinetul judecătorului. N-a făcut multe mofturi când ne-a spus să rămânem în picioare. Apoi a început ceremonia, iar eu m-am simțit deodată sufocată, știind ce însemna. Pe urmă domnul White mi-a strecurat un inel pe deget și a repetat după judecător:

— Cu acest inel te iau de soție.

Eu am promis să iubesc, să respect și să onorez. Apoi domnul White m-a sărutat, iar eu am sperat că buzele mele nu i se vor părea la fel de reci. Mie mi se păreau chiar mai reci decât cu o zi înainte.

Am ieșit în stradă, iar Jasper a fugit să aducă mașina. Am coborât ochii și am văzut că de jacheta mea erau prinse flori, un corsaj superb cu boboci portocalii – n-aveam nici cea mai mică idee și nici nu mi-a venit între timp cum au ajuns acolo sau când. Apoi ne-am urcat în mașină și ne-am îndreptat spre nord, fără să știu destinația. Dar am văzut New Yorkul la distanță și apoi, după tunele, am știut că ne îndreptam spre aeroportul Idlewind. Înțelesesem că avea o surpriză pentru mine, însă ne aflam deja în fața ghișeului companiei aeriene, iar el era deoparte, șușotind ceva către Jasper și dându-i niște bani, înainte să fiu sigură că aveam să zburăm la Londra.

Capitolul 22

Locul meu era la geam, într-un rând de trei fotolii, iar al lui, în fața mea, dar s-a mutat pe cel de lângă mine, iar eu am încercat să par încântată, deși, în avion, îmi place să fiu lăsată în pace, fiindcă norii, și cerul, și zumzetul motorului mă fac să devin visătoare, iar visurile se trăiesc pe cont propriu. Totuși, intențiile sale erau prietenoase, așa că i-am răspuns cât de bine am putut. Mi-am dat seama deodată, totuși, pentru că tot întreba dacă-mi plăcea și dacă eram agitată, că presupunea că nu mai călătorisem niciodată cu avionul. Așadar, încă o dată, la fel ca atunci când menționase înalta societate, l-am întrerupt:

— Nu, nu mă deranjează deloc să zbor. N-am avut niciodată probleme. Când eram mică și zburam în fiecare an la St. Louis, îmi plăcea chiar și cu turbulențe, când avionul cobora brusc și toată lumea era foarte speriată. O dată am strigat „Uiii!" și mama m-a plesnit. Firește, tata a trebuit să se prefacă deranjat și el.

— Mă tot întreb despre tatăl ăsta al tău. Cine a fost, Joan?

— Avocat. Ți-am mai spus.

— Încă trăiește?

— Nu știu și nu-mi pasă.

A priceput și a lăsat-o moale cu întrebările, cel puțin o vreme. Însă, după vreo două ore de zbor, le-a reluat, iar eu m-am gândit c-ar fi mai bine să explic cum stăteau lucrurile cu părinții mei și cu disputa avută cu ei, o dată și bine, pentru ca, după ce terminam, să nu mai deschidem subiectul.

— M-am certat cu mama, i-am spus, pe tema unui băiat pe care-l alesese pentru mine, unul bogat, dintr-o familie importantă. Dar mă plictisea de moarte, așa că am refuzat chiar și gândul de a mă căsători cu el, iar mama m-a dat afară și, în loc să mă susțină, tata s-a aliat cu ea. De atunci, m-am descurcat singură, iar rezultatele le cunoști. Dacă nu par la fel de rafinată ca o fată provenind din mediul meu, este fiindcă am fost pe cont propriu de la șaptesprezece ani, și nu în cea mai bună situație. Am ridicat din umeri la privirea plină de simpatie pe care mi-a oferit-o. Când am rămas însărcinată, i-am scris mamei, dar n-am primit niciodată răspuns – și nici de la tata, cum cred că e evident. Atunci am știut sigur că fusesem îndepărtată pentru totdeauna. Firește, niciunui părinte nu i se poate cere să răspundă cu entuziasm la vestea că fiica sa necăsătorită e însărcinată. De fapt, nimeni altcineva nu fusese prea entuziasmat: bucuria lui Ron nu se vedea cu ochiul liber, părinții lui au fost aproape îngrețoșați, iar sora lui a suferit de maxilar încleștat galopant. Dacă de asta s-a apucat de băut, nu știu, dar e posibil, și până la urmă băutura l-a costat viața, așa că se poate spune că urmările au fost neplăcute pe toate fronturile. Dar am primit un singur lucru bun din asta: pe micul și dragul meu Tad.

— O să te bucure să auzi că am făcut niște aranjamente pentru el, Joan. Am cerut să se facă o cameră pentru copii lângă apartamentul tău din casă.

A fost prima dată de la ceremonie – nu, mai mult, din ziua în care se întorsese de la afacerea din New York și spusese că se va însura cu mine – când am simțit căldură față de el. I-am luat mâna într-ale mele, i-am ridicat-o și i-am sărutat-o, sincer.

Părăsisem aeroportul Kennedy la prânz, așa că era în jur de ora șapte în New York când am ajuns pe aeroportul

Heathrow, dar noaptea târziu în Londra, din cauza diferenței de fus orar. Tocmai cinasem în avion, și în multe feluri părea încă seara devreme. Totuși, am încercat să mă acomodez la ce urma. Formalitățile vamale au durat doar câteva minute, apoi ne-am urcat într-un taxi și am pornit spre oraș. Nu erau prea multe de văzut, decât luminile stradale, dar după reacțiile pe care le avusesem mai devreme, când încercase să facă pe mentorul și pe ghidul, m-am gândit c-ar fi cel mai bine să par încântată.

— Totul e adorabil! am spus de câteva ori.

Dar n-a fost adevărat decât când am intrat în oraș și ne-am aflat deodată pe un pod, trecând peste fluviu. La ora aceea nu era nicio ambarcațiune pe apă, sau, în niciun caz nu se mișca, însă luminile se reflectau în apă într-un fel misterios, superb. Dintr-odată, am fost copleșită.

— Extraordinar, am șoptit. Parcă ar fi din altă lume.

A zâmbit fericit, știind că-mi făcuse în sfârșit plăcere.

Stăteam la Savoy, care se află într-un mic intrând, cu un teatru într-o parte și clădiri de birouri în cealaltă, iar hotelul în mijloc – un loc liniștit și elegant pe Strand, una dintre cele mai aglomerate străzi. Un portar ne-a luat bagajele și le-a dus înăuntru, în timp ce Earl a plătit șoferul în bani englezești pe care-i schimbase în Washington, totodată deschizându-mi geanta și îndesând înăuntru, pentru mine, bancnote mari cât șervețelele. Apoi am intrat și am remarcat că Earl își scosese pălăria, deși într-un hotel american bărbații și le păstrează pe cap. S-a înregistrat, iar când recepționerul a văzut cine era, a fost tot numai respect.

— Da, domnule White, a exclamat el, apartamentul dumneavoastră este gata, cum ați cerut – living, două dormitoare, două băi. Vă conducem sus într-o clipită.

Cât așteptam să fim conduși sus, oamenii părăseau restaurantul, fiindcă era aproape ora unu noaptea, iar

mulțimea care fusese la teatru pleca acasă. Cu toții purtau haine de seară, iar eu m-am simțit jenată de costumul meu de călătorie, care era respectabil, însă modest. Mi-a văzut expresia și s-a aplecat spre mine:

— Îți cumpărăm mâine o rochie de seară.

N-am putut să mă abțin să nu izbucnesc.

— Am una, mersi. Doar că-i împachetată.

— Atunci, vei mai avea încă una, a șoptit înapoi, fără să fie deranjat de tonul meu.

Poate că i se spusese să se aștepte ca o tânără mireasă să fie agitată. Poate că-și amintea ceva de la nunta anterioară.

Chiar atunci, un manager-adjunct a apărut și ne-a condus sus, rămânând cu noi cât ne-am uitat la apartament.

— În S.U.A., a spus Earl, ți se dă o cameră și o accepți, dacă știi ce-i bine pentru tine. Aici, te lasă să o vezi, iar dacă nu-ți place, îți arată altceva. Majoritatea persoanelor sunt mulțumite, bănuiesc, dar e plăcut să ai un cuvânt de zis.

Iar managerului-adjunct i-a spus:

— Apartamentul e în regulă, mersi.

Când am rămas singuri, mi-a zis:

— Nu știu cum ești tu, Joan, dar eu, după o nuntă, o călătorie cu mașina și una cu avionul, aș aprecia un pic de odihnă.

— Oh, și eu sunt foarte obosită.

Dar, încă o dată, stomacul mi s-a strâns, fiindcă nu știam la ce să mă aștept.

Am aflat foarte curând.

Ambele dormitoare se deschideau într-un living, iar când a intrat în dormitorul său, a șoptit într-un fel prietenos și confidențial:

— Îmi scot lucrurile.

Părea că va mai urma ceva, iar când am mers în camera mea, nu m-am putut convinge să mă dezbrac. Mi-am pus

lucrurile deoparte și m-am așezat să mă gândesc, însă n-am prea reușit. Când s-a auzit o bătaie în ușă am spus:

— Intră.

Vocea mi-a sunat înfundată, strangulată, ciudată.

A intrat, în pijama, papuci de casă și halat.

— Deci! a exclamat, foarte prietenos. Mulțumesc c-ai așteptat. Acum pot vedea tot spectacolul.

Am mai vorbit de temperamentul meu, iar atunci m-am luptat cu el, încercând să-l țin sub control. N-am reușit.

— Ce spectacol? m-am auzit spunând pe un ton aspru.

— Ei bine, în calitate de soț al tău, mi-ar plăcea să văd cum te dezbraci. De fapt, abia așteptam momentul.

Voiam să-i fac ce-i făcusem lui Tom, să-i aplatizez urechile cu lovituri de palmă, dar n-am făcut altceva la început decât să stau locului, înghițind în sec și încercând să-mi țin firea.

— Ești sigur că e recomandat? am întrebat apoi. În fond, sunt normală din punct de vedere anatomic și e posibil să am un efect la fel de normal.

— Și? Și eu sunt normal. Toți copiii lui Dumnezeu sunt normali. Pot să merg numai până la un punct, dar vreau să ajung în punctul acela – uite, îți iau eu haina.

Mi-a luat-o și a agățat-o în dulap.

— Ridică brațele, o să-ți scot eu rochia.

Așa am făcut, iar el mi-a scos-o cu mișcări experte și m-a lăsat s-o agăț lângă haină. Am închis ușa dulapului. Am rămas în sutien și în ciorapi și nu știam pe care să le scot mai întâi. Mi-am dat jos pantofii, am deschis din nou ușa dulapului, am găsit calapoadele unde le lăsasem, le-am împins înăuntru și am așezat pantofii sub rochie, cu vârfurile îndreptate spre cameră. Apoi mi-am scos sutienul și l-am pus pe raftul de deasupra umerașelor. Însă, în timp ce stăteam încă întinsă, mâinile lui m-au cuprins din spate și mi-au ridicat sânii, și i-am simțit respirația în ceafă. Am vrut

să strig, să muşc, să dau înapoi. A trebuit să mă gândesc la dragul de Tad, să-mi amintesc ce-mi spusese domnul Eckert, că nu trebuia niciodată să refuz ceea ce un soţ putea cere din punct de vedere legal.

— Nu poţi... starea ta... am spus.

Şi-a îngropat faţa în ceafa mea, trăgându-mă totodată mai aproape şi frământându-mi sânii cu degetele. De data asta, a trebuit să înghit zdravăn ca să împiedic cina din avion să se împrăştie pe jos.

— Aş dori să termin cu dezbrăcatul, i-am spus, după un moment. *Dacă nu te superi.*

— Chiar te rog.

S-a dat înapoi, iar eu m-am îndepărtat de dulap. Era roşu şi respira greu, însă avea un zâmbet pe faţă şi mâinile încă întinse spre mine, ca nişte guri mici şi dornice. Am alunecat din ciorapi şi i-am aruncat lângă sutien, dar abia reuşisem când s-a repezit din nou asupra mea, cu o mână deasupra inimii mele şi cu cealaltă în locul cel mai intim, mai sensibil şi mai personal al corpului unei femei, aşa că a trebuit să-mi forţez gura să rămână închisă, ca să nu urlu. Ştiam că n-aş fi îndrăznit să-l alung, dar mai ştiam că trebuia să pun capăt cumva situaţiei, sau aveam să-mi pierd minţile. Mi-am strecurat ambele palme sub mâna care mă apăsa în partea de sus şi sub cealaltă, din cealaltă parte.

— Te rog, am şoptit. Şi eu sunt om şi am o limită.

Mi-a dat drumul, iar eu mi-am scos cămaşa de noapte din noptieră, una neagră, cu tighel din dantelă, şi m-am îmbrăcat. Când l-am privit, gâfâia, iar fruntea îi era scăldată în sudoare – nu era o privelişte plăcută. Am spus:

— Acum, dacă doctorul a avut dreptate, dacă ştia despre ce vorbeşte, ar trebui să mergi în camera ta. E timpul să te culci.

— Dar, Joan, spune-mi: m-ai dorit, nu-i aşa? Mă vrei acum – spune-o măcar o dată, ca să ştiu.

— *Nu* o voi spune.

Am încercat să sun foarte sever, ca o profesoară supărată.

— Dacă îți spun vreodată ce simt, Dumnezeu știe ce faci. Ești un om extraordinar, Earl K. White, dar n-am încredere în tine chiar deloc. Iar să mă trezesc aici, la Londra, cu un distins cadavru în brațe, așa cum te-ai exprimat chiar tu cândva, nu-i tocmai ideea unei luni de miere fericite.

Una peste alta, nu erau tocmai cuvinte neplăcute, și într-o clipă a spus:

— Fie. OK, OK, OK.

— Acum poți să mă săruți de noapte bună. Dar să fie doar un sărut.

M-a sărutat foarte repede, foarte uscat și foarte cuviincios.

— Iar acum..., am spus cu severitate.

M-a lăsat singură, împletindu-se afară, aproape prăbușindu-se.

M-am băgat în pat și am putut stinge lumina, în sfârșit. Stând întinsă și privind noaptea londoneză, am știut că intrasem în încurcătură.

Capitolul 23

Nu știu dacă am dormit. Trebuie să fi dormit, dar în zori eram deja trează și am hotărât că trebuia să mă ridic din pat. Însă când am pus piciorul lângă pat, am făcut-o în liniște, fără niciun zgomot. Am deschis ușa băii centimetru cu centimetru, ca să pot intra, să mă spăl pe față, să mă pieptăn și să-mi pun ciorapii. M-am întors în dormitor, mergând pe vârful picioarelor, fără să-mi pun pantofii până nu eram gata de plecare. Apoi, încet-încet, am deschis ușa livingului, să văd dacă era acolo. Nu era, iar eu am traversat camera tiptil, ajungând la hol și închizând încet ușa. Apoi m-am năpustit spre scări, fără să apăs pe butonul liftului, fiindcă mi-a fost teamă că mă va ține acolo, așteptând pe hol. Apartamentul nostru era la etajul al treilea, iar eu mi-am găsit drumul în jos, spre holul principal. La recepție se afla un bărbat, care lucra la un document, dar eu am spus doar „Bună dimineața", de parcă nu era nicio problemă dacă o tânără mireasă s-ar fi trezit la șase dimineața, după noaptea nunții. Apoi am ieșit să mă plimb pe stradă.

Soarele nu răsărise încă, iar întreaga zonă era învăluită în ceață și complet pustie, dar am început să mă simt mai bine. Am mers până în Trafalgar Square, pe care o cunoșteam din poze, la o statuie a reginei Victoria și la o clădire mare și urâtă, pe care n-am recunoscut-o. Acolo se aflau un ofițer de poliție și o santinelă, iar când i-am întrebat ce era, santinela mi-a răspuns:

— Palatul Buckingham, doamnă.

M-a străbătut un fior ușor. Era, știam, reședința reginei, și dacă o invidiasem înainte, acum nu mai simțeam la fel. Să trăiești într-un asemenea loc oribil trebuie să fi făcut uitat tot restul distracției.

Am decis că mă aventurasem suficient de departe și m-am întors. Acum, oamenii începuseră să iasă pe străzi, majoritatea femei, care, după aspect, erau servitoare de un fel sau altul. Iar eu m-am revoltat dintr-odată, fiindcă pentru a-și câștiga pâinea trebuiau să iasă la o asemenea oră – nici măcar nu era șapte. Când m-am întors la hotel, m-am gândit că, în unele privințe, îmi plăcea mult țara aceea, iar în altele, chiar deloc.

Când am ajuns la hotel, m-am oprit la recepție să-i trimit lui Ethel o telegramă. Știam că ziarele trebuiau să fi scris deja despre căsătoria lui Earl K. White, dar politețea cerea o telegramă din partea mea, așa că am scris una care începea cu „Surpriză!" – și apoi i-am spus ce se întâmplase și am încheiat, încercând un ton prietenos, cu „Cu dragoste, ne vedem curând, Joan". Am plătit-o personal, neincluzând-o în cheltuielile camerei. Apoi am urcat în apartament să-mi întâlnesc domnul și stăpânul.

A ieșit din dormitorul său, cu un aparat de ras într-o mână și cu fața spumuită, dorind să știe unde am fost.

— Afară, i-am spus.

Apoi l-am sărutat așa cum îi permisesem lui cu o noapte înainte – un sărut ușor, rapid. A reacționat atât de repede, încât m-a speriat, trecând de la enervare la afecțiune surprinsă și cerând „încă unul", de parcă era ceva venit din cer. I-am mai dat unul, dându-mi deodată seama de un lucru pe care nu-l conștientizasem înainte: că sentimentul acesta pentru mine, deși era respingător din punctul meu de vedere, era real. Sau, cu alte cuvinte, dacă voiam, l-aș fi putut învârti pe omul acela pe degete și l-aș fi putut

determina să facă numai ce voiam, oricând doream. Și m-am gândit, atunci *alege*. Are tot ce-ți dorești de la viață, nu doar pentru tine, ci și pentru copilul tău. Așa că împacă-te cu situația și cu *el*, ca viața să poată continua.

Ușor de zis, greu de făcut.

Mi-am petrecut întreaga zi încercând să-mi pun în aplicare ideea măreață de a mă purta frumos cu el. Pe masă erau trei butoane, fiecare cu câte o imagine, prima cu un chelner, a doua cu o cameristă și a treia cu un valet.

— Mulți dintre oaspeții lor, mi-a explicat, nu vorbesc engleză, așa că lucrurile sunt simplificate pentru ei.

Am apăsat butonul pentru chelner și, deodată, se afla lângă noi, cu un șervet pe braț și un meniu în mână.

— Niciodată nu consum altceva decât chifle, lapte bătut și cafea neagră la micul dejun, a spus Earl.

Firește că eu voiam șuncă, ouă și pâine prăjită, dar am zâmbit și am ales spălătura aceea de mic dejun și pentru mine. Am mâncat împreună în living, el încă în pijama, eu în hainele de stradă. Când am terminat masa, el s-a îmbrăcat, fără să mă invite să mă uit, spre ușurarea mea. Apoi a început ce-ar fi putut fi o zi interesantă, dacă n-ar fi fost finalul de care-mi era groază.

Am mers să luăm prânzul la Simpson's, un loc de care auzisem, la doar câțiva pași de hotel. Am comandat friptură, fiindcă-mi era foame încă de la micul dejun, un antricot zdravăn la grătar. Însă chelnerul mi-a spus că nu aveau – „Suntem un local de zi, doamnă." Asta însemna, se pare, un local care nu prepara grătare, așa că am comandat o friptură de vită înăbușită. Când a sosit, chelnerul a tăiat-o și m-a servit – o singură felie, și mă tem că am pălit, sau poate mi-a chiorăit stomacul. Earl i-a pasat o monedă, iar chelnerul, părând surprins și încântat, a spus: „Oh, mulțumesc, domnule" și mi-a mai tăiat o felie.

— Ai spune, a zis Earl după plecarea chelnerului, că nimeni n-a mai avut ideea asta înainte, să convingă cu un șiling în plus – de fapt, e un ritual. Dacă n-aș fi făcut-o, ar fi găsit o modalitate să-mi amintească. Sunt o gașcă stranie, englezii ăștia. Mereu trebuie să se prefacă.

Eu, între timp, înfulecam carnea, care era moale și delicioasă. Voiam să știu mai multe despre ea, așa că, după ce ne-am terminat prânzul, Earl a dispărut pentru un minut și a revenit cu managerul, care mi-a arătat bucătăria, în timp ce soțul meu își bea cafeaua la masă. Trebuie să spun că am rămas fascinată. Carnea atârna de cârlige la capătul unor lanțuri, care se roteau lent în fața unui morman de cărbuni aprinși, dar nu era totuși un grătar, pentru că o înveleau în hârtie maronie.

Când m-am întors sus, am simțit că învățasem ceva.

După ora 15, ne-am întors la hotel, iar el m-a condus la apartament.

— E timpul să-mi fac siesta, a spus. Recomandarea medicului – dar toată lumea ar trebui s-o facă, fiindcă s-ar simți mai bine și probabil ar trăi mai mult. Nu vrei și tu, Joan?

— Bine, de ce nu?

Nu-mi prea păsa, dar dacă-l încânta, eram dispusă să încerc. Așa că am urcat, iar el s-a dus în camera lui și eu în a mea. Mi-am scos hainele și tocmai îmi căutam cămașa de noapte, când m-am trezit cu el la ușă. A rămas acolo o vreme, uitându-se la mine.

— Sper că nu te deranjează, s-a bâlbâit el. Ești așa de frumoasă, că trebuie să mă uit.

— Nu-mi place să fiu privită, i-am răspuns. Cel puțin nu în timpul zilei – pare în neregulă, cumva.

— Ziua sau noaptea, nu e nicio diferență în felul în care arăți. Ești aceeași fată, oricum ar fi.

Era deja aproape de mine, iar eu i-am întors instinctiv spatele, dar asta s-a dovedit o greșeală. Când m-a înconjurat cu brațele, mâinile i-au ajuns pe sânii mei, și a făcut ce făcuse cu o seară înainte: i-a prins în palme și i-a frământat cu degetele. Nu mi-a plăcut deloc și am început să-l îndepărtez, prinzându-i degetele cu ale mele ca să-l dau la o parte și să-l fac să-mi dea drumul. Ne-am luptat, iar el a transformat totul într-un joc, râzând și gâfâind. Dar eu sunt destul de puternică și foarte curând îi țineam mâinile în ale mele, împingându-l cu șoldul. Apoi, brusc, a icnit, iar când l-am privit, zăcea pe pat cu mâinile apăsate pe piept.

— Joan, a șoptit, vrei să-mi aduci pastilele – nitroglicerina mea, care sunt pe pat în cealaltă cameră? Sunt într-un flacon, la capul patului. Într-un flacon mic… te grăbești, te rog?

M-am grăbit, fără ca măcar să pun ceva pe mine, iar acolo, pe raftul de la capul patului, era flaconul despre care vorbise, și m-am întors repede la el, desfăcând capacul pe drum.

— Ăla e, a icnit. Dă-mi una – așa, în palmă.

A luat pastila pe care i-am dat-o, a vârât-o în gură și a îndesat-o sub limbă, cu degetul. Apoi, după o clipă:

— Mai dă-mi una, Joan.

I-am dat, iar el și-a îndesat-o și pe aceea sub limbă. Apoi a zăcut acolo, cu ochii închiși, parcă așteptând. Încet-încet, tensiunea de pe chipul lui a început să cedeze.

— Îmi pare rău, Joan – nu mă pot abține. Durerea este de nedescris, iar pastilele ajută, dar mai continuă. Apoi a spus: Dacă mor…

— Earl!

— Dacă mor, a insistat, vorbind cu dificultate, vreau să știi ce să faci. Te rog să mă incinerezi – este important pentru mine, Joan, te rog să asculți. Incinerează-mă și du-mi cenușa în Maryland, să fie îngropată locul de veci al familiei, în cimitirul College Park. Testamentul meu este făcut

și semnat, în caseta mea de valori. Ești unica beneficiară, Joan, cu excepția unor mici amintiri pentru personalul meu. A avut grijă avocatul meu.

— Te rog să nu vorbești așa.

— Încerc să fiu realist.

Nu m-am gândit că avea să moară. Cu siguranță nu voiam să se întâmple asta, în ciuda a ceea ce tocmai îmi spusese despre testamentul său. Singurul meu gând a fost că acum aveam o scuză reală să-l țin la distanță și să nu permit lucrurilor să ajungă acolo unde părea să-și dorească el, când venea vremea să mă dezbrac.

Capitolul 24

Din păcate, nu a durat mult. Își amintea de durere numai cât timp o simțea, strângându-i pieptul ca într-o menghină. Odată trecută, era repede uitată, sau, dacă nu uitată, atunci trecută cu vederea, iar el se întorcea în fiecare seară, în ciuda faptului că-i aminteam mereu de pericolul care-l păștea.

— Privesc doar, spunea, lingușindu-mă.

Doar că nu se limita la atât, fiindcă să mă vadă dezbrăcată părea să exercite o atracție magnetică asupra lui, în așa hal că mâinile lui găseau fără greș drumul spre trupul meu, moment în care spunea: „Vreau numai să te strâng în brațe", însă dacă-l lăsam să facă asta, știam că nu se va opri nici acolo.

Și când mă gândeam că mi-l fluturase cândva pe Casanova în față, ca dovadă a slăbiciunii femeii și a incapacității ei de a rezista la actul fizic al dragostei – sau a faptului că nu cunoștea altă cale, ca să fim mai preciși. Nici el nu prea cunoștea o altă cale, iar eu depuneam eforturi imense doar ca să-l țin la distanță. De două ori a avut nevoie de nitroglicerină și am început să mă îngrijorez că ar putea rămâne fără stoc. Dar m-a liniștit, când i-am pomenit despre îngrijorarea mea, spunându-mi că exista un farmacist britanic la dispoziția lui pentru a-i oferi mai mult, dacă avea nevoie.

Pentru o săptămână sau mai bine, am suportat tensiunea. Pe timpul zilei, mă relaxam și mă bucuram de Londra, mai ales diminețile, când mă strecuram cum o făcusem în prima zi, înainte să se trezească. Mi-am făcut o amică, o fată

pe care am întâlnit-o întâmplător în fața Galeriei Naționale. Am știut că era americancă după haine și ne-am înțeles din prima. Se numea Hilda Holiday. Era din Texas, doar ceva mai în vârstă decât mine, și locuia, cu proaspătul ei soț – primul și singurul – la Charing Cross, pe Strand, iar acolo mă opream s-o iau în fiecare zi. Nu venea la Savoy deoarece, după cum spunea, „N-aș avea curajul". I-am spus că nu era nevoie de curaj ca să intre pe ușile acelea, ci doar de bani, dar ea a râs și a spus:

— Păi nici din ăia n-am destui.

Soțul ei era tipul leneș, căruia îi plăcea să stea în pat, cel puțin diminețile, și-i permitea să rătăcească de una singură prin oraș, așa că am început să batem străzile împreună. Ne completam foarte bine și râdeam de mama focului, de exemplu de santinelele de la Palatul Buckingham, încercând să le facem *pe ele* să râdă. N-am reușit niciodată, dar la un moment dat, din felul în care și-a mișcat ochii în direcția noastră, am știut că un băiat ne-a auzit. Apoi am râs de parcări, care păreau să se găsească în cele mai improbabile locuri. Spuneam: „Au mai multe parcări decât mașini", fiindcă până atunci remarcaserăm amândouă cât de puțin trafic era pe străzi, chiar și la ore de vârf – nici o zecime din ce are New Yorkul, sau orice oraș american. Apoi, într-o zi, în lungul unei parcări, am văzut un zid făcut din cărămizi care se desprindeau, și firește c-am început să râdem de el, despre cum „un pic de mortar ar fi de folos". Dar paznicul a intervenit.

— E doar temporar, știți – sau „temp'rar", cum a spus. De la Blitz[1], asta e tot ce a mai rămas după bombardament. Nu putem face nimic decât să închiriem spațiul. Aduce niscai bani și asta ajută.

[1] Bombardarea Marii Britanii de către Germania nazistă în anii 1940–1941 (n. r.).

Așa se explicau deci parcările, și nu ni s-a mai părut atât de amuzant.

După-amiezile și serile pierdeam compania Hildei și o recâștigam pe a soțului meu. Era o bătălie continuă, sau, cel puțin, anticiparea ei, până când adormea – și chiar și așa, nu eram niciodată sigură că nu se va trezi în mijlocul nopții, atins de ideea de a veni lângă mine în pat. Ușile dormitoarelor nu aveau zăvoare, dar tot am proptit un scaun de clanță. Nu știam dacă avea să mă ajute să-l țin afară, sau cum i-aș fi explicat dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, însă, cel puțin, zgomotul pe care l-ar fi făcut încercând să intre m-ar fi trezit și aș fi fost avertizată.

Într-o dimineață, intrând în holul de la Charing Cross, trebuie să fi părut obosită, sau veșnic iritată, și poate un pic în neorânduială, cu cearcăne sub ochi pe care nicio cantitate de machiaj nu le putea ascunde complet, fiindcă Hilda m-a tras deoparte înainte să ieșim și m-a întrebat dacă totul era în regulă. I-am spus că da, desigur, însă m-am deschis un pic – și soțul ei era mai în vârstă, deși nu într-atât ca al meu, iar ea îmi mărturisise înainte că se cam temuse până la noaptea nunții. Firește, fusese virgină; eu nu aveam scuza ei. Dar teama era teamă, iar ea a recunoscut semnele, așa că am mărturisit că simțeam presiune, iar când a insistat am lămurit-o, fără să-i explic situația în sine, că tensiunea era legată de relațiile cu soțul meu.

A băgat mâna în geantă și a scos o cutiuță de pastile, una din chestiile acelea metalice cu flori pe capac, ca să o facă să arate mai feminină și mai puțin farmaceutică. Înăuntru, pe un strat de material, erau cinci tablete mari, iar ea m-a îndemnat să iau. Când am luat una, mi le-a dat și pe celelalte și nu a acceptat un refuz, spunând că avea mai multe sus și mi le putea da chiar și pe acelea, dacă aveam nevoie.

— Este un sedativ pe care mi l-a dat doctorul meu, înainte de nuntă, când i-am spus cum mă simțeam în legătură cu... știi tu. Se numește talidomidă. El spune că nu-ți face rău, nu așa ca Miltown sau celelalte pastile despre care ai mai auzit.

Am luat-o pe uscat și ea a insistat să le iau și pe celelalte cu mine, pentru mai târziu, fiindcă „eu nu mai am nevoie de ele, acum că lucrurile sunt în regulă cu Tom". I-am mulțumit, deja simțindu-mă mai bine.

— Poți să iei tot flaconul, Joan – îl aduc mâine. M-aș bucura să le folosești. Iar tu arăți atât de extenuată!

Sincronizarea a fost fericită, fiindcă următoarea zi a adus cu sine o nouă cauză de anxietate, care a făcut toate incidentele anterioare să pară minore. Earl, scriind un soi de document bancar în living, a privit de la birou și a întrebat în ce dată eram.

— E în ziar, vrei să te uiți?

M-am uitat. Era 22 octombrie. Mi-a mulțumit și a continuat să scrie. Ar fi putut fi una dintre cele mai puțin problematice conversații, v-ați putea gândi, dar dintr-odată am fost izbită de semnificația datei. Am simțit-o ca o lovitură în stomac. Ziua în care l-am prins pe Lacey, pe drumul înapoi spre mașină după aceea, mi-am amintit că am trecut pe lângă ghișeul de informații, cu ceasul său gigantic, și pe lângă data afișată lângă el, și i-am spus lui Tom: „30 septembrie va fi o dată de care ne vom aminti tot restul vieții." Așa că asta se întâmplase cu trei săptămâni în urmă – trei săptămâni și o zi. *Și cu cât timp în urmă îmi venise ciclul?* Mi-am dat seama că, dacă depășisem data, eram însărcinată. Și, brusc, o excursie la Londra, un lucru la care visasem întotdeauna, s-a transformat într-un coșmar.

Ce era de făcut? Nu mai eram naivă și știam cum se ocupau femeile de asemenea lucruri – dar nu știam nimic despre legile britanice, despre unde se puteau face avorturi sau măcar pe cine să întreb. Odată ajunsă înapoi acasă, aș fi putut-o întreba pe Liz, dar cu siguranță niciunul dintre medicii săritori la care mă putea trimite nu se afla în partea aceasta a oceanului.

Exista o singură soluție: trebuia să trecem oceanul înapoi, și încă repede.

M-am dus lângă Earl și m-am aplecat peste el în timp ce scria, apoi i-am pus ușor mâna pe umăr. A întrebat:

— Ce s-a întâmplat, Joan? Pe urmă a folosit aceleași cuvinte pe care le folosise Hilda: E totul OK?

Aș fi crezut că talidomida mă va ajuta să nu par nervoasă, dar cu siguranță nu se ridica la înălțimea așteptărilor.

— Nu, Earl. Mă tem că nu.

— Ce s-a întâmplat?

A încercat să-mi ia mâna și s-o mângâie, dar mi-am retras-o.

— Vreau să mă întorc acasă, Earl. O iau razna aici.

— Nu-ți place hotelul?

— Hotelul e minunat. Restaurantele au fost excelente, iar țara e minunată – dar nu e acasă.

— Am crezut că asta e ideea unei luni de miere, să pleci departe de casă. Credeam că-ți place.

— Ah, mi-a plăcut, Earl, chiar mi-a plăcut, și apreciez – ai fost extrem de generos! Dar e de-ajuns deja. Trebuie să văd iar oameni conducând pe partea dreaptă a drumului și să mănânc o masă americană adevărată, să aud din nou accentul american…

S-a uitat curios la mine.

— Asta-i tot? Accentul și mâncarea? Sau o fi faptul că nu mai suporți să împarți un apartament cu mine?

— Nu! Nu! E adevărat, sunt îngrijorată pentru tine, fiindcă-ți asumi niște riscuri atât de mari, când mi-ai promis că n-o vei face. Dar nu, nu vreau să spun să ne întoarcem acasă, în Hyattsville, imediat, și să ne reluăm viețile. Am putea sta în New York o vreme, după ce aterizăm – la un hotel de acolo.

— N-am făcut niciun aranjament.

— Dar ai putea! Sunt sigură că un hotel sau altul are câteva camere libere.

— Ce-ar fi de văzut sau de făcut în New York?

— La fel de multe ca în Londra, i-am spus. Am putea vedea un spectacol pe Broadway. Sau... sau acela despre care se vorbește acum, *The Fantasticks*, în Greenwich Village.

— Nu știam că te interesează teatrul.

— Acum două săptămâni, nu știai nici că am mai zburat cu avionul. Sunt multe lucruri pe care încă nu le știi despre mine.

Atunci m-a privit iar, sfidător, însă mi-am dat seama că ceda. Poate că și el se săturase de Anglia. În fond, avea mereu afaceri de încheiat, și cu siguranță putea rezolva totul mai bine dacă n-ar fi trăit cu cinci ore mai târziu decât toți cei cu care lucra. Cu siguranță, a spus:

— Fie. Îmi va oferi o scuză să-l revăd pe Bill – avocatul meu. L-aș putea ajuta să încheie în sfârșit afacerea asta.

— Ce afacere? am întrebat.

A ignorat întrebarea.

— Doar o vânzare – o persoană este interesată de un parteneriat la firma mea, un tip care ne urmărește de o vreme și am decis să-l las să facă parte dintre noi. O să aducă niște active lichide, pe care mă gândesc că le-am putea folosi, având cheltuieli suplimentare – fiul tău, care trebuie crescut, și așa mai departe.

I-am luat din nou mâna.

— Îți mulțumesc. Mulțumesc că-mi faci pe plac.

— În regulă. În regulă.

Cu prima ocazie, am sunat-o pe Liz, cerând operatoarei să-mi facă legătura la ea acasă, fiindcă era prea devreme să fie deja la Garden.

— Dar e minunat, Joan! Nu-i așa? Abia ai ieșit pe poartă și ai rezolvat. Trebuie să fie un fel de record.

— Un fel, da, dacă socotești de la noaptea nunții. Mai puțin, dacă socotești din noaptea petrecută cu Tom.

Asta a provocat o tăcere lungă din partea lui Liz, suficient de lungă cât să mă îngrijorez că apelul se întrerupsese.

— Oh, Joanie, a spus într-un târziu. Îmi pare rău.

— Am nevoie de ajutorul tău. Sau e posibil să am nevoie, încă nu știu.

— Pot să-ți dau un nume, un tip la care să mergi, dar poți să te duci acolo numai dacă știi sigur că ai nevoie.

— De ce? Nu-mi poate spune el dacă am nevoie sau nu?

— Nu poți avea încredere în el că-ți spune drept – va spune da și o să te râcâie oricum, chiar dacă ai sau nu nevoie, doar ca să-ți ia banii. Nu, trebuie să mergi la un laborator, unul obișnuit, și să-ți faci un test, iar dacă ei spun că e pozitiv, atunci și numai atunci îl suni pe tip.

„Tipul" ei era doctorul Ernst Fleischer, care avea un cabinet în Yorkville, sau, în orice caz, o adresă acolo – nu știam dacă medicii care făceau avorturi aveau cabinete. Am notat informația și i-am mulțumit.

— Te rog, Joanie, ține-mă la curent. Sună-mă oricând, că e zi sau noapte.

— Îți promit.

A doua zi eram în avion, iar Jasper ne aștepta la Idlewind. Earl dăduse niște telefoane de la Londra și, când ne urcam pe bancheta din spate, a spus:

— Waldorf Astoria, Jasper. Știi unde e?

— Da, domnule.

Am mers de-a lungul Long Island, am traversat fluviul peste unul dintre poduri, nu știu care, apoi am oprit în fața hotelului. Era ora trei după-amiaza, iar eu știam că am ceva de făcut – să caut un laborator, să ajung acolo, să mi se ia mostre de sânge, sau orice fel de mostre aveau nevoie, și să mă întorc înainte ca Earl să se întrebe ce puneam la cale. L-am lăsat pe Jasper să mă ajute să cobor, am intrat în hol cu Earl și, după ce s-a înregistrat, am spus:

— Iar acum, te rog să mă scuzi, dar am niște lucruri de făcut – pot să revin mai târziu?

A rămas uimit, pe cale să spună ceva, însă eu am plecat și am ieșit pe ușă, și încă repede.

Trebuia să găsesc o carte de telefoane, cea cu paginile aurii, sau eram pierdută. Am pornit în josul străzii pe care se afla hotelul, Park, din câte știu acum, deși atunci nu știam ce era, iar pe strada 49 am văzut, la numai o stradă distanță, o farmacie. Am intrat, am găsit Pagini Aurii cu coperta ei roșie, am răsfoit până la Laboratoare, nu am găsit niciunul, apoi am descoperit că trebuia să caut sub „Laboratoare medicale". Am găsit unul la doar două străzi distanță, pe strada 50, am mers până la clădirea unde se afla și am urcat. Doamna de la ghișeu a fost prietenoasă, mi-a înmânat un recipient și m-a condus într-o cameră. Le-am dat mostra de urină, simțindu-mă teribil de vinovată, am plătit cash și am întrebat-o când să vin după rezultat.

— Mâine dimineață, mi-a răspuns. Deschidem la ora nouă.

M-am întors la hotel pe la 16.30, încercând să mă port normal. Earl m-a întâmpinat cu un plic mic în mână.

— Portarul a reușit să le obțină. Iar când nu am răspuns, am adăugat: Am biletele noastre. Asta dacă mai vrei să mergi...?

Am luat plicul, m-am uitat înăuntru și am găsit acolo două bilete pentru *The Fantasticks*, reprezentația din seara aceea.

— Da, cum să nu, firește! Scuză-mă. Vreau să o văd... sau să-i văd, cum s-o spune.

— Ești sigură? Nu arăți prea bine.

Am încuviințat și mi-am forțat un zâmbet pe față.

Așa că am mers la un teatru cât o cutie de pe strada Sullivan. Dar cum erau *The Fantasticks*, sau cine erau, ori cum erau îmbrăcați, să nu mă întrebați, fiindcă n-am mai multe informații decât despre omul din Lună. Am luat o pastilă de-a Hildei în pauză și m-a ajutat să trec de actul al doilea întreagă, precum și de drumul cu taxiul până în oraș, timp în care mâna lui Earl nu s-a dezlipit de coapsa mea.

A doua zi dimineață, la fel cum procedasem în Londra, m-am strecurat afară înainte ca el să se trezească. Am mers spre est, către Lexington Avenue, și am stat la o cafea într-un local micuț, timp de o oră sau așa ceva, vreme în care bucătarul a stat la tejghea și a tăiat parizer pentru sandviciuri. Am avut o grămadă de timp să-mi imaginez ce fel de cartier o fi fost Yorkville și încăperile doctorului Ernst Fischer, pe care mi l-am imaginat purtând un halat alb, ușor destrămat la cusături de prea multe spălări, cu o masă tapițată a cărei piele întunecată se rosese pe alocuri, cu o pereche de suporturi metalice pentru tălpi care cloncăneau când erau reglate și o tavă cu clești și unelte pe care nu le puteam numi, dar mi le puteam imagina chiar prea bine. Doctorul Fleischer pe care mi-l imaginam mă așază pe masă cu blândețe și răbdare, dar mâna îi tremură, iar când se întinde după sticluța cu eter, ea se rostogolește pe podea și se sparge...

A sosit ora nouă, însă lent, mai lent decât vreodată în viața mea. Chelnerul, un grec cu trăsături dure, ai cărui obraji purtau deja o umbră albăstruie la ora aceea, mi-a umplut cana de trei ori, ultima dată glumind că ar fi trebuit să mă taxeze pentru încă o cană. Ceasul de perete avea un minutar căruia îi lua o veșnicie până să se învârtă, iar eu

m-am trezit că mă holbam la el posomorâtă. Încă o dată, l-am îndemnat, și încă o dată după aceea, și apoi o să știu, o să știu.

Am lăsat pe masă prețul pentru două cănі și n-am răspuns când chelnerul a strigat după mine să-mi mulțumească. M-am grăbit să ies pe ușă și să cobor pe stradă, pe strada fără sfârșit, și am urcat cu liftul până la ultimul etaj (firește că era la ultimul etaj, firește, și cum se mai târa liftul acela!). Eram sigură, când am ajuns acolo, că voi găsi ușa laboratorului încuiată, holul întunecat și niciun semn de viață. Sau că mostra mea se pierduse, sau fusese contaminată, sau rezultatele erau neclare fără alte teste, sau...

Dar nu, luminile erau aprinse, ușa descuiată, iar fata avea rezultatul meu într-un plic. Mâna mi-a tremurat când l-am deschis. Era un singur cuvânt, scris de mână:

Negativ

Trebuie să mi se fi citit pe față cum mă simțeam, fiindcă fata a râs.

— M-am gândit eu că o să te bucuri, mi-a spus.

Pe drumul înapoi spre hotel, am simțit cum mă inundă un sentiment de ușurare. Și nu doar atât. Auzisem că stresul extrem poate face asta, îți poate bloca sau elibera fluxul, dar era prima mea experiență de acest gen, așa că m-am grăbit să intru în apartamentul nostru tocmai la timp. L-am lăsat să mă vadă scoțându-mi pachetul de Kotex și am dispărut în baie.

Când am ieșit, m-am apropiat de el, l-am sărutat pe frunte și i-am șoptit:

— Scuză-mă că am fost așa nesuferită, dar am avut un motiv. Niciodată nu-mi amintesc ce efect are asupra mea perioada asta a lunii. Sper că vei fi îngăduitor.

A părut tulburat și a spus că da, firește că înțelegea.

Capitolul 25

Am părăsit New Yorkul la sfârșitul săptămânii, când Jasper s-a întors să ne ia. Drumul înapoi a fost lipsit de incidente și rapid, iar eu am stat mereu cu fața întoarsă spre geam, privind cum goneam pe autostradă. Earl m-a lăsat în pace, cum o făcuse de când îl anunțasem cum stăteau lucrurile, fiind, la fel ca majoritatea bărbaților, uimit și ușor speriat de procesele prin care trece corpul feminin.

În sfârșit, am ajuns, și în jur de ora cinci în acea după-amiază, după ce am urcat pe aleea pavată cu cochilii de stridii, am ieșit pe platforma de cărămidă și am intrat pe ușa din față, care era ținută deschisă de una dintre cameriste, alături de care se aflau bucătăreasa și cealaltă cameristă, am pătruns pentru prima dată în noul meu cămin.

N-am crescut în grajd și am avut lucruri frumoase, dar trebuie să spun că locul acela era de cinci ori mai luxos decât cu ce fusesem obișnuită. Holul era larg, cu o scară care ducea în sus și se curba deasupra balconului, către etaj. Dincolo de scară era o ușă în spate, care dădea spre ceea ce Earl numea „curtea interioară" La stânga și la dreapta erau uși deschise, una către o sufragerie mare, cealaltă spre un living. Dincolo de living și de sufragerie, prin alte uși deschise, am văzut coridoare, cred, dar cu ferestre. Acelea erau „cratimele", pasajele care conectau aripile conacului cu centrul. Mobilierul, din câte reușisem să văd, era fantastic de luxos: scaune, mese și sofale din mahon solid, canapele tapițate și covoare care păreau orientale. Pe hol

se aflau cufere grele cu pernuțe umplute deasupra, iar de-a lungul unui perete, o bară de alamă, „un accesoriu", mi-a explicat el mai târziu, „pe care l-am împrumutat din Irlanda; este pentru ca bețivii să se sprijine de ea, așa se spune, când pleacă acasă – de fapt, sunt mult mai practice decât orice dulap, raft sau alte lucruri folosite pentru haine, fiindcă oricine își poate lăsa lucrurile pe bară, își poate așeza pălăria deasupra și e gata de petrecere"

Tot ce am putut face în după-amiaza aceea a fost să mă holbez. M-am tot holbat când una dintre cameriste m-a condus la etaj, în camera mea, de fapt, în apartamentul meu, fiindcă aveam o cameră de zi și un dormitor. Apoi inima mi-a bătut mai repede când am văzut camera copiilor, prin ușa deschisă, cu un pătuț care avea bare de siguranță, un căluț cu motor electric și imagini cu Peter Rabbit pe pereți. Într-o secundă sau două, de îndată ce am putut goni până jos, am spus:

— Earl, m-ai entuziasmat atât de tare cu camera aceea frumoasă pentru copii pe care ai amenajat-o pentru Tad, iar acum îl vreau. Îl vreau cu mine în seara asta. Ar fi prea mult dacă te-aș ruga...?

— Mă gândeam eu că vei dori să mergem să-l luăm.

— Speram să spui asta.

Era foarte serios. M-am gândit că era prea serios; că de fapt nu voia să mergem, dar accepta oricum, întrucât era partea lui de înțelegere nescrisă – nu vorbisem niciodată despre momentul acela – dar exista, așteptând să iasă la lumină.

Am sunat-o pe Ethel și am întrebat dacă-mi pot aduce soțul „în vizită" și presupun că m-am bucurat pe moment de cât de uimită a fost. A urmat o tăcere de mormânt pentru o vreme, după care a spus:

— Sunt aici, desigur – nu pot vorbi însă și pentru Jack, care nu a ajuns acasă. S-ar putea să vină târziu. Dar, prea bine, vă aștept.

După aceea Earl și cu mine am urcat în mașină, iar Jasper a șofat. Nu era nimeni în față când am ajuns, și coborâserăm din mașină când a apărut Ethel la ușa din față, purtând blugi. Era felul ei de a ne diminua importanța, fiindcă avusese suficient timp să urce și să îmbrace o rochie. Prin lipsa acestui gest politicos, ne arăta ce credea despre noi. Când l-am prezentat pe Earl, a încuviințat și a exclamat:

— White! Deci așa vă numiți! În telegramă, Joan a scris „What", așa că ne-am gândit c-o fi o greșeală, dar, firește, nu puteam fi siguri. Haideți să mergem în spate!

Earl a zâmbit, fără să răspundă efuziunii de proaste maniere și a lăsat-o să ne conducă în spatele casei, pe aleea dintr-o parte, care ducea către curte, iar inima mea a tresăltat, pentru că acolo, lângă gard, jucându-se pe un tobogan cu alți doi copii, se afla Tad. Nu a părut să mă vadă, ceea ce-mi convenea, fiindcă aveam timp să-i spun lui Ethel de ce venisem.

— Arată foarte bine, Ethel, și-ți sunt veșnic recunoscătoare pentru modul minunat în care ai avut grijă de el – dar acum îl voi lua, dacă nu te superi. În sfârșit, am un loc nemaipomenit pentru el, grație noului meu soț – așa că nu va mai trebui să te deranjezi cu el.

— Dar am crezut că m-am exprimat destul de clar, Joan. Nu-i niciun deranj, cel puțin nu pentru mine.

— Ce vrei să spui?

— Păi, se pare c-a fost un deranj pentru tine, dar dacă lucrurile stau altfel acum…

— Nu a fost niciodată un deranj pentru mine, după cum știi…

Aș fi spus mai multe, fără îndoială, însă Earl a intervenit, ridicând mâna și spunând liniștitor:

— Cu siguranță nu a fost un deranj pentru dumneata, doamnă Lucas, sau pentru oricine altcineva – și nu va fi nici pentru noi. Te rog să-mi spui cât îți datorăm.

Era cea mai bună modalitate de a o întrerupe și n-aș fi putut fi mai fericită de ce făcuse Earl atunci. A protestat că nu i se datora nimic, dar el scosese deja un teanc de bani, extrași nonșalant din buzunar, și a scos bancnote care însumau o sută cincizeci de dolari, apoi a mai adăugat douăzeci, să fie.

— Iată. Te rog să accepți, pentru noi nu înseamnă nimic și cu siguranță îți vor fi de folos.

Ah! Ce mutră a făcut! Însă a luat banii, firește.

— Cred că e timpul ca domnul White să-l cunoască pe Tad, am spus.

— Da, desigur.

Așa că, în timp ce Ethel s-a trântit pe un scaun de grădină, eu l-am condus pe Earl la leagăne. Când Tad m-a văzut, în cele din urmă, a venit la mine, fără să alerge sau să arate prea mult interes, dar zâmbind, de parcă se bucura să mă vadă. M-am aplecat și l-am sărutat, apoi am comis o greșeală. În loc să-l prezint lui Earl fără alte explicații și să-i permit să-l cunoască treptat, am fost prea entuziasmată ca să fiu și rațională, sau ca să știu ce fac, și am spus:

— Da, e mami, chiar ea, și se bucură, se bucură mult să te vadă. Tu te bucuri că o vezi?

A încuviințat și a renunțat la timiditate, întinzând gurița să mă mai sărute o dată. L-am sărutat și eu și am spus, în cele din urmă:

— Mami are o surpriză extraordinară pentru tine, una mare de tot. Tad, el e domnul White, noul soț al lui mami, care va fi de acum înainte tatăl tău – și cu toții vom pleca

acum în automobilul ăsta mare, la casa frumoasă în care vom locui, unde vom trăi cu toții și...

L-am ridicat în brațe și l-am întins spre Earl, care stătea cu mâna întinsă, zâmbindu-i. Dar înainte să mai pot spune și altceva, s-a uitat o dată la el și a urlat – nu de frică, ci absolut îngrozit. Apoi a început să lovească, să se răsucească și să se zbată, așa c-a trebuit să-l pun jos. Fără nicio ezitare s-a îndreptat spre Ethel, care se ridicase de pe scaun. Ea l-a îmbrățișat și a început să-l sărute, să-l mângâie și să-l calmeze, până când, în sfârșit, s-a liniștit. A trebuit să stau și să mă uit, fără să găsesc vreun cuvânt de spus, fiindcă nu putea face nimic altceva. Nu vreau să fac excepție nici măcar acum, dar există o limită a suportabilității.

— Ethel, am mormăit, dacă-l poți ține încă puțin...

Ochii i-au dansat în cap și a privit plină de mândrie pe deasupra capului fiului meu.

— Da, Joan. Nu e nevoie să întrebi.

— Doar până când ne așezăm și ne lămurim ce să facem...

— Joan, e bine-venit pentru tot restul vieții, dacă așa vrea să fie. S-a oprit, apoi a izbucnit iar: Și ar fi trebuit să te gândești cum vrea el să fie, înainte să ai ideea asta măreață!

— Ethel, cred c-ar trebui să plecăm.

— Ar fi mai bine.

Așadar, Earl și cu mine am înconjurat casa și am urcat în mașină, înapoi spre casă.

Trebuie să recunosc că a fost foarte cumsecade și înțelegător. Mi-a mângâiat mâna și mi-a spus:

— Nu fi supărată. A fost ceva ce se poate întâmpla, fără să știm motivul. Te asigur că nu am făcut nimic, cel puțin nu cu bună știință, ca să-l provoc. Îl consider un copil foarte simpatic, un băiețel minunat.

Am tot repetat că nu fusese vina lui, ci a mea – în mare parte, „fiindcă n-am gestionat lucrurile cum trebuie", dar

parcă nu-mi puteam controla gura, așa că nu prea știu ce a spus. Acasă, când am ajuns și am intrat, m-am auzit spunându-i, brusc:

— Earl, urc în camera mea. Vreau să fiu singură. Trebuie să fiu singură.

— Desigur, Joan. În regulă.

Așa că am urcat, m-am dezbrăcat, m-am întins pe pat și am închis ochii. În sfârșit, mi-am dat seama de adevăr: visul meu minunat, pentru care am muncit, am plănuit și am țesut intrigi, astfel încât a devenit, într-un târziu, realitate, îmi explodase în plină figură într-un singur moment oribil.

Pentru o vreme, de una singură, doar până acolo am ajuns, sau până acolo am avut forța să duc lucrurile. Efectul pe care situația avea să-l aibă asupra viitorului, al meu, al lui Tad, al relației mele cu Earl – n-am reușit să mă gândesc la toate astea. Eram prea șocată, prea amorțită să încerc. Când, în sfârșit, mintea a început să mi se limpezească, am început să mă întreb ce-i provocase fiului meu acea reacție. Ce făcusem eu, ce făcuse Earl, ce ar fi putut face Ethel ca să cauzeze ceva ce păruse automat și complet instinctiv. Pentru o vreme, m-am învinuit doar pe mine, deoarece grăbisem lucrurile, prezentând un tată nou și promițând o casă nouă dintr-o suflare, ca parte a unei surprize minunate. Dacă aș fi luat lucrurile pe rând și le-aș fi permis să fie asimilate, înainte să trec mai departe, ar fi putut fi diferit. Pentru o vreme mi s-a părut c-aș putea-o lua de la capăt, poate să-l pun pe Tad în mașină, să-l aduc aici și să vadă supriza pe care i-o cumpărase Earl – poate o tricicletă nouă, sau o mașinuță, sau ceva. Dar apoi, dintr-odată, m-am ridicat în capul oaselor și am început să mă uit pe fereastră, fiindcă adevărul începea să iasă la suprafață.

Dacă eu eram îngrozită de Earl, de ce n-ar fi fost și copilul meu?

Atunci am înțeles, în cele din urmă, că lucrurile întâmplate erau definitive și că nu se putea face nimic. Atunci mi-a venit în minte ce am simțit când mă ținuse în brațe înainte de nuntă, în mașină, și când ne-am sărutat, și cum mă simțisem când a dat năvală în camera mea, cerându-și dreptul de a vedea cum mă dezbrac. Iar stomacul meu a început să-mi spună cât de adâncă era teama mea. Apoi, într-un târziu, mi-am dat seama cât de cumplit este să-ți vezi visul împlinit.

Capitolul 26

Era întuneric când s-a auzit o bătaie în ușă, iar când am răspuns, a intrat. Am aprins lumina și el s-a așezat pe scaunul de lângă mine, în timp ce eu stăteam încă întinsă în pat.

— Te simți mai bine? a șoptit.

— Cred că da. Așa, puțin, i-am răspuns. Cel puțin încerc să mă obișnuiesc. Earl, mi-am pierdut copilul.

— Poate că nu – orice se poate-ntâmpla. Dar mi-ar plăcea să spun ceva – Joan, sunt la fel de uimit ca și tine. Jur că nu am făcut nimic să-l determin să se poarte așa...

— Earl, știu că nu ai făcut nimic, știu și fără să-mi spui.

Nu făcea nimic nici atunci, dar, așa întinsă pe pat, am simțit același ghimpe de teamă pe care îl trădase Tad cu acel urlet. Privirea i s-a mutat spre picioarele mele, care erau acoperite de ciorapi și pe care le țineam încrucișate. Nu am băgat de seamă, ci am schimbat subiectul la Ethel, spunând:

— Asta și-a dorit. Trăiește pentru ziua în care va putea să spună că Tad e al ei.

A încuviințat.

— Am observat eu ceva, a zis, de fiecare dată când vorbești despre ea. Acum e foarte clar – adică, motivul. Partea bună e că, dacă e atașată de copil, cel puțin știi că va fi îngrijit cum trebuie.

La aceste cuvinte, deși bine intenționate, mi-a stat inima. Am înghețat complet. Asta pentru că mi s-a părut că detectez în vocea lui o urmă de ușurare – de parcă se pregătise

să-și asume răspunderea de a-mi crește copilul, însă era mai bucuros fiindcă nu trebuia s-o facă.

A spus cu voioșie:

— Joan, ești gata să cobori?

— Să cobor?

— La cină.

— Ah! Nu m-am gândit.

— Sau ai prefera să ieșim?

Mi-am dat seama că și eu aveam îndatoriri. Și, cel puțin, nu voiam să încerc să scap de ele cu prima ocazie.

— Cred că servitorii s-ar simți jigniți dacă mireasa ar hotărî să ia cina în oraș, după ce s-au dat peste cap să-i facă pe plac în prima ei noapte acasă. Nu, hai să mâncăm aici. Pot să întreb cum se numesc?

— Cameristele sunt Myra și Leora. Myra e cea mai scundă. Bucătăreasa este Araminta, dar i se spune Minnie. Jasper este soțul ei. Pe bărbați o să-i cunoști mâine. Ei nu stau la cină. Întâmplător, când îi plătești la începutul fiecărei luni, se așteaptă la un mic cadou din partea ta, ca apreciere pentru…

— Bunele servicii. Sau, cu alte cuvinte, un bacșiș. L-aș fi dat oricum. Știi bine că am lucrat și eu pentru bacșișuri. Le-am primit și de la tine.

— Era puținul pe care-l puteam face.

— Ei bine, mi-au luminat zilele, am spus, lăsând la o parte cuvintele care amenințau să mi se desprindă de pe buze la finalul propoziției: *pentru o vreme*.

M-am ridicat, am mers la baie și m-am spălat pe față, am ieșit, m-am pieptănat în timp ce el mă privea, apoi am coborât. Cameristele pe care le-am salutat spunându-le pe nume și strângându-le mâinile, erau la ușa sufrageriei, făcând mici plecăciuni. Apoi am intrat în bucătărie s-o salut pe bucătăreasă, căreia i-am spus pe numele întreg, Araminta,

bucurând-o, așa cum m-am gândit. Jasper era și el acolo și ne-am strâns mâinile. Când m-am întors și am luat loc în capul mesei, ambele cameriste păreau foarte prietenoase, și am detectat surprindere în comportamentul lor – ca și în al lui. Nu știu la ce se așteptau, dar eu fusesem crescută să tratez servitorii ca pe niște ființe umane și nu mi-a părut rău niciodată că am procedat așa.

La cină aveam salată de fructe, friptură de miel, cartofi noi, mazăre, salată și înghețată. Cât timp Earl tăia mielul, Myra ne-a turnat de băut – apă tonică pentru el și, fără să-i cer, un pahar de vin pentru mine. M-a surprins că nu-i spusese că nu beau alcool, dar nu era momentul să corectez eroarea, așa că am zâmbit și m-am prefăcut că iau o gură. Chiar și gustul de vin pe buze m-a făcut să mă simt un pic rău – mi-am amintit gustul buzelor lui Ron, în multele nopți când venea acasă mangă și se îndesa în mine.

După ce ne-am terminat masa și cafeaua, eu m-am dus s-o complimentez pe Araminta pentru cina delicioasă și le-am mulțumit cameristelor pentru servire. Pe urmă m-am dus în living, unde am crezut că era necesar să precizez:

— Acum mă simt ceva mai bine.

Nu era adevărat. De fapt mă simțeam mai rău, fiindcă începeam să mă tem de ce urma să se întâmple când urcam la culcare. Dar nu s-a întâmplat nimic. M-a lăsat să merg în cameră, fără să încerce să mă urmeze, și mi-a spus noapte bună la ușă, fără mai mult decât un sărut simbolic, acolo, pe hol.

M-a surprins, însă păruse foarte preocupat, cât stătuserăm timp de o oră după cină în living, unde m-am așezat pe un scaun, și nu pe canapea, iar el pe un altul, în partea opusă a camerei. După o vreme, a spus:

— Într-un fel, am putea fi mulțumiți că s-a întâmplat așa.

— Mulțumiți? am întrebat, încercând să păstrez un ton neutru.

— A lămurit lucrurile, cumva.

— Adică?

— De acum înainte, suntem doar tu și eu. Asta-mi dă idei.

— Ce fel de idei, Earl?

— Vei vedea. Sunt prietenoase, asta e tot ce-ți pot spune până când știu cum stau. Cred că vei fi mulțumită. Am putea spune chiar încântată. Dar... asta va fi mica mea surpriză.

Marea mea surpriză pentru Tad se dovedise un mare eșec. Cum avea să fie această mică surpriză pentru mine nu știam, dar felul în care mi s-a strâns stomacul a fost un avertisment. Și, deși când am urcat nu m-a urmat în cameră și nu a încercat să mă privească dezbrăcându-mă, și nu s-a făcut în niciun fel nesuferit în felul în care o făcuse înainte, ci doar m-a sărutat o dată și mi-a spus noapte bună, iar când s-a întors mi-a făcut cu ochiul. Așa că am stat întinsă, pe întuneric, gândindu-mă la însemnătatea gestului său. După o vreme, m-am ridicat și m-am uitat pe fereastră. Îmi venise o idee: felul în care poți ghici la ce s-a gândit e să-ți închipui cel mai oribil lucru care-ți vine în minte, iar cu el, acela va fi.

Cel mai îngrozitor lucru care-mi venea în minte era că dorea să renege înțelegerea noastră și să consume căsătoria – sau să încerce. Am simțit că mi se usucă gura și am vrut să-l imit pe Tad, să urlu de groază așa cum făcuse el. M-am gândit: dar nu se poate! Doctorul l-a avertizat – nici vorbă! Dar s-a dovedit că, dacă-ți dorești ceva suficient de mult, nu doar că te poți gândi la el, ci îl și poți obține.

Dormeam când am auzit bătaia în ușă, dar când am răspuns a intrat, m-a sărutat de bună dimineața și mi-a spus că trebuia să meargă la lucru.

— Am fost plecat și lucrurile s-au aglomerat.

Am spus ceva de genul că eram mândră de el, „fiindcă mergi mai departe, fără să lași nimic să intervină – e genul de lucru pe care-l respect". Și dacă am părut ipocrită, nu eram, ci spuneam exact ce simțeam, cu onestitate. Respect o persoană care lucrează, fie că e bărbier, sau chelner, sau orice altceva, și încerc să fiu civilizată, indiferent cum m-aș simți.

— Bine, bine, a șoptit. Acum culcă-te la loc. Dar în seara asta sper să am ceva să-ți spun.

A plecat, iar eu m-am ridicat din pat. Când am coborât pentru micul dejun, am știut că servitorii mă plăceau din felul în care se purtau. Myra mi-a făcut cunoștință cu ceilalți, cu bărbații, care se numeau Jackson, Coleman și Boyd. Boyd era vărul Myrei, și îi ținea locul lui Jasper ca șofer când acesta avea o zi liberă. Era una dintre acele zile, iar el s-a oferit să mă ducă oriunde aveam nevoie. I-am spus că preferam să rămân în casă și să descopăr singură locul.

În holul de sus era o derivație, așa că am dat câteva telefoane. L-am sunat pe Jake acasă, am sunat-o pe Bianca și, firește, pe Liz. Am implorat-o să treacă pe la mine chiar în ziua aceea, iar ea a venit la prânz. Am fost atât de bucuroasă că o văd, încât am plâns, în special fiindcă se îmbrăcase distins, în onoarea mea și în onoarea oricui ar fi fost prezent. Purta un costum bej cu pantaloni, foarte elegant și care o prindea foarte bine, și o fundă roșie în părul sur. După prânz, am luat-o cu mine sus, în camera mea, însă abia ce închisesem ușa că m-a dus la pat, m-a împins pe el și a tras un scaun lângă mine.

— Treci la subiect, fetițo, a șoptit. Ce s-a întâmplat?

Nu o sunasem, în ciuda promisiunii mele. I-am spus despre laborator și despre rezultat, iar ea a zis:

— Slavă Domnului, Joan. Îți ținusem pumnii. Dar nu pari fericită. Ce ai?

— E vorba despre băiețelul meu, Tad.

I-am povestit despre cum urlase și despre ce efect avusese asta asupra mea. Dar nu m-am putut opri. Am continuat și am vorbit despre căsătoria mea cu Earl și despre înțelegerea noastră.

— Dar acum, am spus, ceva îmi spune că înțelegerea nu mai e valabilă – că mariajul ăsta e pe cale să devină normal. Că vrea să... consume, așa cum a zis avocatul. Cu asta mă confrunt acum, sau așa cred.

— Și tu nu vrei?

— Nici pe departe.

— OK, fetițo, ni se mai întâmplă, chiar și mie, ocazional. Dar, într-un fel sau altul, tot trebuie s-o faci. Așa că închizi ochii și te prefaci că-i Rock Hudson.

— Aș vrea să pot.

— Ce te oprește?

— Tot felul de lucruri.

— Adică... Tom Barclay?

Nu i-am răspuns. Voiam... voiam să mă înfoi și să întreb ce avea el de-a face cu toate astea. Dar când i-a rostit numele și inima mi-a luat-o razna, mi-am dat seama că, de fapt, avea de-a face cu asta, și încă destul. Și din reacția mea și-a dat și ea seama.

— Atunci hai să spunem că el ar fi buba. Și nu poți pretinde că soțul tău este el, fiindcă ți-ai dori să fie, și ar deveni complicat. Cu alte cuvinte, aș spune că ești la ananghie. Dar, cel puțin, Tom se va bucura să audă asta.

— Ce te face să crezi asta, Liz?

— Ți-ar plăcea să știi, nu?

Și-a aprins o țigară, a tras în piept, apoi a continuat fără să-i răspund:

— Fie. Îți spun. El vine la bar, Joan. Stă cu mine și vorbește.

— Despre mine, vrei să zici?

— Despre nimic altceva. Suferă, fetițo. Crede că l-ai trădat, că ai făcut-o pentru bani, și nu respectă asta.

— N-am făcut-o pentru bani!

— Atunci pentru ce?

Devenise dintr-odată severă, și am simțit, pe cât de apropiate eram, că nici ea nu mă respecta.

— Am făcut-o pentru Tad.

— Și uite unde te-a adus asta.

— Pentru numele lui Dumnezeu, taci!

— Fetițo, cum îți așterni...

— Spui că Tom vine la bar?

— În fiecare seară.

— Atunci, dacă ai ocazia, Liz, te rog să-i spui că... i-am fost fidelă, până acum. Și că voi continua să-i fiu. Dar, te rog, te rog mult să nu-i spui că eu am spus asta.

— Dacă o fac, o să se repeadă încoace într-un minut.

— Și s-ar putea să fie dat afară.

— Nu sunt prea sigură, a spus Liz. Chiar deloc.

— Te rog să n-o faci.

— O să decid eu ce să-i spun.

— Nu sunt pregătită pentru el.

S-a uitat o vreme la mine, apoi m-a întrebat:

— Ce vrei să spui?

Bănuiesc că am privit-o și eu o vreme. Apoi i-am spus:

— Liz, nu cred că știu nici eu.

— Dacă vrei să spui ce cred eu...

— Roma n-a fost clădită într-o zi. Vreau să iau lucrurile pe rând. Iar pentru mine, prioritatea este să stabilesc că o înțelegere este o înțelegere. Odată lucrul ăsta priceput, viața poate continua, și vom vedea ce se întâmplă.

— Și Tom? El ce să facă?

— Toate pe rând, Liz!

— Bine, bine, întrebam doar.

Devenisem pe jumătate isterică, iar ea s-a întins să mă liniștească. Apoi, privindu-și ceasul, a spus:

— Trebuie să fug, sau Jake îmi pune pielea-n băț. Bianca încă nu a găsit pe cineva să te înlocuiască, așa că fac din nou muncă dublă.

— Îmi pare rău, Liz.

— Nu mă plâng. Îți spun care e situația. A ezitat. Cât despre Tom, o să-i spun să țină pumnii strânși fiindcă s-ar putea să se întâmple ceva. Să se calmeze și s-o ia ușor.

— Mersi.

— S-ar putea să nu-i placă. Nu e deloc un băiat răbdător.

— Va trebui să-i placă, Liz. Ce altă opțiune are?

Capitolul 27

A plecat, iar eu m-am ridicat și m-am îmbrăcat. Apoi am coborât și am stat în living, așteptându-l pe Earl. Dar n-am avut mult de așteptat, fiindcă mașina a sosit la 16.30, iar el a țopăit înăuntru, vesel nevoie mare.

— Sunt gata pentru plimbarea mea la Garden of Roses, doar că, acum, voi fi servit de femeia aceea, Liz, în loc de o fată frumoasă pe care o cunosc.

L-am mângâiat pe obraz și i-am oferit zâmbetul pe care îl vâna. Recunosc că am fost surprinsă că avea de gând să-și păstreze obiceiul de a merge la Garden, dar eu nu aveam niciun motiv. Mergea acolo cu mult înainte să apar în peisaj, așa că de ce s-ar fi oprit acum?

— Dar, Joanie, când mă întorc, am o veste mare pentru tine! Încă nu-mi vine să cred! Îți dau un indiciu: de acum înainte, putem avea o viață normală, ca ceilalți oameni.

A urcat, s-a schimbat în haine de stradă, și-a pus pantofii de piele întoarsă pe care-i purtase întotdeauna, pantalonii de stofă cu țesătură dublă, cămașa sport din flanel și sacoul. M-a mângâiat, m-a sărutat și s-a îndreptat spre ușă, făcându-i cu mâna lui Boyd și atingându-și ceasul. Apoi, foarte voios, a plecat în goană. Nu spusese nimic despre mine, nu mă întrebase dacă doresc să merg undeva, și m-am gândit: rezolv asta chiar acum. Așa că mi-am luat o haină și m-am dus unde stătea Boyd, la mașină, așteptând să pornească și să-l aducă pe Earl înapoi. M-am așezat pe bancheta din

spate și i-am cerut să mă ducă la garajul unde-mi lăsasem mașina. A părut uimit, dar a spus:

— Bine, doamnă White.

— Aș prefera să-mi spui Joan.

— Fie, a zis Boyd.

La garaj, am plătit nota pentru depozitare, treizeci și cinci de dolari, apoi m-am întors. Pe drum, am trecut pe lângă casa mea, bungalow-ul meu vechi, singura casă pe care o cunoscusem de când plecasem din Pittsburgh. Arăta neschimbată. Am mers mai departe. Când am ajuns la conacul White – nu mă pot forța să spun „acasă" – am mers la garaj și am dus mașina înăuntru. Acolo se mai aflau alte trei mașini, un break, o camionetă și un sedan jerpelit, ultimul aparținând, probabil, unuia dintre servitori. Cu siguranță puteam primi cheile uneia dintre celelalte două ca s-o folosesc, însă preferam să am mașina mea.

Puțin înainte de ora 18 a apărut Earl, în mașină cu Boyd, iar eu l-am întâmpinat în hol, întrebând dacă avusese o plimbare plăcută.

— Foarte plăcută, mi-a spus, cu excepția opririi la Garden. Fosta ta colegă, Liz, este o persoană dubioasă, ieftină, vulgară și îngrozitoare.

— Mie-mi place.

— Mie nu.

— E o prietenă apropiată, aproape singura pe care o am aici, și ți-aș fi recunoscătoare dacă n-ai mai vorbi-o de rău.

— Cum dorești.

— Bine, atunci hai să nu mai vorbim despre ea.

Eram un pic neplăcută, deși mă străduiam să nu fiu. Apoi m-am gândit c-ar fi cel mai bine să par interesată:

— Dar, Earl, ai spus că ai vești. Ce anume?

Încruntarea i-a dispărut, s-a luminat la față și a spus:

— Cele mai frumoase veşti posibile. Joan, azi am vizitat un doctor nou, iar când i-am zis ce spunea Cord – că trebuie să trăiesc cu mare grijă pentru tot restul vieţii şi că nu se poate face nimic – a râs. A spus că totul e depăşit. Poate că era adevărat cu zece ani în urmă, dar nu şi acum. M-a trecut pe un tratament despre care spune că va da rezultate imediat. Ceva care se numeşte chelare intravenoasă. Este o tehnică nouă, prin care introduc nişte substanţe chimice în tine şi, când sunt scoase, iau cu ele orice ar cauza problema. Nu pot spune că pricep toate detaliile, dar cam asta-i ideea. Asta şi injecţii cu vitamina E de două ori pe zi.

— Şi el crede că asta te va vindeca de angină?

— Este convins. A mai făcut-o pentru o duzină de alţi pacienţi – poate dublu, şi a funcţionat pentru toţi.

— Şi ai încercat azi? E dureros?

— Nu-i chiar atât de rău. Injecţiile sunt ca orice injecţie, iar chelarea... Stai două-trei ore cu o perfuzie al cărei conţinut ţi se scurge încetişor în braţ, printr-un ac. Simţi o înţepătură când intră acul, dar după aceea uiţi că se află acolo.

— Asta până te ridici şi încerci să pleci.

— E pe un stand cu rotile, a spus el.

— Păi, e teribil de interesant, am spus, încercând să mă forţez să par bucuroasă. Şi bănuiesc că merită încercat. Dar cum vei şti că funcţionează?

I-a apărut un rânjet pe faţă, ca unui băieţel.

— Va trebui să facem o probă. A spus că nici în seara asta n-ar fi prea devreme, fiindcă a avut câteva ore la dispoziţie să-şi facă efectul.

— Earl, nu-s aşa de sigură... Ar însemna să-ţi asumi un risc enorm...

— Doctorul Jameson m-a asigurat că nu e aşa.

— Doctorul Jameson nu e cel vizat.

— Reputaţia sa este.

— *Viața* ta este!

A părut frustrat.

— Vrei să spui că refuzi?

— Lasă-mă să mă gândesc.

— Te las. Zece secunde.

— Atunci, nu. Sunt prea speriată. Dacă se repetă ce a fost la Londra, doar mai rău...

— Ce s-a întâmplat la Londra a fost provocat de trânta aceea în care m-ai implicat. Dacă ai înceta să mă mai contrazici și ai coopera...

— *Nu voi coopera.*

Mi-am auzit gura rostind cuvintele, rece și calm, ca să le dea greutate. Întreaga lui atitudine s-a schimbat. Apoi, la fel de calm și la fel de serios, a spus și el:

— Nu. Nu o vei face, nu-i așa?

— Nu vreau să pici mort lângă mine.

— Nu, Joan. Nu minți. S-a apropiat. Nu ăsta-i motivul. Sună foarte nobil, dar e un singur lucru în neregulă – așa, puțin. Nu vei coopera fiindcă nu vrei. Mă simt ca un prost.

— Earl...

— Te-ai jucat cu mine, nu? Te-ai prefăcut că mă vrei, când de fapt te interesează banii... averea, casa asta, servitorii și tot ce ți-am mai dat. E...

— Earl, nu e așa. Pot dovedi.

— OK, dovedește.

— Dacă ar fi adevărat ce ai spus, tot ce ar trebui să fac ar fi să cooperez și, ce să vezi, aș ține în brațe un cadavru – și totul mi-ar cădea în gheare. În schimb, de dragul tău, refuz să cooperez câtă vreme îți riști viața. Acum, asta ce dovedește?

— Poate ar fi însemnat ceva, cât timp eram încă în pericol. Acum, nimic.

— Păi, ai putea crede că tratamentul ăsta nou e sigur, dar eu aș spune că visezi cu ochii deschiși, și poate e o

înșelătorie, iar dacă am dreptate, ai putea să mori. Ce să mai zic?

Dar el clătina din cap.

— Nu poți spune nimic, fiindcă nu spui adevărul. Mă minți și te minți și pe tine.

— Ah, acum știi ce-mi spun mie însămi? Să-mi spui cum faci!

— Bucuros. Privirea ta spune ceva diferit de ceea ce-ți iese pe gură. Este la fel ca privirea băiatului tău, când a urlat uitându-se la mine. Arăți exact ca el, Joan, iar ochii tăi spun același lucru. M-a urât, și la fel mă urăști și tu. Am bănuit, încă de la Londra, încă de când nu mi-ai permis să te ating, încă de când ai insistat să zburăm acasă mai devreme. Iar acum...

Am încercat să-l prind de braț, dar s-a scuturat, apoi a urlat din rărunchi:

— Jasper! *Jasper!*

Din bucătărie, țâșnind pe ușa sufrageriei, a apărut Boyd, încheindu-și livreaua în timp ce fugea.

— Jasper are zi liberă astăzi, domnule White, vă amintiți?

Earl nu a răspuns, ci s-a năpustit spre mașină și a urcat. Boyd l-a urmat, s-a aplecat lângă geam, și-a atins șapca, la un cuvânt din interior, a urcat și a plecat.

Nu aveam chef de cină, așa că am mers la bucătărie să le explic Aramintei și Myrei, care era de serviciu. Mi-am cerut scuze fiindcă nu aveam poftă de mâncare, iar ele au spus că nu făcea nimic. Au fost drăguțe, dar mi-am dat seama că știau de ce n-aveam apetit.

Am urcat și am fiert în suc propriu. Dar, după o vreme, mi s-a făcut totuși foame. Fiindcă refuzasem cina pe care o pregătiseră deja, nu mă puteam răzgândi cerându-le s-o mai pregătească o dată. Am știut unde puteam să merg să

mănânc. Ieșind din nou prin bucătărie, le-am surprins pe Araminta și pe Myra luând cina împreună, și le-am spus:

— Dacă domnul White apare cât timp sunt plecată, vă rog să-i spuneți că mă întorc pe la nouă-zece. Trebuie să mă ocup de ceva. Spuneți-i că folosesc mașina mea.

— Da, doamnă Joan. Desigur.

Am condus până la Garden, am parcat și am intrat în bar. Era plin, iar Bianca o ajuta pe Liz. A venit la mine, ne-am strâns mâinile, m-a întrebat ce mai fac și, când i-am explicat că venisem să iau cina, m-a dus la o masă, aceeași la care stătuse Earl și la care venea apoi Tom, și m-a întrebat ce doream.

— Ce aveți? am întrebat-o. Mi-e foarte foame.

— Friptură de vită, pui la rotisor, gulaș.

— Aș dori gulaș, Bianca.

Gulașul era preparat după rețeta ei specială și era foarte mândră de el, așa că i-am făcut un fel de compliment alegându-l. S-a dus la bucătărie să anunțe, iar eu m-am dus să-i strâng mâna lui Jake și am îmbrățișat-o pe Liz, am sărutat-o și i-am spus: „Surpriză!" Apoi mi-am luat la masă lucrurile pe care le dusesem de atâtea ori pentru clienți – șervet, furculiță, cuțit, lingură, pâine și unt – pe care toată lumea le primea la cină, și m-am așezat. Dar am avut deodată un impuls.

— Nu mă servi, Bianca, am spus. O să mănânc la locul meu obișnuit.

Așa că mi-am dus lucrurile înapoi prin ușa batantă și am intrat în bucătărie, unde i-am strâns mâna domnului Bergie și băiatului care spăla vasele, care era nou. Apoi i-am spus domnului Bergie:

— Pentru mine e gulașul pe care l-a anunțat Bianca, și o să-l servesc aici, la locul meu obișnuit.

M-am așezat la aceeași măsuță pliantă la care stătusem în prima mea seară, între cuptor și ușa cămării. M-am făcut

comodă și am așteptat cât timp domnul Bergie mi-a pregătit cina. Apoi m-am dus s-o iau, am folosit tacâmurile pe care le aveam în mână și am mâncat.

— E bun gulașul în seara asta, i-am spus, iar el m-a salutat.

Am luat niște salată, am decis să sar peste desert și mi-am făcut singură o cafea neagră. Apoi am stat și am băut-o, simțindu-mă în largul meu, relaxată, de parcă eram cu niște prieteni.

Când m-am întors la bar, aglomerația de la cină se mai risipise, iar eu m-am așezat la aceeași masă, ca să-mi continui discuția cu Liz.

— Azi a venit cineva, a șoptit ea.

— Așa? Când?

— Azi, chiar după ce am deschis.

— Și?

— I-am spus că ne-am văzut.

— Bine.

Am încercat să mă port normal, dar nu m-a lăsat să scap. A stat și a așteptat, și în sfârșit n-am mai putut îndura.

— Și? am izbucnit. Ce a spus?

— Că puțin îi pasă – sau ceva de genul.

— Așa, și? Puțin îi pasă.

Dar a rămas acolo încă puțin și am mai izbucnit o dată:

— Și tu ce-ai zis?

— N-aș putea repeta. Pe urmă: I-am spus să nu mai mănânce rahat, iar dacă voia să audă restul, să spună.

— Și a vrut?

— Tu ce crezi?

— Atunci ce i-ai spus?

— Fetițo, nu știu dacă am procedat corect, dar poți să previi o catastrofă. Adică, dacă afla ce mi-ai spus azi, se putea simți mai bine și nu avea să se aventureze să facă un

lucru necugetat. Așa că mi-am permis să-i spun ce mi-ai zis tu – nu totul, dar a înțeles ideea.

— Ce idee, Liz?

— Că încă ești atașată de el și nu te-ai culcat cu noul tău bărbat din cauza asta.

— Dar... nu-i așa.

— Atunci am înțeles greșit când ai spus că nu ai consumat căsătoria. Dacă am spus ceva aiurea, te rog să mă scuzi.

— N-ai înțeles greșit – e chiar așa cum i-ai spus. Dar nu-i din cauza asta. Aș vrea să fie așa, dar nu e.

— Fetițo, mă doare capul.

— Liz, dacă ar fi așa cum ai spus, dacă aș avea genul ăla de căsătorie pentru că încă-i duc dorul lui Tom, m-aș bucura enorm. N-aș fi prea mândră. Dar nu ăsta e motivul. Dacă aș putea, aș face-o, Liz – avocatul mi-a spus că sunt nevoită. Dar în seara asta s-a ajuns la capăt, întocmai cum m-am temut că se va întâmpla. Și *nu am putut* să continui – nu din cauza lui Tom, ci pentru că nu pot suporta gândul moșului suindu-se pe mine și...

— Deci îl părăsești?

— Nu știu încă.

— Joan, ești la fel de rea ca Tom. Nu-mi mai servi nici mie rahat. De ce m-ai chemat azi? De ce m-ai invitat la prânz? Eu am înțeles că trebuia să duc un mesaj. Bine. L-am dus. Acum i-ai dat speranțe. Așa că, dacă te răzgândești, a fost luat de fraier. Iar eu te avertizez că s-ar putea să nu înghită asta.

— Bine, Liz. Mersi.

Toată discuția a durat mai mult decât îmi ia mie s-o redau, iar locul s-a umplut din nou, de data asta cu gașca întârziată, cea care ieșea de la cinematograf. Ca de obicei, erau mai tineri decât oamenii care veneau să ia cina și, tot ca de obicei, au început s-o hăituiască pe Liz. Într-o

secundă m-am ridicat și am început să preiau comenzi pentru ea – mulți mă cunoșteau și au început să mă strige prietenoși, fără să dea prea multă atenție faptului că nu eram în uniformă. Și apoi, dintr-odată, în fața mea se afla Earl, cu chipul schimonosit de furie.

— Doamna Earl K. White, a răcnit el, nu servește băuturi într-un bar!

— Doamna Earl K. White *Al Treilea*, i-am răspuns. Hai să folosim întregul titlu, dacă tot e să-l folosim. Iar această doamnă ia singură hotărâri când vine vorba să servească băuturi, fie că le servește sau le aruncă în fața cuiva care intervine – sau încearcă să intervină.

Eram la bar, cu o tavă de gin cu lime în mâini, iar el s-a dat la o parte, și repede. Totuși, nu am trecut de el – nu încă.

— Am crezut că ți-am spus, am continuat, să-ți iei copoiul de pe urmele mele, și *credeam c-ai promis s-o faci*.

— Copoi? N-am nevoie de așa ceva! M-au sunat vreo zece oameni să-mi spună că ești aici! Că soția lui Earl K. White servește băuturi...

— Al Treilea, am spus, și am trecut de el cu tava. Am așezat băuturile în fața clienților și i-am făcut semn lui Liz să facă nota, fiindcă eu doar ajutam. Apoi m-am întors spre Earl și i-am spus: Sunt gata dacă ești și tu.

— Gata pentru ce, Joan?

— Să merg acasă, ce altceva? Am fost lăsată singură întreaga seară, așa că am decis să-mi vizitez prietenii. Iar când au avut nevoie de ajutor, l-am oferit. Să faci parte din înalta societate presupune obligații – *noblesse oblige*, așa se spune. Dar acum, fiindcă ai sosit și ai făcut o scenă...

A pocnit din degete în direcția vestibulului și l-am văzut pe Boyd apărând.

— Mergem acasă, a anunțat el. Adu mașina.

— Da, domnule.

— Nu și pentru mine, mersi, am spus. Folosesc mașina mea. Dacă vrei să mergi cu mine, Earl, ești bine-venit sau du-te cu mașina ta, dacă preferi, însă eu voi merge cu a mea.

Fierbea de furie, iar eu mă așteptam să se năpustească afară, ca mai devreme. În schimb, i-a spus lui Boyd să plece singur cu mașina și a așteptat până mi-am luat jacheta. Mi-am dat seama imediat că nu se afla acolo ca să se asigure că-l vedeam umilit, sau jenat, sau rușinat, sau vreunul din celelalte lucruri pe care le pretindea, ci ca să se laude cu un triumf. Era ceva despre care voia ca eu să știu și nu voia să mă scape din ochi până n-o spunea. Dar ideea aceea a fost vagă, fiindcă nu mă prinsesem încă ce fel de seară avusese. Aveam doar senzația neplăcută că va mai urma ceva.

Nu bănuiam nici pe departe.

Capitolul 28

Am ieșit, i-am deschis portiera din dreapta și am așteptat să urce. Apoi am suit și eu și am mers acasă – casa lui, cel puțin, și locul căruia trebuia să-i spun *acasă*, căci se părea că acolo locuiam. M-am dus la garaj și mi-am lăsat mașina, după care am mers până la ușa din față cu el. În tot timpul acela a ținut în el orice dorea să spună. Imediat ce am ajuns în living, a izbucnit:

— Care a fost scopul? Să mă umilești? Soția lui Earl K. White nu lucrează într-un bar!

— Soția lui Earl K. White a lucrat într-un bar, așa cum bine știe Earl K. White, iar soția lui Earl K. White poate face ce-i place, iar ei îi place, dacă este lăsată singură o seară întreagă, să o petreacă împreună cu prietenii, și dacă au nevoie de ajutor, să-l ofere. Alte întrebări?

— De ce nu pui tu una?

— Cum ar fi?

— De ce nu mă întrebi unde mi-am petrecut seara?

— Nu e treaba mea, de aceea – dar întrucât vrei să fie treaba mea, fie. Unde ți-ai petrecut seara?

— Într-un salon de masaj.

— Vrei să zici, într-un bordel mai mic.

— Da, poți să-i spui și așa.

— Îi spun pe numele real – cel puțin așa am auzit și părea credibil. Și ți-a plăcut?

— Să fii sigură.

— Atunci mă bucur.

— Mă gândeam eu. S-ar putea să te intereseze că tu și doctorul Cord v-ați înșelat. Am primit ceea ce se numește un masaj – de fapt, chiar două – fără consecințe fatale, din câte vezi.

— E minunat, Earl, dar nu dovedește că doctorul Cord s-a înșelat.

— Poftim? Eu cred că da.

— Nu și dacă prin „masaj" te referi la ce cred eu că te referi, adică la o tânără care s-a ocupat de tine folosindu-și mâinile. Fie, la sfârșit și-a dat jos prosopul și a făcut ceva mai mult decât se presupune c-ar fi legal, și puteai să mori din asta, dar mulțumesc cerului, nu s-a întâmplat. Însă există o diferență între ce s-a întâmplat acolo și ce propui să facem noi, iar dacă nu știi care e diferența nu voi fi eu cea care să-ți explice.

— Am supraviețuit uneia și aș supraviețui și celeilalte.

— Poate că da. Ies din lac ca să cad în puț.

— Vrei să spui că actul cu tine ar fi cu atât mai grozav?

— Aș spune că tu crezi asta, altfel nu ai insista atât. Earl, am văzut ce se petrece cu tine când te exciți. O femeie pe care n-o cunoști și pe care n-o s-o mai revezi nu te poate excita la fel de mult ca soția ta, iar atingerea mâinii unei femei nu te poate excita la fel ca actul de a-i poseda întregul trup. Ai aflat în seara asta ce poate îndura corpul tău, dar n-ai aflat suficient ca să spui că ești pregătit pentru ceea ce vrei. Și singurul mod de a afla asta e prea periculos.

— Și cum poți ști asta? Ești o femeie impresionantă, Joan, nu spun că nu – dar nu-mi amintesc să fi terminat Medicina. Hai să-ți arăt ceva.

S-a ridicat și a tras o scară mică din mahon, nu mai înaltă de patruzeci și cinci de centimetri, cu două trepte, pentru a fi folosită la rafturi, care erau destul de înalte pe o latură a încăperii.

— Este o revistă pe care mi-a împrumutat-o doctorul Jameson. Are un articol despre angină.

— Nu mă va face să mă răzgândesc, dar fie, arată-mi.

Fierbând, ținându-se cu o mână de raft pentru echilibru, s-a cățărat, a ajuns sus și s-a întins să ia un volum îngust. Dintr-odată, în loc să-l prindă, și-a dus mâna la piept și s-a întors cu fața spre încăpere. Am știut că-l lovise un atac și că, dacă nu făceam ceva repede, avea să cadă. Am țâșnit lângă scară și l-am prins de picioare.

— Sprijină-te de mine, Earl, am șoptit. Nu încerca să cobori. Sprijină-te de mine și lasă-te în jos.

Așa a făcut și a ajuns pe podea. Sunt destul de puternică, așa că l-am putut duce până la un scaun.

— Pastilele tale sunt lângă pat, așa cum erau și la Londra?

— Da! *Da!* a șoptit. Joan, repede! Pentru numele lui Dumnezeu, adu-le *repede*!

M-am grăbit. Nici nu știam sigur care dintre camere era a lui, dar am descoperit-o deschizând câteva uși, apoi am găsit flaconul, într-un colț la capul patului. L-am înșfăcat și am fugit jos. Era încă pe scaun, agonizând. I-am pus o pastilă în mână. A băgat-o în gură și l-am văzut rulând-o sub limbă. A întins mâna după încă una și i-am dat-o. A vârât-o și pe aceea în gură și, după un moment, respirația a început să i se regleze. Șoptind răgușit, a început din nou să-mi spună, la fel ca în Londra, ce să fac dacă murea.

— Vrei să taci naibii?

A expirat puternic, cu fața roșie și chinuită.

— Nu mori tu de data asta. Sunt aici și am grijă să nu mori.

— Nu vrei să mor?

— Tu ce crezi?

— Joan, tu nu mă iubești nici măcar un pic, dar eu te iubesc și nu mă pot abține.

— Earl, te iubesc, dar nu știu cum aș putea iubi un leș.

— Fie, fie.

Încet-încet, criza a trecut.

— Când începe să treacă, e cel mai rău. Simt ca și cum o mână a fost acolo și mi-a strâns plămânii până când aerul a ieșit din ei – nu inima, ci plămânii – deși, firește, inima e cea care provoacă totul.

— Încetișor.

— Joan, încerc.

Apoi, dintr-odată, totul s-a terminat, iar el a continuat să zacă pe scaun, încă prăbușit. Când a început să-și revină și s-a ridicat în capul oaselor, am întrebat:

— Acum putem vorbi?

— Bine. Ce e, Joan?

— Despre salonul de masaj.

— Bine, dar trebuie să adaug ceva. S-a întâmplat întocmai cum ți-am spus, doar că s-a întâmplat cu tine și nu cu fata aceea.

— Poftim?

— M-am prefăcut. Mi-am închipuit că erai tu. În mintea mea, în inima mea, *erai* tu – asta voiam să-ți spun. Încerc să-ți spun că, în ciuda tuturor, deși simți ce simți față de mine, eu te iubesc. Chiar te iubesc.

Iată că apărea încă o dată ceea ce sugerase Liz: că toate se puteau rezolva dacă te prefăceai. Mi-am dat seama brusc că și eu făcusem asta, la începutul căsniciei mele, când Ron și cu mine încă mai încercam, și de atunci citisem că întreaga rasă umană o face, la un moment dat. Dar cu Earl pur și simplu nu puteam. Niciun fel de închipuire nu putea ajuta.

— Dar te-am întrerupt, Joan. Ce voiai să spui?

— Despre salonul de masaj – te rog să nu mai mergi acolo.

— Îmi spui și un motiv?

— Încă mă mai întrebi, după ce s-a întâmplat?

Nici măcar n-a părut stânjenit.

— N-a fost salonul, a spus, ci cearta cu tine, tensiunea...

— Au fost ambele, Earl. Combinația. Și chiar fără ceartă s-ar fi putut întâmpla, dacă ce-a fost înainte te-ar fi adus la un asemenea climax emoțional. Iar dacă s-ar fi întâmplat cu mine, fiindcă aș fi permis să se întâmple ceea ce implori, n-aș putea suporta să trăiesc, știind că am provocat asta. Înțelegi acum de ce nu pot să-mi permit să spun da? Îți dai seama ce ar însemna?

— Dar *tu* îți dai seama, Joan, ce ar însemna pentru mine să știu că pot fi normal, că pot trăi viața pe care o trăiesc toți, și să renunț doar fiindcă ți-e ție teamă? Nu pot promite asta, Joan. Nu pot.

— Atunci, dacă așa vrei să fie, măcar hai să reducem cât de mult posibil riscurile.

— Adică?

— Ți-a plăcut fata aceea de la salon?

— Îți vine sau nu să crezi, a fost foarte drăguță – blândă, înțelegătoare, dulce.

Nu m-am putut abține și i-am tăiat-o scurt:

— Sigur c-a fost.

— Ce-am făcut n-a fost ieftin.

— Cine știe mai bine decât mine că tu nu te-ai putea comporta ieftin, Earl? Deci știi cum o cheamă?

— Bella.

— Știi cum se numește locul?

— Kitty-Cat. E în Arlington.

— Atunci, dacă și când – mâine seară sau oricând – simți nevoia și nu poți sau nu vrei să reziști, vreau să-i suni – caut eu numărul – și să-i spui Bellei să vină aici.

— Joan, asta ar fi grav...

— Nu *la fel* de grav ca un eveniment nefericit la Kitty-Cat, dacă ai avea o criză acolo. Earl, pentru ei ai fi doar

o problemă, ceva de care ar trebui să scape, să fie dus în stradă înainte să vină poliția. Nu putem permite să ți se întâmple asta.

I-am dat la o parte câteva șuvițe de păr din ochi.

— La fel cum tu vrei să știi ce simt, și trebuie să accepți, depinde de mine să știu ce simți *tu* și să accept asta. Și... bănuiesc că știu. Mi-aș dori, pentru binele tău, să nu fie așa, dar nu poți ține Niagara pe loc, și se pare că dorința asta a ta e la fel de puternică.

— Chiar ai vrea să...?

— Dacă trebuie, aș vrea să fie așa. În felul ăsta, ai fi aici, unde știm ce să facem cu tine și cum să dăm de doctor, dacă ar fi necesar.

— Dacă așa vezi lucrurile...

— Așa le văd.

— Ești remarcabilă, Joan.

A doua zi s-a dus la birou, dar a revenit aproape imediat, când abia îmi terminasem micul dejun.

— Pe drum spre birou, mi-a venit o idee despre un lucru pe care vreau să-l înlătur – am tot vrut, dar îmi dau seama c-ar fi mai bine s-o fac acum. Poți veni cu mine acum la bancă?

— Desigur.

Mi-am luat o haină, am ieșit cu el și am intrat în mașină, în timp ce Jasper îmi ținea portiera, apoi am mers cu el la Suburban Trust, în College Park. Acolo, managerul, domnul Frost, a ieșit bucuros din birou să ne strângă mâna și să-mi fie prezentat, fiindcă, firește, se scrisese în ziare despre căsătorie.

— Dick, i-a spus Earl, aș vrea să-mi schimb toate cele patru conturi, cel curent, Special 1, Special 2 și cel de economii, din unic în comun, pe numele meu și al doamnei White – ca să fie protejată în cazul decesului meu.

— Puțin probabil, domnule White, dar dacă așa doriți...

— Nu e doar probabil, ci sigur. Dacă-i dai Domnului timp, te uimește ce poate face.

— Întotdeauna are o glumiță pregătită, mi-a zâmbit domnul Frost.

— Da, întotdeauna.

A renunțat la conversația ușoară și ne-a condus în biroul său, unul de dimensiuni apreciabile, cu pereți de sticlă. Ne-am așezat, iar domnul Frost a chemat o fată și i-a spus să aducă niște formulare, nu-mi amintesc care anume. Apoi am semnat, Earl ca să-și dea acordul, și eu ca titular comun al conturilor. Am dat și specimene de semnătură pe patru fișe diferite. Conturile speciale s-au dovedit a fi pentru impozite, unul pentru cele federale, unul pentru cele statale. Numele meu a fost pus pe toate, și în final Earl a cerut bilanțul pentru fiecare. Am rămas tablou. În contul curent erau peste șase sute de mii de dolari, într-unul Special, două sute treizeci de mii de dolari, în celălalt, nouăzeci de mii de dolari, iar în economii, șaizeci și cinci de mii de dolari. Știam că era bogat, dar nu avusesem nici cea mai mică idee cât de bogat. Când am terminat, i-am strâns mâna domnului Frost și i-am mulțumit, iar Earl i-a făcut semn din cap. Apoi am ajuns la ușă, ca să ieșim, dar domnul Frost a interpretat semnul ca pe un rămas-bun și nu ne-a însoțit. În vestibulul de sticlă de la intrarea în bancă, Earl mi-a luat brusc mâna și a spus:

— Joan, ți-am zis niște lucruri urâte aseară, așa cum face deseori un bărbat îndrăgostit. Te rog să nu te îndoiești, Joan, că *sunt* îndrăgostit. Te iubesc la nebunie, și...

— Și *eu* te iubesc, Earl.

Am spus-o fără niciun tremur în voce, de data asta, fără să ezit, și fără – speram – privirea îngrozită a lui Tad în ochi.

— Poate că da, a spus el, în felul tău. Cel puțin știu că nu-ți dorești să mor, fiindcă dacă asta ai fi vrut ai fi avut suficiente ocazii, inclusiv aseară. Dar, totuși... A arătat în direcția băncii. Mă bucur c-am făcut asta. Acum ai la fel de mult cu mine în viață cum ai avea cu mine mort.

— Te rog să nu vorbești așa.

— Doar că nu vreau să fie o problemă, nici în mintea ta, nici a altcuiva.

În seara aceea s-a comportat exemplar. A fost liniștit, politicos și n-a avut pretenții fizice. Ne-am uitat la televizor, iar când eu, foarte stresată în legătură cu subiectul, am spus că doream să merg la culcare, m-a mângâiat, m-a sărutat și m-a condus sus, dar n-a încercat să mă urmeze în camera mea și nu a bătut apoi la ușă după ce am intrat. Ce ușurare! În sfârșit puteam dormi fără să-mi fie frică. Dimineața, a intrat și m-a sărutat cât mă aflam încă în pat, apoi a plecat la lucru, cu Jasper conducând mașina. După-amiaza, s-a întors acasă, și-a schimbat hainele pentru plimbare, s-a dus la Garden și a revenit fără incidente.

Seara aceea a fost la fel cu cea de dinainte, și la fel și următoarea. Însă o seară mai târziu lucrurile nu au mai fost la fel, nici pe departe. A ieșit la plimbare, ca de obicei, s-a întors acasă și m-a sărutat, dar cumva stânjenit și vinovat, și s-a dus sus imediat, spunându-mi să nu folosesc telefonul, ca să poate efectua un apel. Apoi, când s-a servit cina, nu a coborât. Am urcat, am bătut la ușă și am deschis-o și l-am găsit cu perfuzia fixată, cu tuburile de cauciuc alimentându-l cu medicament. A tresărit și a părut jenat, de parcă fusese surprins făcând ceva nepermis, ceea ce mi s-a părut prostesc, fiindcă știam că urmează tratamentul, iar el știa că eu știam. Nu i-am spus nimic despre asta, ci l-am informat că masa era servită, dar a spus că nu dorea să ia cina – „încă nu, deocamdată" Formularea era bizară, de

parcă îi era foame și amâna să mănânce, dintr-un anumit motiv. Nu m-a privit, iar eu am coborât, am luat singură cina și am încercat să înțeleg ce se petrecea, însă fără succes. Mai târziu, pe când mă aflam în living s-a auzit soneria. Nu așteptam pe nimeni, din câte îmi aminteam, și am avut o presimțire.

— Răspund eu, i-am spus Myrei, care pornise spre ușă.

Când am deschis, în prag se afla o fată, îmbrăcată într-un fel de uniformă de asistentă medicală, cu o haină pe umeri și un taxi parcat pe alee, în spatele ei. A clipit, apoi a spus:

— Dacă sunteți îngrijitoarea, eu sunt Bella, și am venit la domnul White.

Mărturisesc că m-am simțit zguduită. Se afla acolo la sugestia mea, fără îndoială, dar să o văd în realitate, cu taxiul așteptând afară, mi-a făcut capul să se învârtă.

— Desigur, am spus. Cred că domnul White te așteaptă. Intră, te rog.

A făcut întocmai, iar eu mi-am luat geanta din living, am ieșit și am plătit taxiul – doisprezece dolari și ceva. I-am dat cincisprezece, apoi am revenit înăuntru. Fugind sus pe scări, am bătut la ușa lui Earl și i-am spus:

— Earl? Avem *companie*!

Cred c-am făcut-o din răutate, măcar un pic, fiindcă-mi spusese cineva că așa strigă o matroană de bordel când apare un musafir: „Fetelor! Avem companie!" Oricum, i-am făcut semn să urce, i-am arătat ușa la care să bată și am coborât. Când am auzit cum se deschide și se închide iar, am intrat în bucătărie și i-am spus Aramintei:

— Domnul White are un musafir. Nu trebuie deranjat, dar dacă se întâmplă ceva – dacă are o criză – mă poți găsi la numărul ăsta.

I-am scris numărul de la Garden pe carnețelul de notițe pentru bucătărie. Ca să mă asigur că a înțeles, am întrebat-o:

— Știi despre crizele lui?

— Vă referiți la durerea din piept?

— Exact. Te rog să mă anunți imediat. Îi poți da pastilele dacă are nevoie de ele, dar nu suna pe nimeni altcineva, nici măcar pe doctor, până nu ajung aici. Nu-mi va lua mai mult de zece minute.

— Da, doamnă White. Am înțeles.

S-a uitat la mine foarte ciudat, însă am simțit căldură dincolo de privirea încruntată și m-am gândit că lucrurile vor fi sub control. Pe urmă mi-am luat haina, am scos mașina și m-am dus la Garden.

Era o zi de vineri, pe la începutul lui noiembrie, iar garderoba pentru pălării se deschisese din nou, pentru prima dată în câteva luni, fiindcă, firește, vara nu se poartă pălării, sau haine, sau alte lucruri care pot fi lăsate la garderobă, iar în octombrie fusese cald. Acolo era o fată nouă, pe care nu o cunoșteam, dar tot acolo se afla și telefonul, așa că trebuia să mă bazez pe ea. I-am dat un dolar și, când i-am spus cum mă numesc, a știut cine sunt și a fost entuziasmată să mă întâlnească. Bănuiesc că eram cunoscută drept fata care se descurcase foarte bine. I-am zis:

— Aștept un telefon, unul foarte important, și voi fi la bar. Te rog să nu mă lași baltă. S-ar putea s-o ajut pe Liz, așadar, dacă nu mă vezi pe mine, să-i spui ei.

— Puteți conta pe mine, doamnă White.

— Joan.

Liz m-a așezat mai întâi la bar, între alți doi clienți, apoi m-a mutat la măsuța mea obișnuită, când a fost disponibilă. Nu mă așteptam să primesc vreun telefon și mă pierdusem fericită în activitatea de a o ajuta pe Liz cu comenzile, când cineva m-a bătut pe umăr și, când m-am întors, am văzut că era fata cea nouă.

— Un telefon pentru dumneata, Joan. Femeia spune că-i important.

Era Araminta.

— Veniți repede, doamnă Joan. Are o criză. E foarte rău, de data asta – foarte, foarte rău.

Am parcat mașina afară, în față, și deja deschisese ușa când am sărit din ea. Am intrat și am urcat. Myra se afla acolo, pe un scaun de lângă pat, la fel și Earl care era sub cuvertură, complet dezbrăcat, dacă era să mă iau după mormanul aruncat pe podea – pantaloni, cămașă, lenjerie și tot tacâmul. Alături se afla o brasieră delicată de dantelă, lăsată în urmă de proprietară când ieșise în mare grabă.

Își încleștase mâna pe piept și avea ochii strâns închiși, dar când m-a auzit intrând s-a forțat să-i deschidă.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că ești aici, Joan, a gemut, scoțând fiecare cuvânt cu mare dificultate. Asta e – ai câștigat.

— Am *câștigat*?!

— Ai avut dreptate, asta încerc să spun.

I-am spus Myrei:

— În regulă, ați făcut ce trebuia, toate. Acum…

— Să-mi spuneți dacă aveți nevoie de mine, doamnă.

A plecat, iar eu am întrebat:

— Fata aceea te-a lăsat așa?

— I-am spus eu să plece. Era speriată.

Am văzut flaconul de pastile zăcând lângă el pe pat, gol.

— Medicamentul n-a ajutat?

— Nu și de data asta. De data asta a venit sfârșitul, pot să-l simt. Tu – câștigi.

— Vrei să încetezi să spui asta? Dacă se întâmplă ce spui, sunt cea mai mare fraieră din istorie.

— *Așa* se va întâmpla. Nu e doar durerea de data asta – nu pot să respir, iar asta-i ceva nou. Nu poate continua. Dacă te-aș fi ascultat…

— Termină. Termină odată.

Aveam telefonul în mână și căutam numărul doctorului Cord în cartea de lângă el. Existau două numere, dintre care unul avea un „A" alături, despre care am presupus că era numărul de acasă. Când ești suficient de bogat și, bănuiesc, suficient de bolnav, doctorul tău îți dă și numărul de acasă, să-l poți suna în orice moment. Într-adevăr, doctorul Cord a răspuns la numărul de acasă, și înainte să-mi termin propoziția a spus că va ajunge imediat. Când m-am întors lângă Earl, arăta mai rău, cu maxilarul încleștat din cauza durerii. A reușit să spună:

— Am auzit că... ai bătut o dată un tip... la Garden.

— Cu siguranță așa s-a întâmplat.

— Pentru că... a încercat ceva cu tine.

— Da.

— Dacă m-ai fi bătut... măcar o dată. Dacă mi-ai fi băgat mințile-n cap.

Pentru câteva minute nu a spus nimic, și nici eu, ci l-am privit cum se chinuia să respire, ținându-l de mână. A icnit ușor.

— E vina mea, am spus. Toată treaba asta a fost ideea mea. M-am gândit că vei fi mai în siguranță aici...

— Nu, nu a fost... ideea ta.

— Eu am fost cea care ți-a spus s-o chemi.

— Mi-a venit ideea... cu săptămâni înainte... să-ți vină ție. Era atât de nebunească... nu mă puteam convinge să-i dau glas. Dar asta am făcut. Joan, ascultă... mai rămâne un lucru de spus.

— Da, Earl. Ce anume?

S-a ridicat într-un cot ca să vorbească, dar nu am aflat despre ce și nici până astăzi nu știu. Când a căzut înapoi, era deja dus, și în clipa aceea a intrat un bărbat pe care nu-l mai văzusem niciodată, și mi-am dat seama că era doctorul Cord. I-am spus:

— Mulțumesc că ați venit, domnule doctor. Din păcate, cred că ați ajuns prea târziu.

S-a apropiat de Earl ca să-i ia pulsul. Negăsindu-l, i-a pus mâna jos cu blândețe.

— Îi bătuse de mult ceasul, doamnă White.

Capitolul 29

A început cu certificatul de deces, apoi s-a întrerupt ca să sune la poliție, „ca să nu apară întrebări", după care s-a întors spre mine și a spus:

— Probabil nu v-a zis, dar am încercat să-i explic că o asemenea căsătorie i-ar putea fi fatală. Am fost foarte necăjit când am văzut anunțul în ziar, cum că se însurase...

Eu am intervenit și i-am spus:

— Mi-a zis totul, mai ales ceea ce tocmai ați menționat, și ne-am căsătorit oricum. Cunoștea riscurile, iar eu l-am implorat să și le amintească, însă el își dorea o viață normală.

Atunci, doctorul Cord m-a privit într-un fel care mi-era mult prea familiar: sergentul Young o făcuse, la fel și avocatul, Eckert; Tom, și Lacey, și Luke Goss, și mulți alți clienți de la bar – tot felul de oameni o făcuseră, probabil sute, de când am împlinit doisprezece ani și am început să mă dezvolt ca femeie. La muncă invitasem aceste priviri, cred, fiindcă uniforma îmi afișa picioarele și bustul, dar nimic din asta nu se aplica acolo, în dormitorul soțului meu, când trupul lui zăcea la nici trei metri, iar corpul *meu* nu avea nimic descoperit sau atrăgător. Dar doctorul Cord, obișnuit, poate, cu cadavrele, ținând cont de profesia lui, și nefiind atât de scârbit de al lui Earl, s-a tot uitat la mine așa. Am simțit cum ochii mi se umpleau de lacrimi, chiar dacă erau de furie și frustrare.

— Earl avea cu siguranță dreptul la o viață normală, a spus doctorul Cord, dar nu sunt sigur că asta a avut.

A făcut un semn către echipamentul de chelare intravenoasă, care se afla încă lângă fotoliul din colț, cu seringile hipodermice pentru injecțiile cu vitamine aliniate pe raftul din spate. Apoi s-a aplecat și a ridicat brasiera între vârfurile degetelor arătător și mijlociu, de parcă era murdară.

— Asta-i o piesă de lenjerie adorabilă, doamnă White, dar, dacă nu mă înșel, cu cel puțin două mărimi mai mică ca să vă aparțină.

I-am smuls-o și am îndesat-o în buzunarul jachetei. A continuat:

— Poliția va ajunge imediat, dar n-ar trebui să fie mai mult decât o chestiune de rutină pentru ei. Îi voi înștiința despre anamneza lui Earl, despre crizele lui anterioare. Nici măcar nu vor efectua o autopsie, dacă procedez așa. Nu vor vedea niciun motiv. Presupunând...

— Presupunând?

— Presupunând că nu menționez articolul de îmbrăcăminte din buzunarul dumneavoastră.

S-a dus la scaun și a ridicat punga de perfuzie din cârligul său.

— Despre tratamente medicale cu care nu am fost de acord. Atunci s-ar putea să facă o autopsie. Chiar nu cred c-ar trebui să le spun, însă. Ca o favoare pentru Earl, odihnească-se în pace. Merită mai mult decât să i se tăvălească buna reputație prin noroi într-un scandal în ziare. Orice om, viu sau mort, se poate bucura din când în când de o favoare.

Știam ce credea despre mine, ce credea că fusesem pentru Earl: cineva ca Bella, doar că mai bine plătită.

— Dar spuneți-le, am intervenit. Spuneți-le orice vreți, tot ce vreți. N-am nimic de ascuns. Nimic.

— Doamnă White...

— Nu doresc nicio favoare. Nici nu le ofer, nu de genul la care vă referiți. Nu vă e rușine să cereți...?

Atunci am auzit pași pe hol și zgomotul ușii deschizându-se în spatele meu. Privind peste umăr, doctorul Cord s-a îndreptat de spate, ceea ce mi-a spus că era poliția. Nu știam cât din cele ce fuseseră spuse auziseră, dar eu, cel puțin, nu-mi ținusem gura. Mă rugam doar ca, atunci când mă voi întoarce, să văd chipuri necunoscute.

La fel ca multe dintre rugăciunile mele anterioare, nici aceea nu a primit răspuns.

— Dacă v-ați putea da la o parte, domnul doctor, și ați pune jos perfuzia aceea, a spus polițistul Church, v-am fi recunoscători.

Niciunul dintre ei nu era în uniformă, nici Church și nici Young, ci amândoi arătau de parcă fuseseră sunați în mijlocul unei seri în familie, și dăduseră fuga când auziseră numele meu. Asta m-a neliniștit, fiindcă, deși încă o dată nu făcusem nimic de care să mă simt vinovată, faptul că mă aflam acolo cu un al doilea soț decedat arăta foarte rău.

Doctorul Cord le-a prezentat întregul raport cu care amenințase, iar eu a trebuit să explic existența brasierei din buzunarul meu, chelarea – și în curând a ieșit la iveală întreaga poveste. Doar că nu le-am spus că fusese ideea mea ca Earl s-o cheme pe Bella, fiindcă, în fond, îmi mărturisise că avusese și el aceeași idee, nu? Nu cunoșteam nici numele Bellei, nici al salonului Kitty-Cat, îmi părea rău s-o spun. Pur și simplu primisem telefonul la Garden și venisem în grabă, la fel ca ei, ca să găsesc camera în starea în care o găsiseră și ei și pe soțul meu pe moarte. Ăsta era adevărul, cu o minciunică strecurată, fără nicio consecință decât că mă scutea parțial de jenă.

— De ce ați ridicat lenjeria celeilalte femei? a întrebat polițistul Church, cu vocea la fel de neutră ca întotdeauna, dar nu fără intenție.

— Doctorul a ridicat-o, nu eu. Mi-a dat-o mie. Mi-a spus că nu i-ar plăcea ca Earl să aibă de suferit din pricina unui scandal.

Doctorul plecase deja acasă, lăsând în urmă certificatul de deces și ideea generală că se spălase pe mâini de noi toți, de Earl, de mine, de poliție, de toată lumea. Pacientul său murise. Misiunea sa se încheiase.

— Și cine era?

Am ridicat din umeri.

— Bănuiesc că există femei în orașul ăsta, la fel ca oriunde, care acceptă bani pentru acte intime. Bărbații știu unde să le găsească, cumva.

Sergentul Young mă privea cu o simpatie serioasă în ochi, sau așa am crezut. Church, partener mai mic în grad sau nu, era cel care conducea interogatoriul, iar eu mi-am dat seama că stăruința lui de a mă prinde cu ceva nu luase sfârșit odată cu exhumarea lui Ron, ci intrase doar în hibernare, sau în remisie, așa cum se spune când ai cancer. Pericolul nu dispare niciodată în întregime, doar rămâne latent o perioadă.

— Va trebui să luăm câteva lucruri cu noi, ca să le verifice experții noștri la laborator. Și *vom* efectua o autopsie.

— Faceți tot ceea ce trebuie.

— Ați putea să ne scutiți de un efort dacă ne-ați spune acum despre ce am putea găsi când se va întâmpla.

— Va trebui să vorbiți cu doctorul Jameson despre asta – el este cel care a pus la cale toate astea, tratamentul lui Earl, substanțele chimice.

— Atunci de ce l-ați sunat pe doctorul Cord când soțul dumneavoastră avea nevoie de ajutor, în loc să apelați la doctorul Jameson?

Am arătat spre echipament.

— Fiindcă nu aveam încredere în nimic din toate astea. I-am spus asta și lui Earl. Doctorul Cord a fost cel care l-a avertizat în privința riscurilor, cel care i-a spus că era posibil să moară din cauza asta. Așa că l-am sunat pe el.

Polițistul Church a încuviințat, de parcă se gândise că fusese o alegere rezonabilă, iar eu am respirat mai ușor. A întins o mână și m-a condus spre ușă.

Dar, înainte să ies, a vorbit din nou:

— Știu că nu e nevoie să spun asta, dar o voi spune oricum. Nu părăsiți Hyattsville, doamnă White. Bine?

— Dar unde să merg? am întrebat.

— Oriunde. Doar să nu o faceți.

— Îmi puteți spune care este motivul?

— S-ar putea să avem nevoie de dumneavoastră aici, pentru anchetă.

Atât a spus, dar i-am citit în ochi că-mi ascundea alte lucruri.

Am coborât, iar Young și Church au rămas cu cadavrul. Araminta a venit în living, iar eu am rugat-o să-mi țină de urât. Apoi au venit Myra și Leora, și toate patru am stat pur și simplu acolo, fără să vorbim. După care, am început să le spun că nu făcusem niciun plan, așa că nu puteam vorbi despre viitor, dar le-am asigurat că voi face „tot ce era indicat" în privința lor, și le voi ajuta să-și găsească de lucru. Au fost tare drăguțe și înțelegătoare. Pe urmă s-a auzit soneria, iar Church a coborât să-i lase să intre. Veniseră doi bărbați cu o targă. Au cerut certificatul de deces, iar Church li l-a dat. Apoi Earl a ieșit din casa lui, din această lume, din viața mea.

De data asta eu, și nu Ethel, l-am sunat pe cioclu, sau pe directorul de pompe funebre, așa cum erau numiți acum.

L-am sunat tot pe acela, și pe o fată care lucra în tura de noapte. Mi-a spus că va contacta poliția în după-amiaza următoare ca să întrebe despre eliberarea cadavrului. S-a gândit că atât avea să dureze până ce era gata autopsia.

Era, după cum am mai spus, vineri seara, și nu se fac înmormântări sâmbăta sau duminica, așa că slujba trebuia să aștepte până luni. S-au întâmplat însă multe peste weekend. Ambele ziare au sunat sâmbătă dimineața, și *Post* și *Star*, pe baza certificatului de deces, pe care se pare că-l primesc automat. M-au întrebat despre circumstanțele decesului, dar nu păreau să știe prea multe încă, fiindcă au acceptat răspunsurile mele simple și nu au insistat. Au întrebat și despre afacerea lui Earl, cea pornită de bunicul său și continuată de tatăl său: cine avea s-o preia, asta doreau să știe. Nu aveam nici cea mai mică idee, dar mi-am dat seama, cu fluturi în stomac, că s-ar putea să fie nevoie să iau eu decizia.

Până când au apărut edițiile de după-masă cu articolul tipărit, a venit avocatul, Bill Dennison, care a zburat de la New York cu testamentul, cel pe care Earl îl făcuse cu puțin timp înainte, în care-mi lăsa mie totul, mai puțin niște daruri către personalul casei și către oamenii de la birou – două mii cinci sute de dolari pentru secretara lui și câte o mie pentru ceilalți, cam zece mii în total. După ce am citit toate astea, și Bill mi-a explicat unele lucruri, am amețit. Însă au tot apărut oameni, majoritatea străini, dar și câțiva prieteni, cum ar fi Jake, Bianca, și Liz, în cele din urmă, pe care-mi doream s-o văd cel mai mult – însă nu și Tom, care nu s-a arătat.

Am implorat-o pe Liz să rămână peste noapte, să mă susțină în acea încercare, dar n-a putut, fiindcă trebuia să lucreze. Cât timp se afla acolo, cu mine, a sunat la ușă domnul Garrick. Era cioclul, și firește că a trebuit să discutăm despre sicriu, despre numărul de limuzine și despre

ora înmormântării. A părut să știe despre locul de veci al familiei White. Așa că am ales un sicriu de mahon în care să fie așezată urna după incinerare și, la sugestia lui, am stabililt pentru înmormântare ziua de luni, la prânz. A sugerat capela lui pentru slujbă și pe reverendul Archibald Fisher ca oficiant.

— A fost pastorul domnului White și cred c-ar fi potrivit.

I-am acceptat toate sugestiile, am comandat patru limuzine, „să fie", și apoi i-am acceptat ideea de a mai trimite încă o mașină, doar pentru mine.

— Unul dintre oamenii mei, firește, vă va conduce – și se va afla la dispoziția dumneavoastră dacă apare ceva.

— Se transmite, a spus Araminta, intrând după ce plecase cioclul. Domnul Wilcox se poartă de parcă a fost frate-su.

— Adică la radio?

— Da, doamnă.

Fiindcă Ethel îl ținea pe al ei deschis tot timpul, am știut că aflase deja – despre deces, vreau să zic. M-am întrebat ce aveam să spun când suna. Mi-am dat seama că n-ar fi trebuit să-mi fac griji, fiindcă n-a sunat.

Până sâmbătă la căderea nopții eram sătulă și am crezut că înnebunesc dacă nu sunt lăsată în pace. Brusc, i-am spus Aramintei că ies și să nu se deranjeze să pregătească cina. Mi-am luat o haină, am ieșit, am urcat în mașină și m-am dus la Garden. Am ajuns acolo înainte de nebunia de la ora cinei, așa că m-am putut așeza la masa mea obișnuită, iar Liz a fost tare drăguță. Mi-a ținut companie, stând pe aproape de câte ori putea, adică oricând avea un minut liber. Nici n-a vrut să audă să mă duc în bucătărie, ci mi-a adus cina acolo, cu tacâmuri și șervet. Am mâncat friptură și am fost surprinsă că mi-era foame. Apoi mi-am dat seama că nu mai mâncasem de la micul dejun.

A doua zi a fost duminică, iar când am răspuns la uşă, acolo se aflau trei persoane, un bărbat şi două femei. Am ştiut instinctiv cine erau, şi mă aşteptam să vină imediat ce articolul despre moartea lui Earl avea să apară în ziare. I-am invitat înăuntru, le-am oferit ceai, pe care nu l-au acceptat, şi apă, pe care cele două femei au vrut-o. Apoi bărbatul a spus:

— Doamnă White, eu mă numesc Olson, iar doamnele de faţă sunt surorile mele, doamna Hines şi doamna Wilson. Mama noastră a fost prima doamnă Earl K. White şi am venit să aflăm dacă el a făcut ceea ce ne-a promis că va face, şi anume dacă ne-a menţionat în testamentul său, ca să ne primim moştenirea de drept, banii lăsaţi de mama, pe care i-a obţinut de la ea printr-o înşelăciune, iar apoi ne-a spus că nu intenţiona să ne ajute cât timp trăia şi că „va trebui să aşteptaţi până mor". Aşa că am aşteptat. Am venit acum să aflăm, doamnă White, dacă ne-a menţionat în testament. L-aţi văzut?

— Da, l-am văzut.

— Ce se spune despre noi?

— Nimic. Îmi lasă totul mie.

S-a ridicat şi şi-a luat pălăria.

— Bine, doamnă White, mi-a spus. Aţi fost foarte drăguţă cu noi şi poate că nu cunoaşteţi detaliile despre înşelătoria domnului White. Dar noi le ştim. Am adunat dovezi, aşa că vă puteţi aştepta la un proces, care vă va fi intentat mâine. Testamentul va fi contestat.

— Mă cam îndoiesc.

— Va fi. Vă promit.

— Vreţi să pariem?

— Vă credeţi cumva amuzantă?

Mi-am deschis geanta, care se afla pe canapea, am scos o bancnotă de un dolar, am aşezat-o pe măsuţa pentru cocteiluri şi am spus:

— Pe un dolar că nu se intentează proces.

— Nu-i de glumit cu asta.

— Cine glumește?

Băgând mâna în buzunar, a pus un dolar lângă al meu.

— OK, am întrebat, cât vă datora soțul meu?

— Păi, n-aș putea spune precis fără să mă gândesc.

— Atunci gândiți-vă.

— Îmi va lua ceva timp.

— Avem o zi întreagă la dispoziție.

— Hei, așteptați...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Vincent, a întrebat cât – așa că *socotește*!

Fusese doamna Hines. Vorbise atât de tare, încât Araminta a băgat capul pe ușă, întrebând:

— Aveți nevoie de ceva, doamnă Joan?

— Nu, Araminta. Mulțumesc oricum.

A plecat, iar când m-am întors spre musafirii mei, erau adunați în jurul mesei, folosind-o ca birou pe care să scrie pe jumătatea de foaie pe care domnul Olson o pescuise din buzunar, preluând informații din câteva documente pe care le aliniase frumos. În sfârșit, s-a întors spre mine și a spus:

— Conform declarațiilor bancare pe care le-a lăsat, mama noastră i-a cedat bani în patru sume diferite, una de cincizeci și două de mii de dolari, una de treizeci de mii, una de șaptezeci și cinci de mii și una de o sută nouăzeci și șapte de mii – în total, trei sute cincizeci și patru de mii, pe care intenționa să-i lase copiilor ei, adică nouă, ca să-i împărțim egal.

— Când s-a întâmplat asta?

— Mama noastră a murit cu șase ani în urmă.

— Aș putea vedea documentul, vă rog?

Am luat hârtia, am întors-o, am împrumutat pixul și am scris trei sute cincizeci și patru de mii de dolari. Apoi am înmulțit cu 0,06 și am obținut douăzeci și una de mii două sute patruzeci. Am mai făcut asta de cinci ori, după ce am adăugat douăzeci și una de mii două sute patruzeci de dolari la trei sute cincizeci și patru, fiindcă așa am socotit dobânda compusă. După șase ani, s-a ajuns la cinci sute două mii o sută cincizeci și cinci și șaptezeci și șapte de dolari și le-am cerut să-mi verifice aritmetica. Apoi mi-am scos carnetul de cecuri pentru contul comun pe care îl crease Earl cu mine, și am scris trei cecuri a câte o sută șaizeci și șapte de mii trei sute optzeci și cinci și douăzeci și șase fiecare. Erau aproape toți banii din contul principal și am înțeles de ce Earl nu făcuse asta mai devreme – probabil că nu fuseseră suficienți bani în cont până când nu vânduse acel nou parteneriat la firma lui, și după aceea dorise să păstreze banii ca să acopere cheltuielile cu educația lui Tad. Urma să suport cheltuielile acelea și altele pe deasupra – dar să le plătesc sumele datorate celor trei era acțiunea corectă. Mă gândisem la ei încă de prima dată de când îi pomenise Earl și am vrut să îndrept lucrurile.

— Trebuie doar să semnați asta ca totul să fie legal, le-am spus, dându-le, pe lângă cele trei cecuri, o foaie pe care-l rugasem pe Bill Dennison să o pregătească în ziua anterioară.

„Accept suma prezentată aici pentru achitarea datoriilor trecute, prezente și viitoare, ale lui Joan White, ale proprietății lui Earl K. White sau ale altora…", începea aceasta, și continua în aceeași notă pe tot restul paginii. În partea de jos erau trei rânduri pentru semnăturile lor. Unul câte unul, s-au aplecat peste masă și au semnat.

Înainte să iasă, domnul Olsen aproape că m-a sărutat, iar ambele sale surori chiar au făcut-o.

— Doamnă White, a spus el, sunteți atât de amabilă, încât nici nu știu ce să spun. S-a întors la ușă. Firește, ați câștigat un dolar.

— V-am spus doar că nu glumesc, și i-am zâmbit, primul zâmbet sincer pe care l-am avut de la moartea lui Earl – și ultimul pe care aveam să-l am pentru multă vreme.

Capitolul 30

La nici o oră mai târziu, s-a auzit iar soneria. Am deschis, iar acolo se afla polițistul Church, de data asta singur. Expresia lui nu mai era neutră.

— Pot să intru?

— Desigur.

A pășit înăuntru și m-a urmat în living.

— Unde vă este partenerul? am întrebat.

— Astăzi nu lucrează.

— Dar dumneavoastră, da?

— Este un caz important.

— Decesul soțului meu? De ce?

S-a oprit în ușă și s-a uitat la mine. Aproape că m-a făcut să-mi doresc celălalt fel de privire, fiindcă aceasta nu avea nici urmă de afecțiune.

— Este important pentru mine, am spus, dar pentru dumneavoastră? Omul era bolnav, doctorul l-a avertizat că s-ar putea întâmpla...

— Ați fost bucuroasă, doamnă White, că a fost așa?

— Cum puteți întreba una ca asta?

— Unele femei ar fi. Dacă ar fi tinere, iar soții lor, bătrâni. Dacă ar fi sărace, iar soții lor, bogați.

— Cum îndrăzniți?!

— Am finalizat autopsia cadavrului soțului dumneavoastră, a continuat.

S-a plimbat până la rafturile de cărți și a împins înainte și înapoi scărița pe care Earl stătuse înainte să aibă o criză.

— Știți ce am găsit?

— De unde să știu?

— V-ar plăcea să știți?

— Cu siguranță doriți să-mi spuneți.

— Chimiștii noștri spun că au găsit o substanță în organismul său, care se numește... A scos o hârtie din buzunarul hainei și a citit de pe ea: Alfa... fata... limido... gluta... Mă dau bătut. De aceea ei sunt chimiști, iar eu un simplu polițist. Dar spun că au găsit substanța asta în corpul soțului dumneavoastră.

— Așa, și?

— L-am sunat pe doctorul Jameson să-l întrebăm dacă el i-a dat-o și a spus că nu, nu doar că n-a făcut-o, dar nici nu ar fi făcut-o vreodată pentru un pacient cu angină, cum era soțul dumneavoastră. Nu doar că ajută angina să se dezvolte, dar o și înrăutățește. Poate cauza crize la unii pacienți și agravează atacurile la majoritatea.

— Poate i-a dat-o accidental.

— Ăsta da accident, doamnă White. Ca și cum vrei să-i arunci o frânghie unui om care se înecă, dar în schimb îi arunci o cărămidă.

— Atunci soțul meu a primit-o în alt fel. Poate într-o altă pastilă pe care a luat-o? Una pe care i-a prescris-o celălalt medic?

— Ne-am gândit și noi la posibilitatea asta, dar nu – în primul rând, doctorul Cord neagă că i-ar fi prescris-o, din același motiv invocat de doctorul Jameson, și, în al doilea rând, existau urme ale acestei substanțe în interiorul perfuziei și în tubul care o conecta la brațul soțului dumneavoastră. A ajuns acolo cumva și nu a fost doctorul cel care a pus-o.

M-am așezat, deși el a rămas în picioare.

— Nu știu ce-ați dori să spun. N-am idee ce se afla în perfuziile acelea. Nu-mi plăceau și mi-aș fi dorit ca Earl să nu le fi folosit niciodată. Dar a făcut-o și asta-i tot ce știu.

— Poate. Poate c-așa o fi. Dar trebuie să recunoașteți c-ar fi fost convenabil, dacă v-ați fi dorit moartea soțului dumneavoastră...

— Nu mi-am dorit-o! Întrebați pe oricine. I-am *salvat* viața, nu doar o dată, când a avut crize care l-ar fi putut ucide.

— Dacă, și subliniez, *dacă* v-ați fi dorit moartea sa, ar fi fost convenabil să-i puneți această substanță în medicament...

— Cum? Îmi spuneți și asta? Era un flacon steril sigilat, un tub sigilat.

— Cu o seringă, doamnă White, la fel ca acelea din șirul de seringi care se aflau în spatele scaunului său. Dizolvați substanța într-un pic de apă, o extrageți cu o seringă, faceți o găurică în sigiliul de cauciuc al flaconului și presto! i-ați dres medicamentul cu o adevărată otravă, pentru un om cu afecțiunea lui. Apoi îl lăsați să rămână cu o altă femeie, în timp ce plecați, din nou convenabil...

— Soțul meu a *ales* să fie cu o altă femeie, așa cum spuneți, și nu a fost vorba că i-am permis sau nu. Cât despre cealaltă chestie: ați găsit substanța în vreuna din seringi?

— Nu, a recunoscut, nu am găsit-o. Dar, firește, nu știm câte seringi ar fi trebuit să fie. Seringa în chestiune putea fi pur și simplu aruncată, după ce a fost folosită astfel.

M-am străduit să-mi țin temperamentul sub control și să nu țip la el.

— Și cum ar intra o persoană în posesia acestei substanțe? Cum ar putea ști măcar ce efecte are? Adică, o persoană ca mine. Nu sunt mai chimistă decât dumneavoastră.

— Nu, firește că nu. Cum ați putea fi? Dar...

A făcut un semn spre rafturile de cărți, cu volumele sale înalte și înguste. Cel împrumutat de doctorul Jameson lui Earl era încă acolo, cel pe care se întinsese să-l ia când avusese criza.

— Soțul dumneavoastră pare să fi fost pasionat de lectură, iar un om care suferă de o afecțiune cumplită își dedică o parte din lecturi articolelor despre tratamentele care o pot ameliora sau înrăutăți. Ați fi putut găsi informații într-una dintre aceste reviste.

— N-ați răspuns la prima întrebare. Această alfa-fataludo... nici n-o pot pronunța, darămite să știu de unde s-o iau.

— Păi ar fi mai ușor dacă ați fi cerut-o sub denumirea sa comună, denumirea comercială, să zic așa.

— Care este...?

— Talidomidă.

Probabil c-a observat că m-am albit la față.

— Ce s-a întâmplat, doamnă White? Știți de medicament?

— Am auzit de el.

— Ați auzit, înțeleg. V-a fost vreodată prescris?

— Nu.

— Cunoașteți pe cineva care l-a luat?

Am clătinat din cap.

— Nu cred.

— Nu sunteți sigură?

— De unde să știu?

— Dacă am întreba personalul de la restaurant, credeți că am găsi pe cineva care are rețetă?

— N-am idee!

— Atunci va trebui să întrebăm.

Am explodat:

— Întrebați cât doriți! Nu veți găsi nimic. Chiar și dacă una dintre ele are o rețetă, n-a împărțit-o niciodată cu mine.

În tot timpul acela, firește, mintea mi-o luase razna, iar eu mă gândeam la Hilda și la favoarea pe care mi-o făcuse, la coincidența aceea teribilă și la felul în care mă putea așeza pe scaunul electric. Pentru că, firește, nu zdrobisem

pastilele de la ea și nu i le injectasem în soluția intravenoasă a lui Earl – dar, dacă o găseau cumva în Texas, iar ea le spunea că mi le dăduse mie – sau dacă găseau pastilele rămase, pe care le păstram într-un dulăpior de la etaj...

După o clipă, mi-am dat seama că polițistul Church spunea ceva, și încă de ceva vreme, fiindcă se repetase și nu primise niciun răspuns.

— Mă auziți, doamnă White?

— Îmi pare rău. Am fost distrasă pe moment, gândindu-mă la tot ce mi-ați spus.

— Așa și trebuie să faceți. Permiteți-mi să repet întrebarea, acum că am din nou atenția dumneavoastră. Am întrebat, *primul* dumneavoastră soț se afla sub tratament?

M-am ridicat. Am făcut mai mult decât atât, am avansat până când fața mea s-a aflat la doi centimetri de a lui, deși el era mai înalt și a trebuit să-mi înclin capul ca să-l privesc în ochi. A făcut un pas în spate și mâna lui s-a dus spre șold, unde purta pistolul.

— Primul meu soț se trata cu un singur lucru și se găsea în ceva mai mare decât un flacon de pastile. Îl lua pe cale orală. Îl veți găsi pe rafturile oricărui magazin de băuturi alcoolice sau bar și nu este nevoie de rețetă. Efectele secundare includ amețeală, incapacitate sexuală și o tendință de a-i bate până le sună apa-n cap pe toți cei pe care-i iubești. Dacă vă gândiți că inventez, puteți consulta radiografiile fiului meu.

— Le-am văzut, doamnă White – un umăr dislocat, dacă-mi amintesc bine. Un motiv întemeiat pentru care să vă părăsiți soțul și să vă luați fiul cu dumneavoastră, sau să mergeți la poliție ca să-l aresteze pentru violență domestică. Dar nu așa s-a întâmplat, nu?

— Știți ce s-a întâmplat.

— Știu că a murit. Și nu mă pot opri să mă întreb dacă nu cumva a fost ajutat. Poate vreun medicament care să-l

adoarmă la volan? Ceva pisat și adăugat în berea aceea pe care spuneți că tot urla să i-o aduceți...?

— Afară din casa mea!

— Casa dumneavoastră, a spus. N-a durat mult, nu?

Am trecut în trombă pe lângă el către ușa din față, am deschis-o și am așteptat, cu o mână pe clanță și cealaltă în șold. Inima îmi bătea să-mi iasă din piept și n-aveam curajul să deschid gura.

A venit lângă mine, și-a pus chipiul pe cap, și-a strâns mai tare jacheta uniformei, ca să se apere de frig. Când a vorbit, vocea lui era liniștită, calmă și lipsită de emoție.

— Știm amândoi că v-ați ucis primul soț, doamnă White. L-am scos prea târziu ca să găsim vreo urmă, dar asta nu înseamnă că n-ați făcut-o. I-ați servit o băutură care l-a ucis, iar acum ați făcut-o din nou, dar de data asta o voi dovedi, iar dumneavoastră vă veți primi pedeapsa.

— Ieși afară, ticălosule, ieși afară!

Am auzit-o pe Araminta în spatele meu, grăbindu-se spre ușă, iar din direcția sufrageriei am văzut-o venind pe Myra.

Polițistul Church și-a atins chipiul.

— Doamnă, a spus.

Capitolul 31

Am rugat-o pe Myra să-mi pregătească o baie, pe cât de fierbinte suporta la atingere, și am stat întinsă în cadă, plângând, până când s-a răcit apa.

Apoi m-am trezit îmbrăcată și stând la ușa din față, fără să-mi amintesc cum ajunsesem acolo. Eram în ceață și trebuia neapărat să-mi limpezesc mintea. Nici măcar nu am luat mașina de data aceea, ci am plecat pe jos, urmând traseul lui Earl din fiecare seară și ajungând la Garden cam la aceeași oră la care ajungea și el. Jake m-a văzut primul, fiindcă garderoba pentru pălării era goală când am intrat, și a ieșit din spatele barului ca să mă îmbrățișeze, semn sigur de cât de rău trebuie să fi arătat. Mi-am lăsat capul pe umărul lui și am plâns. Liz a ieșit din bucătărie, ducând un platou.

— Of, Joanie, a spus ea. Dă-mi voie să servesc ăsta și apoi putem merge în vestiar să vorbim.

S-a grăbit la o masă din colț, cea micuță din capătul îndepărtat al încăperii. Dar când am văzut cine stătea acolo, am știut că nu va fi niciun fel de discuție în vestiar pentru mine – nu atunci.

M-am apropiat când a ridicat o mână și m-a chemat, și m-am așezat vizavi de el, așa cum mai făcusem o dată. Pe masă era un pahar golit. Frunzele de mentă de pe fund mi-au spus că fusese un smash.

— Știam eu că s-ar putea să te găsesc aici, cu sau fără slujbă. Nimănui nu-i place să fie singur după un deces.

Sergentul Young era în civil și părea la fel de polițist ca Jake în clipa aceea – și totuși, atât de repede după întâlnirea mea cu polițistul Church, m-am simțit îngrozită pe moment.

— Speram să vă pot avertiza să vă așteptați la o vizită de la partenerul meu, dar după cum arătați, cred că-i prea târziu. Sper că nu v-ați speriat prea tare.

— Doar dacă discuțiile despre scaunul electric vi se par înfricoșătoare.

— Doar nu a…

— Ah, ba da. A specificat foarte clar ce scop urmărește.

— Trebuie să înțelegeți, e tânăr și agresiv. Asta nu înseamnă că are dreptate.

— Nu contează dacă are dreptate, nu? Tot ce contează e dacă poate face un judecător să-l creadă.

— Cred că e important ce e corect. Așa cred și mai toți judecătorii.

— Mai toți. Ce ușurare.

— Nu spun să nu luați lucrurile în serios. Dar dacă sunteți nevinovată, va trece.

— Acum se pare că se înrăutățește.

— Ăsta e celălalt motiv pentru care mă aflu aici – un alt lucru pe care ar trebui să-l știți. Mai e cineva împotriva dumneavoastră, nu doar Church.

— Cine?

— La fel ca data trecută, a răspuns sergentul. Am primit un telefon de la o femeie, a cărei voce semăna cu a celei de data trecută, deși Church a spus că a făcut un efort să și-o schimbe. N-a vrut să-și dea numele, dar avea aceleași vești.

— Ce vești?

— Că pare bizar că odată cu moartea primului soț ați moștenit o casă, iar odată cu moartea celui de-al doilea ați moștenit o avere.

Am simțit că nu voi înceta niciodată să mă apăr, pentru tot restul vieții. Mă simțeam de parcă mă înecam.

— Primul meu soț a murit într-un accident de mașină, o mașină împrumutată de la un prieten, pe care a izbit-o de un parapet de podeț. Al doilea a murit de angină, care fusese diagnosticată înainte să-l întâlnesc.

— Da, știu.

— Se afla în grija unui doctor. De fapt, a doi doctori. Orice substanțe s-or fi găsit, nu i le-am dat eu.

— Nu spun că aș crede asta. Dar alții, da. L-ați ascultat azi pe Paul Pry?

— Tipul ăla de la radio?

— Chiar el. Adună mizerie – despre asta e emisiunea lui, mizerie strânsă din știrile recente. Iar dumneavoastră ați fost știrea zilei. A repetat, aproape cuvânt cu cuvânt, tot ce ne-a zis femeia aceea la telefon – ceea ce înseamnă că nu ne-a sunat doar pe noi. Se pare că a fost demarată o campanie. M-am gândit că doriți să știți.

— Nu pot să vă mulțumesc îndeajuns, am spus.

Aș fi vrut să-i cer ajutorul, dar ce-ar fi putut face el, mai mult decât făcuse deja? Deși părea o persoană decentă și preocupată, era tot polițist. Oricum, Ethel era problema mea. Știusem întotdeauna că așa va fi.

Mi-am dorit atunci să fi venit cu mașina, deoarece casa ei era prea departe să merg pe jos. În schimb, m-am îndreptat spre garderoba pentru pălării, am tras perdeaua și am luat telefonul cât de în spate ajungea firul. Apoi am sunat operatoarea și am rugat-o să-mi facă legătura cu doamna Jack Lucas. A sunat de opt ori până când Ethel a răspuns.

— Scuze, Joan, a explicat ea, dar tocmai îi făceam baie lui Tad.

— Foarte bine, am spus, mă bucur că e curat înainte să vină cu mine acasă.

— Cu tine… acasă?

— Îmi iau fiul înapoi, Ethel. Știi asta. De aceea încerci să mă oprești cu atâta disperare, indiferent ce metodă perversă ai folosi.

— Joan!

— Știu despre telefoane – la poliție, la radio. Vreau să-ți spun să te oprești, și încă imediat. Dacă vrei să te lupți cu mine, fă-o față, și nu cu lașitate, din umbră.

— Nu știu ce...

— E OK, neagă cât poftești, am spus. Dar oricum vei pierde. Un copil trebuie să stea cu mama lui, iar acum că am resursele necesare să-l întrețin, niciun tribunal nu-ți va da ție câștig de cauză.

A urmat un moment de tăcere la celălalt capăt al firului, apoi:

— Asta cât timp nu ești închisă, Joan. Dacă aș fi în locul tău, m-aș concentra pe asta.

Era o amenințare, dar tonul vocii sale mi-a dat de înțeles că și ei îi era frică, de parcă ar fi crezut povestea pe care o împrăștia despre mine, cum că aș fi fost periculoasă. Ei bine, de data asta putea funcționa în avantajul meu.

— Nu mai suna, am spus, păstrând un ton scăzut, în felul în care ai sunat, sau e posibil să fie ultimul apel pe care-l faci. M-ai înțeles?

O auzeam respirând la celălalt capăt al firului.

— Bun, înseamnă că m-ai înțeles, am spus și am închis.

În seara aceea m-am întors mai întâi la cealaltă casă, cea pe care o împărțisem cu Ron, să-mi aleg haine pentru înmormântare. Mi s-a părut bizar să mă aflu iar acolo, unde totul era cum îl lăsasem, cu excepția unui miros pe care-l avea – sufocant, nu mai mult decât era de așteptat, însă care mă deranja.

Am luat același taior negru pe care-l purtasem la înmormântarea lui Ron, dar nu și aceeași pălărie, fiindcă era

toamnă, și una de satin nu se potrivea. Din fericire, aveam una de catifea și am luat-o pe aceea. De asemenea, ca să fie, am luat și voalul, pe care l-am împăturit și l-am pus în geantă. Apoi am mers înapoi la Garden, și de acolo acasă.

Limuzinele, una pentru mine, două pe care le comandasem pentru servitori și celelalte două pentru rudele și prietenii lui Earl, care ar fi apărut și ar fi așteptat politicos, trebuiau să ajungă la unsprezece și jumătate, și au venit chiar la fix, urcând pe alee și parcând în față. Pe fereastră, am văzut șoferii coborând și postându-se lângă mașini, drepți, cu portierele din spate deschise. Cineva pe care nu l-am putut vedea a mers până la ușa din față, cu cochiliile de stridii scrâșnind sub tălpi, și a sunat. Myra a deschis, apoi ea, Leora, Araminta, Jasper, Boyd și ceilalți au ieșit pe hol, gata de plecare. Apoi mi-am luat și eu lucrurile și am ieșit, închizând ușa în urma mea și întorcându-mă spre bărbatul despre care știam că venise să mă însoțească. Când am privit în sus, era Tom.

— Ești surprinsă? m-a întrebat.

Era prima dată când îl vedeam de când îi lăsasem bilețelul în timp ce dormea, la motelul de lângă aeroport, și aș minți dacă aș spune că nu mi-a sărit inima când l-am văzut.

— Am cerut să fiu trimis – cioclul și-a amintit de mine, de data trecută. Dar dacă vrei să dispar, pot găsi un înlocuitor…

— Nu vreau să dispari.

M-a condus la mașină și s-a așezat lângă mine, în spate. Șoferul a părut surprins, dar și-a atins chipiul, a urcat și el și a pornit.

— E adevărat, mi-a șoptit Tom, în timp ce drumul se desfășura afară, dincolo de ferestrele fumurii, ce mi-a spus Liz într-o seară, la Garden, cum că tu niciodată…

— Că eu niciodată, ce?

— Că n-ai consumat căsătoria cu soțul ăsta pe care-l îngropi.

— Asta nu-i treaba ta, i-am spus, ce-am făcut cu soțul meu. Pricepi?

Nu a răspuns.

— E adevărat sau nu?

— OK.

În capelă se aflau vreo sută de persoane, iar reverendul Fisher a ținut slujba. A ținut o predică scurtă, de vreo cinci minute, despre „caracterul exemplar, de creștin" al lui Earl. Apoi m-am aflat din nou lângă un mormânt, ascultând o altă slujbă, văzând un alt om care arunca pământ peste un sicriu. Și din nou i-am mulțumit preotului, de data asta spunându-i chiar eu, fără să aștept s-o facă Ethel, că va primi donația prin poștă. Apoi m-am urcat din nou în mașină, cu Tom. Când am ajuns acasă, servitorii erau deja acolo și mi-au deschis. M-am întors spre Tom, i-am întins mâna și am spus:

— Mulțumesc că ai venit, Tom.

— M-am gândit că s-ar putea să vrei să fii cu mine, Joan.

— Vreau, dar nu te pot invita înăuntru. N-ar fi... n-ar fi cuviincios. Sau cel puțin eu aș simți așa, deci e cam același lucru.

Mă gândeam și cum ar arăta în ochii personalului – și poliției, dacă se auzea.

— Atunci bine, a spus el. Am plecat.

Dintr-odată, m-am simțit slăbită, așa cum s-a întâmplat și după incidentul cu Lacey, de la aeroport, și, la fel ca atunci, mi-am dorit cu disperare să fiu cu el.

— Tom, am spus, stai puțin. Nu poți fi *aici*, cu mine. Dar... așteaptă.

Am intrat și i-am spus Myrei că „ies puțin". Am pregătit în grabă o geantă, apoi am ieșit din nou pe ușa din față, i-am spus lui Tom să lase mașina să plece și l-am condus la

garaj. Mi-am scos mașina, m-am așezat pe locul din dreapta, ca să-l las la volan, și i-am spus să pornească.

— Încotro?

Am închis ochii și mi-am sprijinit capul pe pernuță.

— Oriunde vrei, Tom. Du-mă și la Wigwam dacă vrei, nu mă supăr. Hotărăște tu.

Mașina a intrat pe autostradă și am mers în tăcere, iar eu nu știam unde mă aflu, la fel ca un copil pe care-l duc părinții cu mașina. O dată, Tom și-a pus o mână pe piciorul meu, iar eu m-am cutremurat la atingerea lui, nu de excitare, ci de ușurare. A fost ca un pansament rece pe o arsură.

S-a oprit și mi-a spus să deschid ochii. Ne aflam lângă o căsuță cu acoperiș de șindrilă și o peluză micuță – nimic luxos sau ametitor, dar respectabil, iar eu l-am urmat înăuntru, recunoscătoare. A închis ușa și m-am întors spre el. Închizând iar ochii, am inspirat. M-a întrebat:

— Joan? Te simți bine?

— Tom, mirosul ăsta!

— Deschid niște geamuri...

— Nu. Vreau să-l simt. E al tău.

Apoi m-a luat în brațe și m-a dus în dormitorul lui, trăgându-mi fermoarele și sărutându-mă pe gât. Și așa, în ziua înmormântării soțului meu, m-am culcat cu iubitul meu pentru a doua oară.

Capitolul 32

Din nou, a durat până seara târziu, cu tot cu „reluări" și o pauză scurtă pentru cină, pe care am mâncat-o stând în picioare în bucătăria lui Tom, dezbrăcați, mâncând omletă cu lingura direct din tigaie. Când, în sfârșit, am adormit, nici măcar nu eram îmbrățișați, ci întinși de-a curmezișul saltelei.

Câteva ore mai târziu m-a trezit ticăitul ceasului său lângă ureche. Nu mă simțeam nici bucuroasă, nici tristă, nici liniștită, nici tulburată – nicicum. Mă simțeam goală, de parcă fusesem secată de toate lucrurile rele care mă umpluseră, dar și de cele bune. Mă simțeam de parcă puteam s-o iau de la capăt, de parcă trebuia.

M-am ridicat repede și m-am strecurat în camera din față, unde mi-am tras rochia peste cap și mi-am pus pantofii. Mi-a fost teamă că zgomotul ușii deschise l-ar putea trezi, dar nu a fost așa. Am ieșit afară cât de repede am putut, iar aerul rece al dimineții mi-a făcut pielea de găină pe brațe, când mi-am recuperat geanta de pe bancheta din spate a mașinii. Am înșfăcat un schimb de haine, o grămadă de cosmetice, un pieptene și o perie, și alte câteva lucruri și m-am înghesuit în jumătatea de baie de pe holul principal, ca să mă adun. Spațiul era îngust și nu am îndrăznit să aprind lumina, dar, cu ușa întredeschisă, am văzut destul de bine în oglindă ca să mă aranjez.

Încă nu se trezise când am terminat, iar eu am stat în ușa dormitorului, privindu-l cum dormea. Lumina slabă care

intra printre perdele cădea peste pieptul lui dezgolit, iar eu am simțit pentru el un amestec de dorință și recunoștință. Dar am știut și că nu aveam să mă mai trezesc alături de el în acea cameră vreodată. Încă-l doream – aveam să-l doresc mereu, și în unele nopți cu aceeași intensitate, de parcă viața însăși nu era nimic în comparație cu atingerea mâinilor sale pe trupul meu și a corpului său în brațele mele. Poate în noaptea aceea. Poate în fiecare noapte. Dar era o parte de viață pe care o lăsam în urmă, nu pe care o începeam, iar o fată trebuie să se maturizeze, uneori. Deseori îți dai seama că o dorință împlinită nu te poate mulțumi pentru mult timp.

De data asta, n-am lăsat un bilețel. Doar am plecat.

Mi-am băgat mașina în garaj și am intrat, doar în ciorapi, cu câte un pantof în fiecare mână, și am urcat fără să mă întâlnesc cu vreun servitor. În dormitor, m-am dezbrăcat și am făcut din nou baie, iar după ce m-am spălat, m-am uscat și m-am îmbrăcat într-o cămașă de noapte curată, m-am întins și nu m-am trezit până la prânz, când Myra a bătut la ușă să mă anunțe că aveam musafiri.

I-am văzut așteptând lângă canapea, cu spatele la mine, examinând rafturile cu cărți, și aproape că m-am întors în cealaltă direcție, către ușa din față. Dar un zgomot făcut de mine probabil că i-a alertat, fiindcă s-au întors, și atunci n-am mai avut de ales. Am intrat în living să-i întâmpin.

Sergentul Young era din nou în uniformă și avea o expresie nefericită, în timp ce, lângă el, polițistul Church arăta neutru, ca de obicei. Church a fost cel care a vorbit:

— Joan White, fostă Joan Medford, ești arestată pentru crimă.

După aceea, n-am mai auzit nimic. Vocea lui era doar un sunet, urletul vântului, iar eu l-am privit venind spre mine cu ambele mâini întinse, iar între ele, legate cu un lanț scurt, se afla o pereche de cătușe lucioase, de metal.

Capitolul 33

Nu-mi amintesc nimic din drumul cu mașina poliției până la secție, cu excepția grilajului solid de metal care separa partea din față, unde se aflau ei, de partea din spate, unde mă puseseră pe mine. Sergentul Young m-a ajutat să ies din mașină când am ajuns, și am avut nevoie de ajutor fiindcă nu-mi puteam folosi mâinile, apoi a fost suficient de amabil să se vâre între mine și blițurile care explodau, în timp ce ne croiam drum spre clădire. Odată înăuntru, am fost dezbrăcată până la piele și mi s-a dat o ținută de închisoare dintr-un material greu și incomod, abia purtabil, cu un miros puternic, după o mie de spălări zdravene. Nu aveau un sutien de mărimea mea, așa că m-am descurcat fără, decizie pe care am regretat-o foarte repede, fiindcă sfârcurile mi s-au transformat în carne vie în interiorul bluzei.

M-au băgat într-o celulă, și acolo am așteptat, singură, fără nimic de văzut sau de făcut, cu excepția plimbărilor de la patul prins de un perete la chiuveta prinsă de celălalt. Nu era frig, dar eu tremuram. Mi-am înfășurat pătura subțire de pe pat în jurul umerilor și m-am așezat, gândindu-mă la ce mă aștepta.

Știam că polițistul Church voia vărsare de sânge – o spusese destul de clar. Dar ce-ar fi putut găsi de duminică până marți, ca să justifice arestarea mea în legătură cu moartea lui Earl, nu-mi puteam imagina. Acum îmi doream să-i fi întrebat în mașină. Deși, probabil, nu mi-ar

fi răspuns. Poate ar fi făcut-o, și cel puțin așa n-aș mai fi fost complet în beznă.

Dar n-o făcusem. Fusesem atât de șocată, de surprinsă, încât nici nu mă putusem apăra. Stătusem acolo la fel ca în celulă, apoi, privind înainte și întrebându-mă ce avea să se aleagă de viața mea. Auzeam cuvintele crude ale lui Ethel răsunându-mi în minte – *Cât timp nu ești închisă, Joan. Dacă aș fi în locul tău, m-aș concentra la asta* – și mă întrebam dacă-mi voi mai revedea vreodată fiul.

Ceva mai târziu, un gardian a descuiat ușa celulei și m-a condus pe un coridor către o încăpere cu pereți gri. Nu am trecut pe lângă nicio fereastră spre exterior, ca să-mi dau seama dacă era zi sau noapte. Camera avea trei scaune, iar gardianul m-a dus spre unul, pe care m-am așezat.

Church și Young au intrat pe ușă câteva minute mai târziu. Fiecare s-a așezat pe câte un scaun. Church ținea un teanc de hârtii într-un dosar, și a început fără niciun preambul:

— De ce ați făcut-o?

— Ce să fac?

— Să-l ucideți.

— V-am mai spus că nu m-am atins de medicamentul lui.

— Nu pe soțul dumneavoastră, doamnă White. Pe Tom Barclay.

Credeam că știu ce înseamnă să fii împietrit, să rămâi mască – dar asta fusese o lovitură prea puternică și m-am trezit că mi se învârte capul.

— Tom? Dar Tom trăiește.

Au schimbat o privire.

— Aș zice că știm cum arată un cadavru.

— Ce s-a întâmplat?

— De ce nu ne spuneți dumneavoastră? Ați fost acolo azi-dimineață.

— Cum…

Sergentul Young a spus:

— Mașina dumneavoastră. A fost văzută lângă casa lui. Avem oameni care le verifică pe amândouă chiar acum.

— Tom trăia când am plecat... dormea...

— În baie? a întrebat Church.

— Nu, în pat, evident. De ce, era în baie când...

S-a ridicat și s-a apropiat de mine. Cumva am știut că trebuia să rămân așezată, și așa am făcut, dar privind în sus cum se apleca deasupra mea, cu pumnul strâns la șold, mi-a ridicat inima în gât – așa cum se și intenționa, fără îndoială.

— Da. În baie. Cu o sticlă goală lângă el și ambele încheieturi tăiate.

A întors o fotografie alb-negru spre mine. Era Tom, frumosul meu Tom, doar că nu mai era frumos. M-am îndoit și am vomitat pe podea.

Sergentul Young mi-a dat o batistă împăturită, ca să mă șterg la gură. Cred că i-am mulțumit. Nu-mi amintesc. Știu că am încercat să-i spun ceva polițistului Church, ceva care să mă apere de acuzațiile sale, dar tot ce a ieșit a fost:

— Eu nu am... Noi nu am...

— Doamnă White, a spus el, ați fost văzuți împreună la înmormântarea soțului dumneavoastră. Ați fost văzută plecând cu el după aceea. Ați petrecut noaptea cu el.

— Așa e, dar...

— Ca să sărbătoriți moartea soțului, ați început să beți.

— Nu e adevărat! Faceți-mi teste dacă doriți, veți vedea. Eu nu beau. Nu beau niciodată.

— Păi, atunci *el* a băut, și nu doar whisky. A fluturat o altă hârtie în fața mea. Vreți să-mi citiți ce s-a mai găsit în corpul său?

Era raportul legistului. Într-un rând lângă degetul său mare am văzut scris un termen lung, științific: *alfaftalimidoglutarimidă*. Am clătinat din cap.

— L-ați pus în cadă…

— Are un metru optzeci!

— Sunteți puternică, doar ne-ați mai spus asta. V-ați ridicat soțul de pe scărița aceea pe scaun, când a avut un atac.

— Dar era la doar trei metri!

— Iar aici au fost șapte și ați făcut-o.

— Doar nu vă gândiți…

— I-ați tăiat venele de la încheietură cu una dintre lamele de ras – i-ați zgâriat un pic și vârfurile degetelor, un detaliu bine gândit…

Am închis ochii și i-am lăsat vocea să treacă peste mine.

— Apoi ați mers acasă și v-ați dus la culcare, ca o mielușea. De trei ori criminală, dar aveți vreunul dintre decesele cauzate pe conștiință? Nu, Joan White, nu! Sunteți gata pentru numărul patru.

Atunci a intervenit sergentul Young:

— Ajunge.

— Nu, nu ajunge, fiindcă încă mai stă aici, la fel de liniștită…

— Ajunge.

A urmat tăcere, pentru o vreme. Apoi, polițistul Church, cu o voce mai calmă, a spus:

— Du-o înapoi în celulă.

Am simțit o mână pe cotul meu, ridicându-mă de pe scaun. Am deschis ochii. Ambii bărbați mă fixau cu privirea. Gardianul care mă condusese în cameră se afla lângă mine, gata să mă ducă înapoi. Înainte s-o facă, am vorbit, mai calm decât mă crezusem capabilă:

— Da, am fost împreună, Tom și cu mine. O dată înainte să mă căsătoresc cu Earl, și apoi noaptea trecută. Între timp

nu ne-am văzut niciodată. Nici măcar o dată. N-am vorbit nici măcar o dată. Întrebați-o pe Liz, fosta mea colegă de muncă. Întrebați-o pe Bianca. Le cunoașteți pe amândouă, sergent, vă vor spune adevărul. Am plecat de lângă el prima dată, ca să mă căsătoresc, și asta am intenționat. Știa. Cât timp Earl era soțul meu, mi-aș fi păstrat intențiile, iar Tom știa și asta. Singurul lucru care m-a aruncat înapoi în brațele lui a fost moartea lui Earl, înmormântarea și dumneavoastră, Church, cu felul în care m-ați vânat... a fost prea mult de îndurat de una singură și trebuia să evadez, să scap de toate, pentru o singură noapte.

— O singură noapte, a spus Church. Și apoi l-ați ucis.

— Nu! N-a fost așa! De ce l-aș fi ucis? Mai ales când știam că mă urmăriți cu ochi de vultur și că bănuiați deja ce e mai rău – dar dincolo de asta, de ce-aș fi făcut-o? Nu eram căsătorită cu Tom și nu-mi datora nimic. A fost simplu să-l părăsesc. Am plecat din nou, la fel ca data trecută. Singura diferență a fost că, de data asta, n-am lăsat un bilețel. Dar ar fi știut ce intenționam. Mi-a tremurat vocea. Că nu aveam să mă întorc. Că totul se termina acolo.

— Așa că s-a sinucis de disperare?

— Nu vă bateți joc de el, am izbucnit, ceva din firea mea ieșind la suprafață. Dacă a procedat așa cum ați spus, atunci da, cred că putem presupune că a fost disperat.

— Fiindcă v-a pierdut, a mormăit Church. Sărmanul, ar fi trebuit să sărbătorească.

Fără să mă gândesc, am ridicat mâna să-l plesnesc, dar mi-a prins-o gardianul de alături, și pentru asta mulțumesc cerului. Deja aveam suficiente probleme fără să mai suport și o acuzație de atac asupra unui polițist.

Dar s-a dat înapoi cu câțiva pași, așa că m-am simțit împlinită.

S-a auzit o bătaie în ușă, iar sergentul Young s-a dus să deschidă. A vorbit cu cineva pe care nu-l puteam vedea și

s-a întors peste o clipă cu o bucată de hârtie în mână. A șoptit câteva cuvinte la urechea polițistului Church și i-a dat hârtia. Church a citit-o și am văzut cum i se încleștează maxilarul.

— Pune-o înapoi în nenorocita aia de celulă, a spus.

Nu-l mai văzusem niciodată atât de nervos. Am întrebat:

— Ce se întâmplă? Este vorba despre cazul meu? Spuneți-mi...

În tot timpul acela eram împinsă fără prea multă blândețe către ușă și pe hol.

— Vă rog, am spus, uitându-mă spre sergentul Young. Are legătură...

— Da, a spus el, iar partenerul său s-a uitat furios la el, fiindcă-mi răspunsese. Are legătură.

Au mai trecut treizeci și șase de ore până să aflu despre ce era vorba.

În dulăpiorul de sub chiuveta din baia lui Tom – chiar acolo unde-mi schimbasem hainele în dimineața aceea, chiar în acel loc – polițiștii care căutau prin casă găsiseră un săculeț jerpelit, sub o pereche de pantaloni mânjiți de vopsea și o curea de piele pentru unelte, o seringă folosită și o cutiuță de alamă. Cutiuța era goală, avea doar puțin praf la colțuri, însă, în mâinile chimiștilor de la poliție, firele acelea de praf au fost suficiente pentru a determina ce conținuse.

Seringa avea și ea urme de talidomidă. Cum de intrase Tom în casa noastră n-am aflat niciodată. Church, firește, a pretins că l-aș fi lăsat eu, însă nu este adevărat. Din câte știam, Tom Barclay nu pusese niciodată piciorul pe domeniu înainte de înmormântarea lui Earl, și cu atât mai puțin în conac. Și totuși, trebuie s-o fi făcut – cum altfel se putea

afla una dintre seringile lui Earl în posesia lui? Și cum ar fi putut să introducă medicamentul în perfuzie...?

Liz mă avertizase că Tom nu era un tip răbdător, dar nu-mi imaginasem niciodată că nerăbdarea lui l-ar putea duce atât de departe, încât să pună la cale un plan ca să-mi elimine soțul pentru a mă recăpăta. Înarmat cu informațiile pe care Liz i le oferise, despre adevărata față a căsătoriei noastre și motivele sale, alcătuise complotul acela elaborat pentru a transforma unul dintre atacurile lui Earl în ceva fatal. Dacă ar fi fost vorba despre oricare alt bărbat, nu l-aș fi crezut în stare, dar Tom fusese capabil să pună la cale și să creadă într-un plan de iradiere a meduzelor din golful Chesapeake pentru a permite înotul în zonă.

Și apoi...

Și apoi, după ce-și îndeplinise planul, după ce-l omorâse pe bărbatul ăsta pentru mine, și după ce mă avusese din nou, pentru o noapte, se trezise fără mine, fără niciun cuvânt de rămas-bun. Trebuie să fi fost ros de amintirea ultimei mele plecări și a tăcerii cumplite care-i urmase. S-o fi simțit furios pe mine? Jucat pe degete? Disperat? Nu aveam să știu niciodată. Dar, în răcoarea zorilor, se îmbătase iar – îngrozitor – iar consecința o cunoașteți deja.

Au vrut să mă țină închisă, dar l-am sunat pe Bill Dennison și el mi-a găsit un avocat excelent, domnul R. Harry Hoopes, Esquire, scump ca ochii din cap, însă care merită fiecare bănuț, a spus Bill. Și văzându-l lucrând în favoarea mea în fața judecătorului, la audiere, mi-a dat încredere, fiindcă era limpede că omul e competent, deși, din păcate, mi-a amintit foarte mult de tata, așa că sentimentele pozitive s-au mai diluat. Și, în ciuda tuturor promisiunilor sale că avea să facă praf acuzațiile împotriva mea, a trebuit să meargă acasă seară de seară, în timp ce eu mă întorceam în celula mea.

Dar a construit cazul de care aveam nevoie. A arătat de câte ori l-aș fi putut lăsa pe Earl să moară, și totuși am ales să-l salvez. A arătat că renunțasem la mare parte din banii lui Earl, deși nu eram nevoită, în favoarea copiilor săi vitregi. S-a ridicat argumentul că mai rămăseseră suficienți, după standardele unei femei care trăise fără electricitate, fără gaz sau telefon nu cu mult timp în urmă, și că mai exista și o firmă de investiții care putea produce și mai mult, la care eram co-acționară. Dar domnul Hoopes, Esquire, a contracarat cu aspectul conturilor comune, care eliminau necesitatea ca soțul meu să moară pentru ca eu să pun mâna pe bani.

Celălalt avocat n-a stat nici el degeaba, ci a intrat în grațiile judecătorului și a părut foarte rezonabil când încerca să-mi înnoade lațul în jurul gâtului: da, domnule judecător, este adevărat că avea deja acces la banii soțului, dar trebuind să aleagă între bani și un soț bătrân și bolnav, sau aceiași bani și unul tânăr și chipeș, ce credeți dumneavoastră că a ales o tânără femeie frumoasă precum acuzata? La care avocatul meu a trimis mingea înapoi la fileu: „Atunci de ce l-ar fi ucis?" Replica a fost: „A conspirat ca să comită o crimă, domnule, și a știut că poliția se apropie, așa că trebuia să-i pună acuzația lui în cârcă și să-și scape pielea." Și tot așa mai departe.

Ziarele au prins mișcarea, după cum am aflat mai târziu, și au publicat articol după articol, cu fotografii ale lui Earl din dosarele lor și ale mele din ziua arestării, cu trupul sergentului Young blocând doar parțial vederea. Cumva au făcut rost și de una cu mine pe când lucram la Garden, nu știu cum, și au tot publicat-o, estompând ceea ce considerau indecent. Firește, asta făcea totul să pară și mai indecent decât era.

Inevitabil, editorii, cunoscându-mi meseria și confruntați cu trei acuzații de crimă în care se presupunea că le-am

servit bărbaților din viața mea o poțiune letală, sau, în orice caz, una care le-a facilitat moartea, au început să mă numească „Chelnerița de Cocteiluri", chiar așa, cu majuscule, câte un cuvânt pentru fiecare cap de acuzare contra mea. A fost o poreclă care a prins și m-a urmărit încă de atunci. Tocmai de aceea am început să înregistrez tot ce spun, ca numele meu să fie exonerat și copiii mei să nu fie împovărați de rușinea și de notorietatea pe care nu le-am meritat niciodată și cu siguranță nu le merit nici acum.

Copii, da. Dar am luat-o înainte.

Domnul Hoopes s-a adresat pentru ultima dată judecătorului într-o după-amiază târzie, la două săptămâni după arestarea mea, iar eu mi-am petrecut noaptea următoare fierbând încet și întrebându-mă care avea să fie rezultatul. Va fi oare cazul meu trimis la proces, și de acolo, dacă era să pierd, la condamnare? Parcă simțeam chingile strângându-se în jurul încheieturilor și gleznelor mele, capacul metalic coborându-mi pe frunte și nu știu dacă am dormit vreo clipă în acea noapte. Însă, dimineața, s-a anunțat hotărârea judecătorului: *Dovezi insuficiente*. Eram liberă.

Capitolul 34

Atunci am avut tot ce-mi puteam dori ca să fiu fericită: pe lângă libertate, aveam, într-adevăr, destui bani rămași, precum și un conac în care să locuiesc, dacă voiam, și prieteni. Doar că-mi lipsea singurul lucru pe care mi-l doream, și anume băiețelul meu.

La ieșirea mea din închisoare, înainte ca domnul Hoopes să plece, l-am întrebat dacă ar dori să-mi fie alături pentru încă o încercare. S-a uitat la ceas, dar încă îmbătat de victoria obținută în numele meu, și fără îndoială calculând onorariul suplimentar pe care îl putea solicita, a fost de acord. Am mers direct la Ethel acasă și am oprit în fața aleii lor, unde ei tocmai încărcau niște genți în portbagajul sedanului. Hotărârea judecătorului se aflase cumva și fusese preluată de ziarele de dimineață, iar Ethel nu pierduse vremea și-și pregătise soțul și pe Tad pentru o excursie, poate de lungă durată, poate fără întoarcere. Dacă aș fi amânat cu încă jumătate de oră, ca să merg acasă să mă schimb sau să fac duș, aș fi ajuns la o casă pustie, iar fiul meu ar fi fost dispărut.

Dar l-am observat, așezat pe bancheta din spate a sedanului, și am fugit la portieră, deschizând-o. Am auzit-o pe Ethel strigându-mă, dar nu mi-a păsat, fiindcă îl aveam pe Tad în brațe și îl aruncam în aer, acoperindu-l cu toate sărutările pe care fusesem forțată să le țin captive de când îl ținusem ultima dată. Aveam lacrimi pe obraji, iar el s-a speriat și a început să plângă, însă eu l-am liniștit, mi-am

șters ochii și i-am spus să nu-i fie teamă, fiindcă mami se întorsese să rămână.

Cât am făcut asta, Jack Lucas a stat și s-a uitat, cu câte o valiză în fiecare mână și o expresie vinovată pe chip, conștient de cum arăta situația în care-i prinsesem pe picior de plecare. Dar pe fața lui Ethel nu se citea niciun pic de vinovăție, ci doar furie.

— Pune copilul jos, Joan. Nu-l iei cu tine.

— Ba da. L-am luat. E luat deja.

— Ce tribunal o să-ți permită să-l păstrezi, Joan? Tu, criminală notorie?

— Sunt liberă, Ethel. Judecătorul m-a declarat nevinovată.

— Pe naiba. Am citit articolul. A spus doar că nu s-au găsit dovezi suficiente ca să-ți demonstreze vinovăția. Asta nu înseamnă că nu ești. Nu există om în statul ăsta care să nu știe că tu ai făcut-o.

— Îți voi fi recunoscătoare, dacă nu mă vorbești de rău în fața băiatului meu, am spus, acoperindu-i urechile lui Tad. Iar dacă vrei într-adevăr să te lupți pentru custodie, mi-ar plăcea să te prezint avocatului meu, domnul R. Harry Hoopes.

Hoopes a făcut un pas în față, cu privirea suficient de oțelită ca să înarmeze un batalion.

— De ce nu discutăm puțin, doamnă Lucas, domnule Lucas – de ce nu intrăm să discutăm puțin?

Următoarele câteva zile au fost pline de întâlniri. Am văzut avocați, agenți imobiliari și bancheri. Avocații verificau testamentul lui Earl și aveau lucruri de semnat. Agenții imobiliari sperau, în ciuda tam-tamului, să vândă conacul, însă nu mă hotărâsem în legătură cu asta și, oricum, trebuia să aștept după avocați, până când terminau lucrul la testament. Bancherii erau partenerii lui Earl – dețineau numai

o mică parte a firmei sale, dar știau cum s-o conducă și aș fi fost fraieră să nu le măresc partea, doar ca să continue. Așa am făcut, și s-a pus pe hârtie, într-un contract nou pe care l-am semnat, și, iată, am devenit partener cu patruzeci la sută într-o întreprindere bancară prosperă – EKW Associates, cum au decis să-și spună.

Am avut și solicitări din partea ziarelor și săptămânalelor de știri, a radioului și a televiziunii – mai multe decât puteam număra. Dar le-am ignorat pe toate și am rugat-o pe Araminta să iasă în față de două ori și să-i implore pe toți cei strânși acolo să plece, din respect pentru copilul care se afla în casă, dacă nu pentru mine. Nu au plecat. Asta însemna că Tad nu se putea juca pe peluză, și eu nu puteam ieși – cu o singură excepție.

Am aflat, spre oroarea mea, că trupul lui Tom rămăsese, în tot acel timp, la morgă, fără să fie ridicat. Firește, știam că părinții săi erau decedați și că nu avea nici soție, nici frați. Dar nu mi-am dat seama până atunci că nu avea pe nimeni. Cu timpul, bănuiesc, ar fi primit o înmormântare publică de vreun fel, poate într-un cimitir municipal, dar eu nu puteam îndura așa ceva. Cu tot ce greșise, tot merita mai mult decât un mormânt de sărăntoc.

Așa că am ridicat corpul și am chemat cioclul, am făcut aranjamente și am mai mers încă o dată la înmormântare cu Tom alături, doar că de data asta am stat cu el în spatele dricului, nu pe bancheta limuzinei, iar el nu avea să se mai întoarcă.

Am purtat o rochie neagră, conservatoare și sobră, cu mănuși până la cot și pălărie, de asemenea negre, după cum cerea ocazia. Am purtat și ochelarii fumurii pe care-i avusesem în aventura noastră de la aeroport, nu ca să împiedic reporterii și fotografii să mă recunoască, fiindcă nu aveam nicio speranță, ci ca să-i împiedic să mă vadă plângând și să mă pozeze astfel.

Chiar și așa, fotografii cu mine la slujbă au apărut în toate ziarele importante – primele fotografii cu „Chelnerița de Cocteiluri" de la controversata ei eliberare din închisoare. Regret doar un lucru, o decizie de ultim moment înainte să ies din casă: că mi-am rujat buzele, fiindcă gestul a fost comentat în fiecare articol, fără nicio excepție. Dar simțeam nevoia de un pic de culoare, ca să nu arăt ca un cadavru și eu.

Nu am ținut o slujbă aparte, ci am mers direct la cimitir și ne-am întâlnit acolo cu singurul preot pe care l-am cunoscut și care a dorit să oficieze. A trecut cu blândețe peste sinuciderea lui Tom în remarcile sale și le-a scurtat suficient, iar pentru strădania sa a dus acasă un onorariu suficient de gras ca să-și remobileze biserica, sau casa, dacă prefera.

Liz a fost prezentă, la fel și Bianca, amândouă plângând strașnic.

— Nu pot să cred că a făcut asta, a spus Liz. E vina mea, Joanie, e numai vina mea.

Am făcut tot posibilul să o asigur că nu era vina ei, dar mă tem că vorbele mele i-au părut goale. Așa că am ținut-o în brațe și am lăsat-o să plângă, bătând-o pe umăr. Când mi-a dat în sfârșit drumul, am văzut o femeie în spatele ei pe care n-am recunoscut-o din prima, dar pe care știam că o cunosc. Pe urmă mi-am dat seama că era Pearl Lacey. Nu mă gândisem că-l cunoștea atât de bine pe Tom, dar apoi mi-am amintit că ținuse la el. M-am dus să-i strâng mâna.

— Șocant, șocant, a spus.

A fost singurul lucru pe care l-a rostit.

Aș dori să spun că acum cunoașteți întreaga poveste – ce s-a întâmplat și cum s-a întâmplat, și de ce. Dar mai există un aspect pe care nu l-am menționat, și care s-a petrecut când m-am întors acasă de la înmormântarea

lui Tom. Mi-am dat seama de ceva, când am intrat pe ușă, și am început să plâng, nu încetișor, așa cum făcusem la cimitir în timp ce priveam la mormântul proaspăt săpat, ci suspinând atât de tare, încât abia mai puteam respira. Araminta mi-a adus un pahar cu apă de la bucătărie, și aproape m-am înecat în timp ce-l beam.

Apoi i-am cerut, icnind, un calendar. Mi-a adus unul, un lucrușor pe care-l ținea prins pe frigider cu un magnet. Am întors pagina înapoi și am numărat, deși nu era nevoie. Cu siguranță nu-mi venise ciclul de data asta.

De atunci au trecut aproape nouă luni, iar mâine ar trebui să nasc. Doctorul care mă va ajuta să-mi aduc copilul pe lume este același care a venit atunci când, cuprinsă de panică, l-am sunat și l-am implorat să vină la conac și să aducă tot ce era nevoie pentru un test pe loc. A venit, a făcut testul și, cu siguranță, nu mai era vorba despre o întârziere cauzată de stres, deși Dumnezeu știe că m-am stresat suficient ca să mi se oprească pentru toată viața. Nu, era un copil, și am purtat-*o* încă de atunci.

Evident că nu știu dacă este fetiță – nu sunt sigură. Dar am o presimțire. Am avut vise în care mi-a vorbit, și în toate era vocea unei fetițe. Cine știe dacă pot să mă încred în ele? Doctorii spun că nu, dar unele femei cu care am vorbit sunt de altă părere.

A fost o sarcină dificilă, cu grețuri matinale frecvente și odihnă la pat. Micul Tad s-a purtat ca un înger, dar n-a fost ușor pentru el, cu siguranță. Firește că acum avem banii necesari să angajăm zece bone dacă ar fi nevoie – totuși, nu e la fel ca atunci când o ai pe mami care să te ridice și să te învârtă prin cameră.

Din fericire, mai aveam niște pastile rămase de la Hilda – doar câteva – și m-au ajutat să trec peste ce-a fost mai rău. N-am putut cere mai multe unui doctor, evident.

Orice pastile, însă nu acelea. Dar dacă s-ar fi aflat că „Chelnerița de Cocteiluri" a mai cerut niște talidomidă, Doamne ferește, ziarele ar fi împușcat pontul cel mare cu știrea. Chiar și așa, articolele apar din nou, fiindcă oamenii sunt din nou interesați de poveste când copilul stă să se nască. COPIL DE CRIMINAL – un titlu citit pe stradă. N-am știut dacă se referea la mine sau la Tom. Dar în seara aceea am început să-mi înregistrez povestea, ca să mă asigur că adevărul iese la iveală.

Abia aștept să-mi văd fetița și s-o țin în brațe. Copilul lui Tom. Cu un tată ca el... o să fie o frumusețe, o frumusețe mică și perfectă, și vreau să aibă viața pe care eu nu am avut-o niciodată, și din care Tad a pierdut mult – primii patru ani. E un băiat bun, dar din când în când speriat, și se vede că a cunoscut suferința. Dar surioara lui – mă rog să fie scutită de cruzimile pe care le-am îndurat noi.

Se pare că am înregistrat totul – cred că se termină aici. Deocamdată.

Cuprins

Capitolul 1	5
Capitolul 2	12
Capitolul 3	18
Capitolul 4	27
Capitolul 5	32
Capitolul 6	37
Capitolul 7	46
Capitolul 8	53
Capitolul 9	61
Capitolul 10	70
Capitolul 11	77
Capitolul 12	88
Capitolul 13	95
Capitolul 14	109
Capitolul 15	.116
Capitolul 16	129
Capitolul 17	137
Capitolul 18	144
Capitolul 19	158
Capitolul 20	160
Capitolul 21	167
Capitolul 22	.174
Capitolul 23	181

Capitolul 24 187
Capitolul 25 197
Capitolul 26 204
Capitolul 27 212
Capitolul 28 222
Capitolul 29 235
Capitolul 30 246
Capitolul 31 252
Capitolul 32 259
Capitolul 33 261
Capitolul 34 270

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poştă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, Bucureşti,
tel.: 021 224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: 021 369.31.99
Comenzi – online
www.editura-paladin.ro

Cea mai importantă decizie a vieții mele a fost rapidă și neașteptată.

Joan M. nu păruse deloc îndurerată la înmormântarea soțului, care de altfel nu fusese un soț ideal și nici un tată perfect, ba dimpotrivă. Singură și fără niciun ban, ea are nevoie disperată de un loc de muncă pentru a-și putea recupera copilul aflat în grija cumnatei. Așa devine chelneriță într-un bar... unde încep adevăratele necazuri.

Nu puteam face nimic, oricum.
Trebuia doar să cred că poliția n-ar fi putut descoperi ceva ce nu era acolo –
deși știam la fel de bine ca oricine că testele nu sunt perfecte
și că uneori arată lucruri pe care n-ar trebui să le arate.

www.editura-paladin.ro

ISBN 978-606-8673-95-0